

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Holt/
2010

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ADOMÁK ÉS VESZEMÉK,

HAZUDOZÁSOK ÉS IGAZMONDÁSOK,
KÉPES ÉLCEK ÉS ILLUSZTRÁLT
KÉPTELENSÉGEK, MULATTATÓ VER-
SEK ÉS NEVETTETŐ ELBESZÉLÉSEK,
MŰ- ÉS KIFORDITÁSOK, ÖTLETEK,
ÚJ SZÓK ÉS TALÁNYOK LEXIKONA.

Összeállította és az építendő Ferenc József árvaház
javára kiadta

DVORZSÁK JÁNOS.

HAVI FÜZETEK XIII—XVI.

A Szent Missiók Gondnokságának tulajdona.
Budapest, II., Kapucinus-Zárda.

L. eleg. m
465

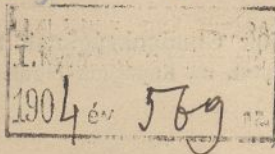
BUDAPEST, 1903.

MÜLLER KÁROLY KÖNYVNYOMDÁJA

II., Főherceg Albrecht-út 3-5.

312.014

Puska.

8281. — Azt mondja, hogy puskája ezer lépésre visz?

— Igen.

— Pedig ez a rendszer csak ötszáz lépésnyire szokott vinni.

— De az én puskám duplacsövü.

8282. — Valami ritkaság! Hátultöltő puska a tizedik századból.

— Hiszen akkor az ily pusokák nem is léteztek.

— Éppen ez a ritkaság.

8283. A Bachkorszakban a Tisza mentében volt két tréfás rektor, akiknek nagy gyönyörüségük telt abban, ha egymást, meg a zsandárokat megtréfálták. — Éppen mikor a pusokákat szedték össze, az egyik rektor felbirtatta a zsandárokat, hogy menjenek el a szomszéd rektorhoz, van ám annál puska, vegyék el tőle, ott áll az ajtó mellett.

A zsandárok lóhalálban siettek, hogy el ne késsenek, a mondott helyen csakugyan megtalálták a pusokát.

— Ahán, itt van pusokát, hát puska levél meg lenni? — kérdé az egyik zsandár nagy büszkén.

— Az meg itt van ni — felel neki a rekt'ram, eléhuzva bugyellárisából a szükséges bizonyítványt.

— Hanem mondják zsandár uraimék, hogy ki adott fel engem, ki küldötte magokat ide?

— Hát a szomszéd falubeli rektor!

— No az gonosz ember! Így lóvá tenni a császári királyi zsandár urakat, ez még is szörnyiség. Hanem menjenek csak vissza hozzá, annak is van ám pusokája, de nincs rá pakszusa. Én mondom ezt, nem tréfálok ilyen dologgal.

— Keszeni szépen rektor pácsi, kent egy jó ember meg fan, keszeni, mondák a zsandárok és utnak eredtek.

— Jól van na, csak siessenek.

A két dühös zsandár rohant vissza, azzal a szándékkal, hogyha megtalálják a puskát, a rektor hátán fogják széttörni már azért is, hogy egy bolondá tette őket. A rektort otthon találták csendesen pipázva, s dühösen kérdik tőle.

— Másik rektor nincs van puskát engedély nélkül, hanem maga egy rossz ember, maga meg fan a puskát hanem nincs fan a paszt?

— Mi tagadás benne, biz ahhoz nincs pakszusom.

— Hát hol fan a puskát, mindjárt adsz ide, kent huntszfut lenni rektor. Polond csinálsz zsandár, no vart, meg fogsz kapni a makadnakot!

— Puska kell maguknak? no mindjárt!

Ezzel egyet füttyent a rektor s kiáltja: „Puska te, gyere ide!” — Ekkor aztán egy roppant komondor szaladt elő az udvarból, s majd az inába harapott a közelebb álló zsandárnak.

— Itt a puska zsandár uraimék, pakszus nélkül.

8284. Fegyvertartási engedélyt kért és pisztolytattási engedélyt kapott, pedig puskára volt szüksége.

Ugy okoskodott, hogy ágyutartási engedélyt kér, akkor bizonyára puskatartási engedélyt fog kapni.

Engedély helyett megidézést kapott a helytartósághoz.

A helytartósági palotában találkozik egy jó magyar képű uriemberrel s megszólítja:

— Legyen szives megmondani, hogy hívják a hivatalfőnököt?

— *Cseh*, volt a rövid válasz.

— Azt tudtam, hogy valami cseh, de a nevét kérdeztem.

— A nevem szentkatolnai Cseh Ede, a hivatalfőnök én vagyok, mivel szolgálhatok?

— A falu végén lakom, a betörők ellen magamat biztosítandó, fegyvertartási engedélyt kértem, de csak pisztolytartásit kaptam, kértem tehát ágyutartási engedélyt abban a reményben, hogy puskatartásit kapok.

— Nem élünk oly időt, mely alkalmas volna az élcelődésre, itt a névjegyem, mutassa be az auditornak s mondja meg neki, hogy beszélt velem.

Az auditor kérdi:

— Miért kért ön ágyutartási engedélyt, mire kell önnek az ágyu?

— Miután mindig kevesebbet adnak, mint amit az ember kér, azért kértem ágyut, hogy puskát adjanak, szólt, s elbeszélte találkozását a főnökkel.

Megkapta a puskatartási engedélyt. Elmegy a fegyvertárba.

— Sprechen Sie deutsch? — kérdi az ezredes.

— Ja, Herr Tausender, ich bin kan, volt a büszke felelet.

Puskapor.

8285. — Ki találta fel a puskaport?

— Schwarz Bertold.

— Szerencse.

— Mért?

— Mert különben a mi hadügyminiszterünknek kellett volna feltalálni.

8286. Schwarzenberg prágai érsek vizsgálaton volt jelen.

Kérdezi a tanító: Ki találta fel a puskaport?

— Schwarz — Schwarz sugdossák a kérdezett szomszédai, mire ez:

— Schwarzenberg.

— Fiam, igazítá őt helyre a tanító, ő eminenciája biboros érsek hercegprimás, de a puskaport nem találta fel.

8287. — Honnan tudjuk, hogy a löport a XIV-ik században találták fel?

— Onnan — hogy a XIV-ik század előtt írott könyvekben említés van téve arról, hogy a löport még nem találták fel.

8288. — Egyéves önkéntes, mi van abban a dobozban?

— Fogpor.

— Meg ne lássam többet! A katona csak kétféle port ismer: puskaport és rovarport!

8289. Jó hogy nem ön találta fel a puskaport, mert az ördög sem használhatná.

8290. — Nagyszerű ez az új lőpor. Füst nélküli, zaj nélküli. Többet már nem is lehetne kívánni tőle.

— Dehogyan nem.

— Ugyan mit?

— Hát hogy még költség nélkül is legyen.

8291. — Hány kilo puskapor megy egy ágyutöltésbe?

— Három.

— Nem volna jobb eladni az ellenségnek, mint hiába elpuffantani?

8292. *Főnök*: Maga sem találta föl a puskaport!

Segéd: Nem is merném főnök urat ebben megelőzni!

8293. — A strázsának semmi körülmények közt sem szabad elhagyni a helyet — mit fog ön tenni, ha az ön őrizetére bízott puska-
poros torony a levegőbe röpül?

— Fogok repülni én is.

8294. — Mért sivit a golyó, ha kirepül az ágyuból.

— A puskaportól való félelmében.

8295. — Ki találta fel a puskaport? —
kérde a káplár ujoncaitól.

— Mély hallgatás volt a válasz.

— Senki sem tudja? No majd megmondom én. Kolumbusz Kristóf találta fel, ti szamarak!

8296. — Mit tenne, ha valakit dynamittal légbé röppentenének?

— Várnám, míg leesik.

8297. — A minap puskaport szállítottunk egy bányába és felrobbant . . . tizenkét ember vesztette életét.

— A mi bányánkban ez lehetetlen.

— Miért volna lehetetlen?

— Mert csak nyolc munkásunk van.

Puszta.

8298. — Igaz, hogy a Szahara ezelőtt, régente, tenger volt?

— Hogyne, a benszülöttek most is uszónadrágban járnak.

8299. *Pusztaszer* = kenőcs.

Püspök.

8300. Széchenyi György primás, midőn a Wesselényi összeesküvés után a magyarokat megfosztották ősi szabadságuktól s hiába járt közben a császárnál, miseközben felsóhajtott.

— Boldog Isten, hova jutottunk!

A ministráló inas közbe szólt:

— Bizony kegyelmes uram, csehül vagyunk.

A primás így mordult rá:

— Hallgass, nem rád bízták az ország dolgát.

8301. A festő Szent Mártont lovon ülve festette oltárképnek.

— Mért nem festette inkább püspöki ruhában?

— Mert mint katona beérte egy lóval is, de mint püspök már hat lovat kívánt volna.

8302. Bárhol utad járjad, Gábor, nem bánja a nyájad, Merre akarsz oda érn; csak soha vissza ne térj.

Az egri papság bucsuja a pápai udvarba követnek küldött püspökétől, Veronai Gábortól.

8303. II. József gróf Eszterházy Károly egri püspök vendége volt.

Első nap a püspök oly nagyszerű ebédet adott, hogy a császár megjegyze:

— Püspök ur, az apostolok nem éltek ám ily gazdagon.

Másnap alig volt mit enni.

Miféle tréfa ez? — szólt II. József.

— Semmi tréfa, felség, szólt a püspök. tegnap a gróf vendégelte meg felségedet, ma pedig az egri püspök.

8304. Mikor József császár Eszterházy püspök oldalán a templomba lépett levette a kalapját, Eszterházy pedig, ki eddig födetlen fővel követte az uralkodót, feltette biretumát.

— Felség, itt én vagyok a fejedelem.

8305. Az egyik növendékpap jó tanuló volt, de betegsége miatt nem tehetett vizsgálatot, a másik megbukott, mert lusta volt.

Pótvizsgálatot tartott a püspök.

Először a jó deák lépett be.

— Fiam, szólt a püspök, te jó tanuló voltál s csak betegségéd gátolt a vizsgálat letevésénél, csak egy kérdést intézek hozzád, ha erre megfelelsz, vége a vizsgálatnak.

Misézel s urfelmutatás után valami rovar beesik a kehelybe, mit fogsz csinálni?

— Kegyelmes uram, felszentelt kezeimmel kivesszem az állatot, megszopom, a gyertya lángja fölé tartom, elégetem s a hamut a sekrestyében szétszórom.

— Helyesen feleltél, te tökéletes pap vagy.

— Még nem vagyok az, de méltóságod bölcs vezetése alatt remélem, hogy azzá leszek.

A rest tanuló hallgatódzott s minden szót megjegyzett magának.

— Fiam, szólt a püspök, te lusta voltál de remélem, hogy tanultál s azért csak egy kérdést intézek hozzád, ha erre megfelelsz, vége a vizsgálatnak.

A szabadban misézel, alig hogy az oltárhoz lépsz, egy dühös bika közeledik feléd, mit fogsz tenni?

— Kegyelmes uram, felszentelt kezeimmel megfogom az állatot, a gyertya lángja fölé tartom, elégetem s a hamut a sekrestyében szétszórom.

— Te sült szamár vagy, kiált fel a püspök.

— Még nem vagyok az, felelé, de méltóságod bölcs vezetése alatt remélem, hogy azzá leszek.

8306. Kovács püspök a tolnamegyei Nakk községben bérnáltván, Perczel szolgabíró kíséerte. Ebéd alatt a püspök adomázván szörnyű nagyokat mondott, mi persze mindent elhittünk.

— Van olyan lencse is, szólt a püspök, melynek dió nagyságu szeme van.

— Már megbocsásson, excellenciád, hanem ezt már nem hiszem el, jegyzé meg Perczel.

— Szolgabíró ur, szólt a püspök, ha mint magán ember valami magán családnál étkezem, talán megengedek magamnak egy kis füllentést, de ha mint püspök bérnauton egy ily illustis társaságnál vagyok, akkor mára csak az igazat beszélem, különben, hajlandó vagyok be is bizonyítani állításomat, ha valamely jótékony célra fogadunk.

Éppen akkor volt a mohácsi árvíz.

Tíz koronában állt a fogadás.

A püspök megparancsolta huszárjának, hogy hívja fel a kocsiát.

Belépett.

— Hogy hívnak? — kérdi a püspök.

— Lencse István — volt a felelet.

— Nincs kérem e lencsének dió nagyságu szeme? — kérdé a püspök.

Perczel elvesztette a fogadást.

8307. A püspök kérdi a plébánostól, hogy mi lehet az oka, hogy még kanonokságra sem vihette.

— A szél csak a polyvát hordja fölfelé — volt a válasz.

8308. — Káplány nevű ur kis fiát viszik sétálni. Az arra menő kérdi:

— Kié ez a szép kis baba?

— Ez a kis Káplány.

— Ha te már ilyen kiskorodban káplán vagy, nagykorodban bizonyosan püspök leszel!

8309. A heves vérű káplán összetűzött a plébánosával s oly szerencsétlenül csapta a kálykához, hogy az összedőlt.

Két évi deficenciát kapott.

Unalmában tanulgatott s letette a doktorátust.

Ennek alapján kinevezték tanárnak először az akadémiára, majd az egyetemre.

Innen referendárius, majd pécsi püspök lett.

Girk Györgyről beszélnek.

8310. Scitovszky pécsi püspök korában páholyt tartott a színházban, hova rendszeren maga is ellátogatott.

E miatt nem mertek soha frivol tárgyú darabot előadni.

A „Drótostót“ volt hirdetve, a püspök is jelen volt a következő duett végeig.

Zenyim zapád messzi ház

Azért nem kapni penyász.

Hej szegény tót legény mindig krumplit zabálni

Kaszálgatni kapálgatni, mindig krumplit zabálni.

Hej ne busulj Janó pajtás nem lesz zasz mindig ugy.
 Más világon egészen máskép lesz.
 Más világon drótostótból püspök lesz.

A püspök akkor volt utoljára a színházban.

8311. *Quid tunc?* = Quittung.

Rabló.

8312. *Rabló* = huszárparipa.

8313. Fele búsan láncot zörget,
 Fele ficánkodva pörget
 Kocsit maga után.

Ha az, s ez egybe köttetik,
 Óvd magad, mert leselkedik
 A jószágod után.

8314. — Sohasem mernék öntől csókot rabolni!

— Hiszen tegnap is akart!

— Nem rabolni akartam, hanem adni.

8315. — Életedet vagy pénzedet.

— Adom, csak mig a pénzt olvassa,
 adja ide a revolvert.

Átvevén a fegyvert a rablónak szegezi és így szól:

— No rabló uram, most én lőlek le,
 ha vissza nem adod a tárcát!

— Ne erőlködjék: a revolver üres.

— A tárca is az!

8316. Rabló a kirabolt uri nőhöz :

Engedje meg, hogy az erdő széleig kísérem, mert a mint látni tetszik, sok a gazember a környéken.

8317. — Hogy mersz valakit rablómódra megtámadni? Nem tudod, hogy súlyos büntetés jár érte?

— Szerencse, mert különben mindenki utonállással foglalkoznék.

8318. Revolveres rabló állja utját a magányos vándornak :

— Pénzt vagy életet!

A megrémült ember odaadja mindenét, de aztán így szól:

— Kedves barátom, ha már kirabolt, ne akarja legalább, hogy ki is nevensenek. Hadd bizonyithassam be, hogy csakugyan rablóval volt dolgom.

— Mit tegyek?

— Levetem a kabátomat, lőjje keresztül.

— Azt megtehetem.

— Most a kalapomat is lőjje keresztül.

— Megteszem azt is. . .

— A nadrágom is legyen szives. . .

— Sajnálom, már nincs több töltésem.

— Na, de egy még csak lesz?!

— Nincs. . .

— Akkor ebadta gazembere, rögtön ide adod mindenemet, mert agyoncsaplak! — kiált fel diadalmasan a vándor. . . És örülj, ha nem viszlek a rendőrségre.

8319. A tanító a könyörületes szamaritánus történetét mondja el az iskolában.

— Egy ember ment Jerikó felé. Rablók kezei közé jutott, akik levetkeztették, megverték és félholtan hagyták az utszélien. Fiam, mondd csak, miért vetkeztették le a rablók a megtámadott embert?

— Hogy jobban megverhessék.

8320. *Rabtár* = börtön.

Ragya.

8321. Nem vénség, a szépet még is megrutítja,
Nem sáska, a mezőt mégis elpusztítja;
Mondd vissza betűit két tagú nevének,
Neve leszen egy him állat fegyverének.

Rák.

8322. Akár elül olvassz, akár visszafelé.
Fogalmam sehol az előmenetelé.

8323. Mi pirul el holta után? *A rák.*

8324. — Rák van a gyomrómban.

— Hogy-hogy?

— Most ettem meg.

8325. — Tulajdonképen mi baja a feleségemnek?

— Rák van a gyomrában.

— Rák? No de ilyet! Hát hogy juthatott az az állat oda be?

8326. *Nagybácsi*: Miért nevezik a nagy rákokat szoló-rákoknak?

— Mert papa mindig szolóban eszi meg.

8327. — Ugy látszik uracskám ma többet ittál a kelleténél. Tisztán láttam, hogy mikor haza jöttél egy lépést előre, kettőt-hármat pedig hátra felé botorkáltál.

— Ez csak attól van, hogy sok rákot ettem.

8328. Hires mező vagyok

Ósidőktől fogva,

Vedd el két betümet,

Még pedig utolsót:

Vizi állat vagyok.

Fordítva ha nézed,

Jobb, hogy ha elhagyod,

Az egész egy mező,

S olykor pedig sáros

Mi az ha nem? . . . *Rákos.*

Rágalom.

8329. *Rágalom* = szalma.

8330. A rossz emberek elmondják és a jók elhiszik.

8331. Hallom, hogy ön engem első rangu idiotának nevezett.

Az első rangról szó sem volt.

8332. *Rare* = rántott csirke.

8333. *Rázone* = társaskocsi.

8334. *Est modu in rebus.* = A rebuszok divatban vannak.

8335. *Redlich* = beszédes.

8336. *Reform* = Minden ember református lesz.

Regény.

8337. — Én csak olyan regényt szeretnék átélni, melynek vége a házasság! — sóhajtott fel a bakfis.

8338. — Életemben csak egyszer szerettem, ez volt egyetlen regényem.

— Nos, nem talált kiadót?

8339. — Mit szól regényeimhez?

— Nagyon elhizottak.

8340. — Hogy tudtál oly unalmas regényt írni?

— Boszúból — eléggé untattatok, most egyszer én is untattalak benneteket.

8341. — Barátunk ismét regényt irt! Ennek az embernek a termékenysége már csakugyan ijesztő! . . .

— Kezdek arra a gondolatra jönni, hogy ez az ember rabok által dolgoztat.

8342. — Tegnap megnéztem a királyi palota termeit, s ime, ő felsége dolgozó asztalán ott találok legujabb regényemet.

— Fölvágva?

8343. — Olvasta uj regényemet? — „Hősnélküli regény“ a címe.

— Rosszul választotta meg a címét. Azt kellett volna oda írni, hogy a ki végig olvassa e regényt, az a: hős,

8344. *Regina* = ódondász nő.

8345. *Rejtvény* = dugott holmi.

8346. — Mutassa meg nekem a kastély régiségeit.

— Sajnálom, nem lehet; a grófné és leányai nincsenek itthonn!

8347. *Rekettye* = köhögés.

8348. *His copiis rector additus Annius Gallus* = Hisz kap a rektor is addig annyi galuskát.

Remény.

8349. — Szivből sajnálom kedves férje elhunytát.

— Csak a viszontlátás reménye tart életben.

8350. — Ha tudnám, miért lelkesedik!

— Rajongok minden jó, nemes és szépért.

— Akkor remélhetek?

8351. — A mult kedden kerestem önt a lakásán. Tiszteletemet akartam tenni.

— Ah, hiszen tudja, hogy kedden nem vagyok odahaza.

— Reméltem, hogy hátha beteg.

8352. — Remélhetek?

— Ha oly sokan remélhettek, miért ne remélhetne ön is!

Rendjel.

8353. *Rendjel* = karó.

8354. Nagy Frigyes béke idején rendjellel tüntette ki egyik tisztjét, a ki azonban azt avval az indokolással utasította vissza, hogy rendjelet csak a csatatéren fogadhat el.

— Ugyan, ne mókázzék. Csak nem kívánja, hogy ön miatt valakivel háborút kezdjek? -- volt a király válasza.

8355. — Mint van az, hogy az ön melle tele van aggatva rendjelekkel, holott Mozart-ról nem lehetett hallani, hogy rendjele volt volna? — kérde egy híres zeneszerzőtől valaki.

— Annak nem is volt rá szüksége — volt az őszinte válasz.

8356. — Miért kapott ez az ur három rendjelet?

— A harmadikat azért kapta, mert már kettő volt, a másodikat, hogy az elsőnek párja legyen; az első azért mert még nem volt neki!

8357. A sanmarinói főkonzul, az I. osztályu persa nap- és oroszán-rend jelvényét kapta. — tisztítás végett.

8358. — Te mindig szidta a rendjeleket és most magad is elfogadtál egyet.

— Mert most csakugyan az érdemet tüntették ki.

8359. — Mit tettél, hogy érdemjelet kaptál?

— Lépéseket. És te?

— Semmit.

8360. A legrégebbi rend a házi kereszt.

Rendőr

8361. *Rendőr* = fogantyu.

8362. — Ha téged apád, anyád elhagynának, ki venne pártfogás alá?

— A rendőr.

8363. — Ön rendőr akar lenni, de van-e fogalma a rendőr teendőiről, például ön talál tizezer koronát, mit fog ön tenni?

— Soha semmit.

8364. — Férjem azzal fenyeget, hogy megöl!

— Hja, most nem tehetünk semmit, de ha igazán megölné, legyen nyugodt, azonnal le tartóztatjuk!

8365. — Megállj te gazember, ki vagy? — kiált a rendőr egyik nyargaló jómadárra.

— Miért kérdezi, ha ismer?

8366. — Ha kisasszony nem fogadja el kiséretemet, a rendőrséghez kell önt kísérem.

— Miért?

— Mert a gazdátlan jószágot a rendőrséghez kell beszállitanunk.

8367. — Éppen jókor jöttem; szólt a rendőr.
Betörő (munka közben): Még várhatott volna!

8368. *Rengeteg* = csónak.

8369. *Tendebantque, manus ripae . . . amore* = És a répa után nyujtotta ki kezét a moré.

8370. *Repkény* = léghajó.

8371. *Repkény* = pillangó.

8372. *Republikánus* = nyilvánonc.

8373. *Repülés* = léghajó.

8374. *Restelkedés* = henyélés.

Részeg.

8375. *Részeg* = állhatatlan.

8376. A részegség a főnek felháborodása, az értelemnek felfordulása, a nyelvnek zürzavara.
Sz. Ágoston.

8377. *Részeg* tünődése: Most semmin sincs és mégis a kelleténél több.

8378. — Más házánál nem szabad követelőnek lenni, hanem szerénynek, mert különben megszólhatnak. Tegyük fel, hogy én nálatok vagyok vacsorán és egymásután annyi pohár sört iszom, hogy már édesapád is megsokalja. Mi vagyok én akkor?

— Részeg!

8379. — Kati néni, siessen kend haza, mert utoléri kendet a bor! — így kikiáltottak egy ittas asszony után.

— Ejnye édes lelkem, bevárom, — meszsze van-e még?!

8380. — Gazember! Hisz te részeg vagy! szól a báró a szolgájához.

— Oh nem, báró ur, hanem kétféle bort ittam: pirosat és fehéret; s most az egyik erre huz, a másik meg arra.

8381. Kikiált a kocsisának: — Fogj be. Jelentik, hogy nem is tud befogni, mert olyan részeg, mint a csap. Persze künterem az ur az istállóban a szentelt vízzel: Milliom lán-cos lobogós — és a többi — terringette! Majd adok én neked, ilyen-olyan részegje!

— Ne tessék úgy haragudni, hiszen ha az ur annyi bort megivott volna, amennyit én ittam, tudom, hogy maga az ur is éppen olyan részeg lenne most, amilyen én vagyok. Ne tessék hát olyan nagyon haragudni!

8382. A rendőr (berugott jogászt cipelve, csenget egy háznak a kapuján s mikor a házmester a kaput föltárja, beszél):

— Nem ide magukhoz tartozik ez az ur itt?

— Nem bizony, mert a mi jogászsunkat már régen haza hozták.

8383. A berugott orvos nem találja meg a beteg üterét, s magára célozva mondja.

— Ez aztán a részeg állapot.

— Ne áruljon el, kéri a beteg.

8384. Az elázott orvost beteghez hívták, nem a beteg, hanem saját üterét tapogatja s megnyugtatólag mondja.

— Nincs komoly baja, csak kelleténél többet ivott.

8385. Csapatszemplét tartott az uralkodó s ez alkalommal kérdezősködött a tisztek magaviseletéről. Az ezredes mindenkit megdicsért csak egyik századosát nem, kitől nyíltan bevallotta, hogy iszákossága miatt legjobban szeretné, ha más ezredhez helyeznék át.

A király a szemle alkalmával a hirhedt századost vette különösen szemügyre s nagy csodálkozására azt kellett tapasztalnia, hogy míg a felmagasztalt tisztek nagyon is közép-szerű eredményt mutatnak fel, addig az iszákos százados minden tekintetben kifogástalan. A szemle végeztével a király félrehívta az ezredest és így szól: Legyen ön is iszákos.

8386. — Mit csinál? — kérdi az uralkodó a részeg katonától.

— Lavirozok — volt a válasz.

3387. — Avval vádolják, hogy részeg fővel ökörnek és marhának nevezte a felperest. Igaz?

— Kérem én akkor nem voltam részeg, hanem egészen józan.

8388. Mi a kör?

A kör ama hely, honnan édes apám minden este részegen jön haza.

8389. A férj ittasan érkezik haza.

— Szépen nézesz ki, alig ismertelek meg, szólt a neje.

— Én is tégedet, válaszolt.

8390. — Hogy jöttem az éjjel haza?

— Egészen jól, most hozták meg a kalapját s így csak az esernyője s az egyik cipője hiányzik.

8391. Az iszákos végnapjait élte.

— Papot kellene hívni, szólt az orvos, mert a beteg még e héten meghal.

— Fogadjunk egy akó borba, kiált fel az iszákos, hogy még a jövő hetet is megélem.

8392. — Bizony még képes volnál hajba kapni vele.

— Képes én.

— De kérlek, csak nem veszed neki rossz néven, hogy gorombáskodik veled, hiszen láthatod, hogy részeg.

— Én részegebb vagyok.

8393. A részegbetegnek nézték.

— Ha betegségének a felét velem osztatná meg, mindketten boldogak volnánk.

8394. Oly részegek voltak, hogy a tengeren képzeltek magukat s hogy hajójuk könnyebben mozdulhasson, az összes bútorokat kidobták az ablakon.

8395. — Már ily korán vagy berugva?

— Még tegnapi vagyok részeg.

8396. — Hát nem akar leszokni arról az utálatos ivásról?

— Nem lehet, kérem. . . Télen iszom, hogy melegítsem magam, nyáron hűsítőül iszom, ősszel iszom, hogy helyreállítsam magam, tavasszal pedig a trenirozás kedvéért kell innom.

8397. — Barátja egész nap ihatik, még sem lesz részeg.

— Akkor hát minek iszik?

8398. A részeg haza támolyog, kiveszi szivarját, hogy rágyujtson, de nem volt gyufája, a sötétben meglát szivarzót, oda megy hozzá s kér tőle tüzet, a megszólított ide-oda támolyog úgy hogy emberünk nem tudja meggyújtani a szivarját, boszusan kiált fel: Álljon meg nyugodtan, de a megszólított egyre támolyog, végre meg akarja fogni s csak akkor látja, hogy. . . szentjánosbogár.

8399. — Válni akarok a feleségemtől.

— Aztán miért?

— Mert minden nap leissza magát.

— Maga is minden nap be van rugva.

— Éppen azért kell, hogy legalább az asszony legyen józan.

8400. A részeg hanyat vágta magát, ép az eresz alatt feküdt s midőn szájába estek az esőcsöppek felkiáltott:

— Már nem akarok inni!

8401. — Milyen sápadt ma éjjel a hold!

— Nem csoda, mikor tiz nap óta minden éjjel fenn van!

8402. — Pontosan él a gazdád?

— Igen, mindennap ugyan abban az órában issza le magát.

8403. — Ön az ország legnagyobb lumpja!

— Ha felséged csak az alattvalóit érti, akkor értem.

8404. Teringettét! Még egy ezüst koronát is találtam a zsebemben! Borzasztóan be lehettem rugva, hogy ezt nem ittam el!

8405. — Disznó, mért fekszel az árokkban?

— Kegyelmes uram, nincs fogatom, mely haza vinne.

8406. Holdvilágos éjjel hazamenet nekí meg a részeg a falnak, melyről a saját árnyéka tükröződik vissza, oda szól:

Ezer bocsánat uram, hogy ráléptem a lábára.

8407. — Legyen szives haza jönni —
vevő várja.

— Egyenest megyek.

— Az már bajosan fog menni.

8408. Az egyik sohasem tud eleget inni,
a másik meg mindig sokat iszik.

8409. — Érezte tegnap a földrengést?

— Hát földrengés volt?!

— Ugyan minek tartotta?

— Azt hittem, hogy be vagyok rugva.

8410. — Te megfeledkeztél magadról!

— Oh nem . . . csak . . . leittam magam.

8411. Kidobták a részeg embert a kocsmából.
Arra vetődik a pap és rászól.

— Maga megint be van rugva?

— Nemcsak be, hanem még ki is vagyok rugva.

8412. — Roppant erős szervezete lehet a gazdámnak, — versenyt iszik minden társasággal és meg sem látszik rajta.

— Én régóta ismerem; de annyira be-
rugva sohasem láttam, hogy pénzt vett volna
ki a zsebéből.

8413. — Ugy-e megváltozott a férje, nem
csinál éjjeli botrányokat.

— Nem, mert már este korán kerül
haza tökrészezen.

8414. Nem lehet rossz a részegség, mert
legalkalmasabb út a mennyországba, mert a
ki nem vétkezik, az üdvözülni, a ki alszik, nem
vétkezik. Már pedig semmi sem hajt úgy az
álmra, mint a részegség. Tehát a ki része-
geskedik, az üdvözülni.

8415. Késő éjjel beteghez hívták az
orvost. Ez megvizsgálja a beteget, aztán azt
mondja a háznépnek:

— El kell hivatni a papot, hadd vegye
fel a beteg az utolsó szentséget, — hasonló-
képen a jegyzőt, hogy a végrendeletet meg-
írja.

A pap és jegyző megérkezvén, a pap
rögtön gyóntatni kezdi a beteget, de annak
beszédéből egyre bolondabb sül ki: — végre
oda szól a pap az orvoshoz:

— Hiszem kérem: ez a gazember nem
beteg, hanem részeg.

— Azt gondoltam, hogy ha engemet ide
bolondítottak, hát csinálja más is utánam.

8416. — Legutóbb esküvel fogadtad, hogy soha többé le nem iszod magadat!?

— Akkor is be voltam rugva, s ki adna hitelt egy részeg ember szavának?!

8417. Előkelő embernek az a szokása, volt, hogy délután közönségesen leitta magát. Midőn ez már jobban bele rögzött, gyengült egészsége, s kedve is a munkához; de egyszersmind nem láthatván gazdasága után, ebben is károsodott.

Volt neki két jó barátja, kik az ő szép eszét, s alkalmas voltát ismerni, s becsülni tudták. Fájt tehát nekik, hogy oly szép tulajdonságainak az ital el veszi minden becsét. Azért feltették magokban, hogy egy tréfával meggyógyítják.

Egy estve ők is oda mentek tehát a hol ez az ur szokott iddogálni. Mintha csak a történet hozta volna őket oda, nagy örömet mutattak a találkozáson. Azért is igen vignak

tetették magokat, s azonborból parancsoltak, mely ennek leginkább izére volt. Számtalanszor rá köszönték azt, üritgették a poharakat de vigyázva, s csakugyan annyira vitték, hogy a jó ur már olyan volt, mint a csap. Ekkor ők is kezdtek ásítózni, s tetették magokat mintha a bor már egészen el nyomta volna őket, s félre dülvén hortyogtak. Az ur sem bírta már tovább a bort, s csakhamar maga is az asztal alá esett, még pedig igazában. Midőn a társak észrevették, hogy már csakugyan alszik, huzzák, vonták egy darabig, de örömeikre csakugyan már mélyen aludt. Ekkor a másik szobából elő hívják a seb-
orvost, kit a tréfa végrehajtására már előbb megkértek. Ez mindjárt hozzá látott, a részegnek jobb lábát fa közé ugy szoritotta, s kötözte össze mintha el lett volna a lába törve. Erre vízzel fecsegtették az arcját, hogy felébresszék, s kiabáltak körülötte. Nagy nehezen felébredt, fel akart kelni a székről, de ezek nem engedték, hanem nagy sopánkodások között kezdék elbeszélni, mily szerencsétlenül járt legyen, hogy ők elaludván, ő maga a lépcsőn le akart menni, de elesvén, összetörte a lábát, ők csak a nagy jajgatásra ébredtek fel, akkor hivatták az orvost, s ime most már be van kötve a lába. Ne is keljen fel ültéből; mivel már megvannak rendelve a gyalog-szekeresek és őt majd hazaviszik. Ez akkor kap a lába szárához, hát látja a beabroncsolást, érzi is a

szorításnak fájdalmát, s tökéletesen elhiszi, hogy valóban eltört a lába. Innen haza celpeltették, s otthon is háza népe nagy jajgatásra fakad, s egyszóval minden úgy volt elkészítve, hogy lába-törését tökéletesen elhinné.

Másnap reggel eljön az orvos, kérdezősködik, mint érzi magát. Ez panaszkodik, hogy a kötés igen szoros, de azon nem tágithat az orvos, mind addig, míg a csont össze nem forr, s így egy egész hónapig fekvő beteggé teszik.

Itt unalmában százszor megátkozta a bort, fogadta, hogy soha sem iszik többé és ezen fogadalmát meg is tartotta.

Barátai csak évek mulva vallották meg a valót amit ő köszönettel fogadott s később maga is jót nevetett sajátóságos gyógykezelésén.

8418. Saphirnak több jóbarátja volt a cisterciták között, ezek egyikétől egy régi reverendát kért, mivel hogy testvére régi ruhadarabokból szőnyeget állit össze s erre alkalmas egy régi s használhatlan sárgás-fehér reverenda.

Már senkisésem gondolt a ruhadarabra, mikor egy zordon őszi éjfélen, egylovassal áll meg a Hungária szálló előtt, melyből Saphir egy borbélylyal lép ki s a fizető pincér után kérdezősködik.

— Tök részegen fekszik az ágyában, volt a fejelet.

Saphir leveteti a pincér bajsztát, szakállát, megnyiratja rövide a haját, uj fehérneműt s végre reverendát ad rá — így hajtattott a cisterciták házához.

Ott a portásnak előadja, hogy az utcán egy tökrészeg cistercit talált s mivel, hogy nagy tisztelője a rendnek, a népcsődület okozta utcai botrány kikerülése céljából, kocsiba tette s ime itt vagyon.

A portás felkelté a házfőnököt, ki is, mivel a vendég teljesen eluszott állapotban volt, vendégszobát nyitattott neki.

Reggel a másodház főnökkel felkeresi a vendéget s kérdezi tőle: Hogy hívják? Honnan jött? Miért jött? Mért nem szállott a rendházba? Hogy feledkezhetett meg magáról s a ruháról, melyet hord?

A kérdezett nem adhatott felvilágosítást.

— Hagyjuk őt, hogy magát kialuszsza, tanácsolá a másodfőnök s távoztak.

A fizető pincér felkel helyéből, megtekinti üngét, a szerzetesi ruhát, mely ágya mellett feküdt, a szobaberendezést — kitekint az ablakon s ismeretlen táj tárul szemei elé — benéz a tükörbe, a csupasz arc teljesen ismeretlen előtte — kezd gondolkodni, hogy ki és mi legyen, hogy került ide, de csak arra emlékezik, hogy a Hungáriában fizető pincér.

Nagy vártatva ismét megjelennek a házfőnökök s kezdődnek a szemrehányások.

— Ha már magát nem becsüli legalább becsülje meg a ruhát, melyet visel s ne piszkítsa be a rendnek jó hírnevét gyalázatos viselkedésével stb. stb. Hogy hívják? Hol van alkalmazva? Mikor jött? Miért jött? . . stb.

E kérdésekre persze válaszolni nem tudott s a gondolkodásban sűrű könnyüket hullatva, végre felkiáltott:

— Uraim, én sem azt nem tudom honnét kerültem ide sem azt, hogy miért vagyok itt — betekintettem a tükörbe s előttem teljesen idegen arcot láttam.

Legyenek szivesek a Hungária szállóba küldeni — ha a fizető pincér nincs otthon, akkor az én vagyok, de ha otthon van akkor . . . nem tudom ki vagyok.

8419. — Megigérted, hogy nem azon az uton mégy, hol korcsmák vannak.

— Nem is mentem el egy korcsma mellett sem.

8420. — Miért mégy haza hajnali három órakor, nem elég késő, ha éjfélkor teszed?

— Azt tapasztaltam, ha éjfélkor érek haza, nagyon mérges és hosszú prédikációt tart a feleségem, ha pedig háromkor jövök haza, a dühtől már szólni sem tud.

8421. — Nem nézhetek telt poharat.

— Én meg üreset nem nézhetek.

8422. *Szinész*: Minap a részeg szerepét játszottam és pedig oly természetűen, hogy előadás után öt üveg szódavizet kellett innom, hogy kijózanodjam!

8423. — Ne tántorogj olyan nagyon!

— Nem én tántorgok, hanem a cipőm, amit a részeg suszter csinált.

8424. Máris részeg vagyok? Még mindig részeg vagyok? Még csak részeg vagyok, vagy már újra részeg vagyok?

8425. — Ébredjék kend mán! Iszen a székről is lefordult kend mán!

— Az ám . . . no né! . . . Most tudom csak miért hallottam az előbb akkora zuhanást.

8426. — A jobboldali szomszédnak jobb bora terem mint a baloldalinak.

— Miből gondolod?

— Mert ez jobban be vagyon rugva.

8427. — Mit beszél magában?

— Nem én beszélek, hanem a bor.

Részvét.

8428. Élénk színekkel festette nyomorát a bankár előtt.

A bankár csönget — belép az inas s a bankár megszólamlík:

— Dobja ki ezt az urat, fáj a szívem, nem tudom tovább hallgatni.

8429. — Fogadd részvéteimet férjed elhunytá alkalmából, tudom sokba került a temetése.

— Óh szívesen temettem volna el, csak ne halt volna meg.

8430. Fogadja részvéteket a fölött a szomorú eset fölött, hogy a jó Isten kedves férjét az örök öröme élvezetére magához szólította.

8431. — Felkértek, hogy a jótékonyági ünnepségen én is olvassak fel valamit.

— Mit ?

— Egy versemet, de nem tudom, hogy fölolvassam-e ?

— Minden esetre célszerű lesz, mert fokozni fogod a . . . részvétet!

8432. — Mért vagy oly szomorú ?

— Megbetegedett a cseléd s most szegény beteg anyámnak kell az összes teendőket végezni.

8433. — Miért nyifog és nyöszörög a te kutyád minden áldott reggel oly keservesen — mi történik vele ?

— Semmi sem történik vele: de ha látja, hogy a cseléd náddal, melyet többször van szerencséje megizlelni, a ruhát porolja, akkor azt hiszi, hogy a ruha verést kap — és akkor, csupa részvétekből ordít.

8434. *Rétes* = mező.

8435. *Rétes* = circumdederunt me.

8436. *Rimaszombat* = Istvánvárosa, mert latinul Stephanopolis, németül meg Gross-Steffelsdorf.

8437. *Robany* = dinamit.

8438. *Robogány* = gyorsvonat.

8439. *Roham* = hegyi patak.

Róka.

8440. Csalni szeret, de négy lábú:
 Szívét kétszerezzed,
 Rövid hangon, asszony, leány
 Műszerének nézzed.

8441. Róka veres ehetném mondik az lyukba bebujta,
 Dombos az oldala lett, nem lehet ám: gyere ki!

Rokon.

8442. — Rokona önnek az az asszony?
 — Csak távoli rokon, kávésnénikéje a
 kis hugomnak.

8443. — Rokonságban van-e a vádlottal?
 — Távolról csak: az ő atyja el akarta
 venni anyámat, de a házasság füstbe ment.

8444. — Rokonságban van ön a hason-
 nevü egyetemi tanárral?

— Igen, de nagyon távol.

— Milyen rokonság van köztük?

— A fivérem.

— De hát hogy nevezheti ezt távoli
 rokonságnak?

— Hát tetszik tudni, még kilenc testvér
 van köztünk!

8445. Az a hölgy rokonod?

— Igen.

— Távoli rokonod?

— Elég távoli, Brassó mellett lakik.

8446. — Ma felfedeztem, hogy a vőlegény rokonom.

— Apa ezt már rég mondotta.

— Hogy-hogy?

— Azt mondta, hogy az öreganyja lehetnél.

8447. A király inkognitóban utazott. Előkelő ur okiratokkal bizonyítgatta, hogy rokona.

— Rokon, szolt a király, én inkognitó utazom, tegyen ön is ugy.

8448. — Örülök, hogy nincs több öcsém.

— Én is örülök, hogy én vagyok az egyedüli öcscse.

2449. — Az új szakácsnőnk, úgy látszik, rokona az előbbinek.

— Miből látod?

— Az a baka, a ki az előbbinek volt az unokafivére, az új szakácsnőnek is az unokafivére.

8450. A fiu nézi-nézi az elvonuló katonákat, végül odafordul a mamájához:

— Nézd, mamám, a mi szakácsnőknak mennyi unokabátyja megy itt!

8451. — Ismeri a vádlottad?

— Hogy ne ismerném, egy urnál szolgáltunk, ő a lovagnál én az ökröknél — egyébként nem vagyunk rokonok.

8452. Hogy mer nyulni ahhoz a legerősebb legényhez, mi? . . .

Hogyne, mikor rokonom a kutya, testvér vagyok a disznónak az anyjával. . .

Róma.

8453. — Ön egy hónapig volt Rómában,
mit csinált e hosszú idő alatt?

— Ily ostobát csak az kérdezhet, ki
még soha sem volt Rómában.

8454. *Romulus conditor Romae erat.* =
Romulus Rómának cukrásza vala.

8455. Öt betüből állok,

Egy kis nemzet vagyok.

Első három betüm, városok közt találod.

Visszasan olvasva, férfi névnek látod,

Ha négy első betüm veszed,

A városok közt felleled. *Római.*

8456. *Római sorsjegy* — Los von Rom.

8457. *Rondella* = gömbölyü Ella.

Rosta.

8458. Fából vasból van alkotva.

Nem jó, ha vagyon foltozva;

Sok a szeme nincsen szája,

Kerekded a karimája.

Szemein kis szemek hullnak

De nagyok rajta tombolnak.

8459. *Rovar* = feliróné.

8460. *Rovat* = dorgálás.

Rózsa.

8461. Rózsának mi rövid szép élete! hirtelen elhal:

Rózsa után indulsz, s ime tövisre találsz:

8462. Hadnagy (egy idősebb hölgyhöz):
Nagysád ma ugy néz ki, mint egy husz
esztendő s rózsa.

8463. Virágkorzón kikocsikázik a házaspár.
Mindenünnen sűrű rózsazápor hull.

— Szeretném, ha rózsa volnál — szól
a férj nejéhez.

— Miért?

— Mert akkor kidobhatnálak a kocsiból.

8464. A vak Milton már harmadszor
nősült.

Vendége az ő feleségét rózsának nevezte.
Milton válaszolt:

Szinéről nem mondhatok ítéletet, mert
vak vagyok, de a töviseit érzem.

8465. — Azt a rózsát te nekem tépted.

— Már bizony nem találtad el, hanem
azért neked adhatom.

— Már pedig ha nem nekem tépted,
hát csak ne is add akkor nekem, hanem
annak, a kinek tépted.

— Látod, milyen oktondi vagy te! hát
nem nagyobb diadal a te szemedben, ha
másnak tépem és mégis neked adom, mintha
neked téptem volna és mégis másnak adnám.

8466. *Rozsda* == maktár.

8467. *Röfnök* = rőföskereskedő.
 8468. *Röfönc* = disznó.
 8469. *Röppentyü* = madárszárny.

Rövidítés.

8470. — Mit jelent a M. E. K. V. felírás? — kérdezték Lónyaytól, kinek birtokán a vasut keresztül ment.

— Magyar Észak-Keleti Vasut.

— Téved : Menyhért Érdekében Készült Vasut.

— Ez sem igaz, hanem : Marha Észszel Készült Vicc !

8471. — Hol szolgált és ki volt kapitánya a keresztények Jézusának ?

— Micsoda kérdés ez ?

— Feje fölé ez van írva : „Infanterie-Regiment Numero I.“ (I. számú gyalogezred).

Persze zsidó létére visszafelé olvasta és bölcs belátása szerint kalkulálta ki a feliratot.

8472. Két falu volt egymás mellett, de csak egyiknek volt papja, a másik fiókegyház volt. Ennek hivei keresztet állítottak a falu végére, melyen rajta volt a táblácska az I. N. R. I. betűkkel. Egyszer csak ünnepélyesen levették a táblácskát, mikor meghallották, hogy a szomszéd anyaegyházban egy gazda elhíresztelte róluk, hogy felírták a keresztre, hadd lássa mindenki, hogy : Itt Nincs Rendes Istentisztelet !

8473. Ki festette ezt a szép feszületet?
— Valami INRI.

8474. Imperator Napoleon Rex Italinae
magyarázta Napoleon az I. N. R. I. feliratot
milanói megkoronáztatásakor.

8475. *Rövidülés* = Kicsi pad.

Ruha.

8476. Rajtad van az egész : de nincs a kutyádon ;
Mindenütt féltheted : de kivált konyhádon.

Ha farkát el vágod, s visszán ejtegeted,
Ugy vele Lantodat vigan pengetheded.

8477. — Hallja, májszter uram, hiszen
ez a kabát csak úgy lotyog rajtam, alig ha-
nem keveset bélelte.

— Bocsánatot kérek uram, tán ön nem
bélelte magát eléggé.

8478. Odaszól a locsoló munkás a slep-
pes dámához.

— Tessék az öntöző kanna!

— Minek?! — kiált fel meglepetve a
hölgly.

— Ha már söpörni tetszik, tessék lo-
csolni is.

8479. Sok leány, bármily gazdag is nem
képes csináltatni menyasszonyi ruhát.

8480. — Szegény asszony, ily szép időben
kell az ágyadat őrizned.

— Hiszen nincs mit felöltennem.

8481. — Ezen az áron nem adom a ruhát, inkább elajándékozom.

— Ugy még szivesebben fogadom.

8482. — Mért varrják a subára a gallért?

— Hogy le ne szakadjon.

8483. Szinigazgató: Ebben a kopott kabátban nem léphet fel a szalondarabban; nézze meg a ruhatárt, talán talál alkalmas felöltőt.

8484. — Szegény jegesmedve!

— Ugyan mit sajnálsz rajta, hiszen jobb a dolga, mint egy dijnoknak.

— De mégis borzasztó, hogy télenyáron ugyanazt a bundát kell hordania.

8485. Mikor felhívás ment szét, hogy a haza oltárára áldozzanak, a bajai nő kötevényét ajánlotta fel, hogy avval a haza oltárát be-terítsék.

8486. — Levetett ruhákat tessék eladni.

— A levetett ruháimat magam hordom.

8487. — Vedd meg te ezt a nagyszerű koffert!

— Minek nekem az a koffer?

— Hát belerakod a ruhádat.

— Én aztán meztelenül szaladgáljak?

8488. — Atyádtól kérd az új ruhát.

— Azt hiszed, okos dolog lesz?

— Miért ne?

— Azt hiszem, mégis okosabb előbb megrendelni és aztán kérni.

8489. — Be megnőttél tavaly óta.

— Bizony, tavaly csak a mellemig értem magamnak.

8490. — Ez a füző rémitően szorit!

— Hát kérem alássan, ezt azért csináltam így, hogy ne tessék a fizetésről megfélekedezni.

8491. *Hölgy*: Az utazóruhám sehogy sem áll jól!

Szabónő: Kérem, nagysád, csak egy kis türelem! Tessék csak a legközelebbi záporig várni s akkor úgy áll majd a ruha, mintha rá öntötték volna.

8492. — Ezt az egy ruhát még elkészítem önnek hitelbe, de csak úgy, ha becsület-szavára fogadja, hogy hozzám el nem jön többet — szolt a szabó rossz fizetőjéhez!

8493. — Nagyon szük az uj ruhám!

— Majd kevesebbet adok enni.

8494. — De gyönyörű ruhád van!

— Tetszik is mindenkinek! Mikor multkor mulatságra mentem benne, beléptemkor valamennyien azt kiáltották: „Hogy volt?”

8495. — Miért hord nyáron téli ruhát?

— Télen is ezt hordom!

8496. — Nekem házi ruhára volna szükségem.

— Minek, hiszen sohasem vagy a házban!

8497. — Barátnőd megsértett? — Majd bepörlöm!

— Inkább végy nekem új ruhát, az jobban fogja bosszantani!

8498. — Ez nem modern regény.

— Miért?

— Mert az sincs meg benne, hogy a hősnő hol csináltatta ruháját?

8499. — Melyik ruha illik nekem legjobban? — kérdi az anyós vejétől.

— Az utazó ruha — volt a válasz.

8500. Honnan van, hogy a te ruháid rongyosak, piszkosak, míg feleséged mindig divatos, szép ruhát hord?

— Mert feleségem a divatlap szerint öltözködik, én pedig a főkönyv szerint.

8501. Két elhanyagolt külsejű úri embert, kik közös szobában laktak valaki meghív ebédre, de felkéri őket, hogy legalább inget váltsanak.

Szobájukba érve, így okoskodik az egyik:

— Váltsunk inget! Szeretném tudni, mi haszna van, ha én felveszem a te ingedet, te meg az enyémet?!

8502. — Mibe került az új ruhád?

— Perköltségen kívül száz koronába.

8503. — Vegyen bőrdönt!

— Minek?

— Ruháját bele rakni.

— Hát én ruha nélkül járjak?

8504. Vegye meg ezt a ruhaszövetet, ez örökké tart s még azután csináltathat magának mellényt belőle.

8505. Az ügyvéd nem bírja kabátját felhuzni. Mérgesen szól:

— Talán az ördög bujt a kabátomba?

— Még nem! — jegyzé meg a szolga.

8506. — Tíz év előtt ennek az urnak nem volt csak egy rongyos kabátja s most két millióval bír!

— Az Istenért, mit csinál annyi rongyos kabáttal?

8507. — Mennyibe kerül ez az öltöny, ha mindjárt fizetem?

— Akkor ötven korona.

— És ha részletre veszem?

— Akkor száz korona; hanem ötvenet azonnal le kellene tenni.

8508. Új ködmenre tett szert a cigány. Éppen az evangéliomot olvasták, mikor a templomba lépett. Látván a felálló hiveket nyugodtan szól:

Csak üljenek le, én is voltam szegény ember!

8509. — Meg tudnád-e mondani édes lányom, melyik az Ur napja?

A kis lány hallgat.

— Hát milyen napon megy édes anyád templomba?

— Ha új ruhája van.

8510. — Csupa piszok az új ruhád. Mit mond majd a mamád?

— Oh, a mama úgy sem engedi, hogy új ruhában játszszam, amíg be nem piszkítom. Hála Istennek, most játszhatom benne.

8511. — Miért fordít a nő annyi gondot az öltözékére? — kérdi a fejedelem.

Felel az egyik bölcs.

— Hogy tetszésére legyen a férfiaknak.

Felel a másik bölcs:

— Hogy bosszantsa a többi nőt.

Egy harmadik bölcsset hivatott:

— Kinek van igaza? — kérdé. — Miért fordít hát a nő annyi gondot az öltözékére?

— Azért, hogy tetszésére legyen a férfiaknak, és hogy bosszantsa a többi nőt.

8512. — De rossz a felöltőd, miért nem veszsz újat?

— Van új is, de ily rossz időben csak nem öltöm magamra.

8513. — De rossz a felöltőd, miért nem veszsz mást?

— Van más is, de az még rosszabb.

8514. — Mért húztad fel új ruhádat, hiszen ma szombat van.

— Mire visszajövök ugyis vasárnap lesz.

8515. — Ma, hogy sétálni voltam egy újonnan bemázolt padra ültem, most szegény férjemnek új ruhát kell vennie a számomra.

— Hol van az a pad?

8516. — Ezt a kabátot Párisban csináltattam, hogy tetszik önnek?

— Pár jó eszme van benne, de a kidolgozás nagyon tárgyilagos.

8517. — Nagyon rosszul mennek az üzletek, az egyik cselédet el kell küldenünk.

— Természetesen, a bérén új ruhát vesznek magamnak.

8518. — Már hányszor kértelek, hogy ne vásárolj mindenfélét, csak azért mert olcsó.

— Hiszen a szönyeg, a melyet ma vettem, nem is olcsó!

8519. — Férjed temetésénél nagy eső volt.

— Az új ruhám meg az új kalapom oda van — sohasem fogom elfeledni e napot.

8520. A börzianer vakarja a fületővét:

Hitelezőimmal csak megegyeztem ötven percentre: de a feleségem nem akar engedni a prémés kabátból, a melyet neki ígértem. Még egy karmantyut is akar késedelmi kamat fejében.

8521. A kirakat előtt az asszony megállítja urát.

— Nézd csak ezt a gyönyörű csipkés pongyolát! Ugy-e nagyszerű volnék benne?

A férj boszusan szól:

— Ej csak nem akarsz a kirakatba állni.

8522. — Nagyszerű e fénykép ugy-e bár?

— Nem tudnád megmondani, hol lakik a szabóné, ki a ruhát készítette?

8523. Tessék harisnyát venni, én már három éve hordok egy párt s még mindig jó. A hátán hordotta.

8524. — Mi különbség van a katonatiszt meg a két cigánygyerek közt?

— A katonatiszton egyenruha van, a két rajkón pedig egyen sincs ruha.

8525. — Ön tegnap este az én ruhámban volt a színházban az első emeleti erkélyszékben.

— Földszintre nem illett már a ruha.

8526. — Ugy-e kedves férjem, ha megnyered a pörödöt kapok kék selyem ruhát?

— És ha elveszitem?

— Akkor feketét fogsz venni.

8527. — Ha én kétfejű nő lehetnék!

— Mitől volna az jó?

— Két kalapot viselhetnék és mindig megmondhatnám önmagamnak, hogy jól vannak-e rajtam.

8528. — Légy szives megdicsérni a főnöknő ruháját.

— Miért?

— Mondtam neki, hogy nincs izlésed.

8529. A karácsonyi kirakat előtt szegény fiu az apjához:

— Mért nem jön a kis Jézuska hozzánk is?

— Mert nincs ruhája s így nem jöhet az utcára ebben a zord időben.

8530. — Ugy hallottam, hogy önnek igen nehéz szerepe van az új darabban.

— Tizenháromszor kell ruhát cserélnem.

8531. — Hogy tetszik neked az előadás?

— Ugyan, hát hogy tessék egy asszonynak, kinek még mindig nincs új tavaszi öltözete.

8532. — Vedd meg e ruhát, tíz évvel fiatalabb vagyok, ha felöltöm.

— Nálad tíz év nem jön számításba.

8533. — Nagysád is azt vallja, hogy a színháznak nevelő hatása van?

— Hogyne! Én is színházban tanulmányozom a legújabb ruha divatot.

8534. Megpillantja távoli rokonát ki nagyon szomorú állapotban tér vissza Amerikából, odasugja atyjának:

— Nézd csak, nincs inge!

Atyja csitítja:

— Nem látod, hogy van kezelője? Csak elfelejtette hozzágombolni az inget.

8535. — Miben nyilvánul az Isten jósága a természetben?

— Abban, hogy minden évadban új ruhába öltözteti.

8536. — Mama, minden ócska ruhámat összekötöttem, hogy oda adjam a szegényeknek.

— No az szép volt tőled!

— Ugy-e, mama, most azonban jutalmul szép új ruhákat fogok kapni?

8537. Vajha oly önműködőt találnának fel, hogy bedobunk egy gombot s kijönne egy öltözék.

8538. — Nézd csak, a báróné mily boldog arcot vág. Bizonyos, hogy az új ruhájára gondol.

— Meglehet. De úgy látszik, a férje is arra gondol, mert nagyon borus az arca.

8539. — A nőm még mindig sirva fakad, ha a kivánt ruhát nem veszem meg.

— Az enyim maga veszi — s engem kinevet.

8540. Két ismerős találkozik már teljesen nekivetkezve az uszodában.

— Jöjjön ma hozzám ebédelni, kedves barátom.

— De tán fekete kabátot kellene öltönnem?

— Ah, semmi ceremónia . . . Jöjjön úgy, a mint van. . .

8541. — Látod, hogy esik odakünn?

— Még a természet is azt akarja, hogy megvedd nekem azt a kiválasztott esőköpenyegét!

8542. Fösvénységéről híres apát megszólít egyik barátja:

— Láttam a fiadat, napról-napra növekszik, sőt már nagyobb náladnál!

— Annyira nő, hogy már nem viselheti az én elviselt ruháimat.

8543. — Voltál a bálon!

— Voltam.

— A grófné új ruhában volt.

— Nem igen láttam, hogy ruha lett volna rajta.

— Nos, az volt az új ruhája.

8544. Ez a báli ruha olyan szép volt szövetben, s most, hogy készen van, ki nem állhatom! Csak meg tudnék tőle szabadulni!

— Nagyon egyszerű, — csapja be s aztán ne váltsa ki!

8545. — Ön, a mint látom, igen viseltes kabátban jön a hivatalba.

— Mit tehetek én róla? Régóta hordom már! Akkor csináltattam, mikor utoljára kaptam fizetésfölemelést.

8546. — Mi a különbség a vasár- és köznap között?

— Vasárnap tiszta ruhában járunk, hétköznap meg mint a malacok.

8547. — Nagyon bájos elragadó vagy ebben a toalettben, de rémitő sok pénzemben van.

— Mit törődöm én a pénzzel, ha arról van szó, hogy neked örömet szerezzek!

8548. Jól áll a nagysága uti ruhája?

— Igen, csak hogy olyan sokba került, hogy le kellett mondania az utazásról, mert az uti ruha fölemésztette az egész utiköltséget.

8549. — Te a nagy hidegben felöltő nélkül jársz?

— Mindig hordom, de most az órásnál van.

8550. — Nagyon nehéz a kabátom, legyen szives felvenni a kocsijára.

— De hogy fogja visszakapni?

— Benne leszek.

8551. — Megint száz koronát? Tudod hová fog ez előbb-utóbb vezetni? . . .

— Tudom!

— A megőrüléshez.

— No látod, nem találtad el, mert a divatárusnéhoz.

8552. A ruha pompásan illik. De a méltóságos asszony nyakát szoritja egy kissé; majd a nyakat kivágjuk.

8553. — Hová, hová?

— Veszek egy kis diszitést az új ruhámhoz.

— Miből lesz az új ruhád?

— Az attól függ, hogy mennyi pénzem marad, ha a diszitést megvettem.

8554. Miért is hordunk mi hosszú ruhát ha megnövünk?

— Hogy észre ne vegyék, ha madzaggal kötjük meg a harisnyánkat.

8555. — Ez a szomszéd micsoda külön egy fráter, kapja magát és bolond kapricból mind a négy gyerekének sötétzöld posztóból csináltat ruhát.

— Mert a napokban egy éjjel két billiárdasztalt bökött ki.

8556. — Hogy volt az a szép ruha?

— Ne azt kérdezd pajtás, hogy hogy volt, hanem hogy lesz?!

8557. — Hol veszi maga azt a sok új ruhát, hiszen a havi béréből nem futja.

— A nagyságos asszony is most kapott új ruhát.

— Az egész más, azt nekem a férjem vette.

— Hát az enyémet is az veszi.

8558. Menjünk az utca másik oldalára. Itt a sarkon egy divatáru-kereskedés van s tudod, hogy az orvos nagyon a lelkedre kötötte, hogy kerülj minden izgalmat!

8559. — Ejnye, be szép téli kabátja van :
ugyan mibe került ?

— Még idáig nem került semmibe, de
ha kitudódik : bizony bele kerül három-négy
hónapomba.

8560. *Férj* : Te oly hideg vagy !

Feleség : Mert nincs bundám.

8561. — Hiszi, hogy e szövet nőmnek
tetszeni fog ?

— Oh igen, hiszen ő maga választotta ki.

8562. — Nagysád ebben a ruhában ily
időben nem mehet ki.

— Mi köze önnek ehhez ?

— Nagysád arra az esetre, ha a ruhát már
nem viseli nekem ígérte s így igen is van
közöm hozzá.

8563. — Holnap délután meglátogatunk
a feleségemmel.

— Örülök ; csak arra kérlek, hogy a
feleséged ne vegye fel az ujprémes kabátot,
mert akkor a feleségem rögtön megkívánja
a mását . . .

— Jaj, hiszen a feleségem csak a pré-
mes kabát kedvéért akar vizitelni.

8564. — A képtárba csak úgy lehet
menni, ha botját és esernyőjét a ruhatárban
hagyja.

— No akkor be sem megyek, mert sem
botom, sem esernyőm nincsen.

8565. — Nézd, mily szép az ég itt Nápolyban!

— Az ám, ilyen színü ruhát szeretnék!

8566. — Kis fiam jövő hó negyedikén lesz két hónapos.

— És mily ruhát csináltatsz ez alkalomra?

8567. — Hogy mulatott tegnap a színházban?

— Pompás toaletteket lehetett látni!

8568. — Ön már eltarthatna egy nőt.

— Eltartani tudnám, de ruházni?!

8569. — Végy egy nyári ruhát.

— Hiszen még nincs itt a nyár.

— Te csak vedd meg a ruhát; a nyarat én magamra vállalom.

8570. — Az új ruhám oly könnyü, mint egy lepel.

— Pedig mily nehezen fizettem ki.

8571. — Sohasem hittem volna. A férjem.

— Talán csalódott benne?

— De mennyire! Már három hónapja, hogy megesküdtünk s még nem csináltatott új ruhát!

8572. — Nem vennél meg egy egészen újdonszerű frakkot egy koronáért?

— Már hogy ne vennék meg!

— No mert én is.

8573. — Melyik seprő a legdrágább?

— Az asszonyok uszálya.

8574. — Vigyázz leesel.

— Nem eshetem le, mert fogózkodom a ruhámba.

8575. A hölgy belép az irodába.

— Kérem, ez tudakozódó iroda?

— Igen nagysám.

— És itt mindent megmondanak, amit kérdeznek?

— Mindenről adunk felvilágosítást.

— Akkor hát mondják meg, hogy jól áll-e a ruhám?

8576. *Nő*: (egy kirakat előtt megállva).
Nézd csak, milyen szép paletot! . . .

Férj: (tanár). Jer; tudod, hogy gyűlölöm az idegen szavakat!

8577. — Hidd meg, hogy olyan olcsón vettem ezt a ruhaszövetet, hogy husz koronát takarítottam meg ezzel a vétellel.

— De ugy-e, a husz korona nincs meg?

— Nincs.

— Tudom, mert különben már vettél volna érte valamit.

8578. — Mennyibe került az új ruhád?

— Perköltséggel együtt negyven koronába.

8579. — Jól áll-e rajtam ez a ruha?

— Kérem, ha ebben a ruhában megkéri a lányomat, hát megkapja.

8580. *Absente Caesare totam urbem rumor pervaderat.* = Caesar abszinttal és rummal árasztotta el az egész várost.

Sajnálát.

8581. — Az orvos megkérte a kezemet.

— S te mit válaszoltál?

— Véghetetlenül sajnálom, hogy már veled el vagyok jegyezve.

8582. — Hogy vagy megelégedve leányommal?

— Igen jól, csak azt az egyet sajnálom, hogy nem dobott ki ipam uram, mikor megkértem a leánya kezét.

8583. — Talán rokona magának az a szerencsétlen flótás, hogy úgy pártját fogja?

— Nem rokonom az nekem. Hanem az ő felesége azelőtt az én feleségem volt sigy aztán sajnálom az Isten adtát.

8584. — Azt hiszem, téged a tehenünk betegsége jobban aggasztana az enyémnél!

— Téged is sajnálak!

8585. Nagy hideg volt, mikor Deák nagybetegen feküdt.

— Sajnálám, szólt, ha éppen most találnék meghalni. Valószínűleg sokan kísérenének és megfáznának.

8586. — Ne vedd úgy szivedre, hogy kikosaraztak.

— Nem is magamat, hanem azt a szegény leányt sajnálom, hogy így eljátszsa a szerencsését.

8587. — Olyan fiatal és már....

— Meghalt?

— Nem a! Megnősült.

Sajt.

8588. Legátus állított be a jómodu falusi urhoz a pünkösdi szent ünnepekre. Az ebéd végével sajtot hoznak be, és a házi ur tiszteletből a legátusnak nyújtja megkezdés végett.

— Hol parancsolja, hogy megkezdjem? — kérde a legátus.

— A hol akarja! — felelt a házi ur.

— Ugy hát kegyes engedelmével majd csak a kollégiumban kezdem meg, felelt a legátus.

8589. — Mi rosszabb a sajtnál?

— Ha nincs.

8590. Falusi ember fát vitt a városba árulni, melyet valamely polgár tőle megalkudván, azt annak házához vitte, s le is rakta. A polgár jó jutván a fához, a parasztot kenyérrel kínálja, s ahhoz sajtot is ad neki. A paraszt hozzálátott a sajthoz, melyet a polgár örömet megkimélt volna, azért azt mondja: Barátom az sajt, melytől könnyen meg is halhat az ember ha sokat eszik belőle. — Ugyan ugy-e? — kérdi a paraszt, s azzal egy jó darabot lemetsz a sajtból s a tarisznyájába teszi: Engedelmeből, ugymond, ezt a feleségemnek elviszem, mert köztünk maradt szó legyen, örömet megválnék tőle.

8591. Ez boszantó, téhen sajtot kértem s svájci sajtot hoz.

8592. — Azt mondja, hogy éhes volt. De azt hiszem, egy egész sonkával az éhségét alaposan csillapithatta volna. Minek lopta el a sajtot is?

— Gyermekkorom óta megszoktam étkezés után a sajtot.

Sajtó.

8593. A sajtó milliányi hallgatóságot teremt és tanítványokat, kik akkor születnek, mikor az író már réges rég elporhadt.

8594. Ha egyszer a sajtót nem sajtolják, sok jót várhatni tőle.

8595. *Szabad sajtó* = szabad lesz szüretkor minden embernek borát ingyen préselni.

8596. Ha tőlen függene, a sajtótörvénynek csak ez az egy paragrafusa lenne: hazudni nem szabad.

Deák Ferenc.

Sajtóhiba.

8597. Döbrentei avval dicsekedett, hogy kiadványában pénzért sem találhatni sajtóhibát. Szerencséje, hogy nem fogadott vele senki, mert már a címlapon volt olvasható: Shakespeare remekei Döbrentei Gábor ordítása (fordítása) szerint.

8598. Mi sem dicsekedhetünk avval, hogy e kiadványunk ment a sajtóhibáktól. Eddig a következőket fedeztük fel: I. könyv, 336 oldal után 337 helyett 397 lett szedve. — II. könyv 27 oldal, 2453 szám: gombóc helyett pompóc. — 318 oldal 4543 után 4544 helyett 5444. 320 oldal után 321 helyett pedig 221. — III. könyv 208 oldal 6803 szám bárói helyett birói lett hibásan szedve.

8599. A regényíró így jellemzi regénye hősét: Valóságos pápa feje volt. Azonban a szedő tévedésből így szedte: Valóságos pópa feje volt. A szerző kijavítja és mikor az új kefelevonatot hozzák neki, a pápa fej eltűnt ugyan, de helyette ez volt ott: Valóságos pipa feje volt.

8600. A golyó az ingombról visszapatnván a gombviselés (gondviselés) mentette meg a haláltól.

8601. Szülőföldem szép batára (határa)
Meglátlak-e halavára (valahára.)

8602. Ravaszodik (tavaszodik) már az idő,
Kecske, pólya (fecske, gólya) röpülve jó.

8603. Maros vize rogyik csengősen, (folyik csendesen)
Botolj (borulj) a keblemre nedvesen (kedvesem).

8604. Ne menj rózsám a tar lóra (tarlóra),
Gyenge vagy még a sajtóra (sarlóra).

8605. A tanu ló(tanuló) ir.

8606. A cim bora (cimbora.)

8607. A pénz azur (az ur).

8608. Agyát (ágyát) láttam.
8609. Abrakolja (ábrázolja) a szeretetet.
8610. Álmatlanságot (ártatlanságot) jelképez a lilium.
8611. Álomszivü (háromszinü) ló dobó (lobogó.)
8612. Após (adós) fizess!
8613. Aranyszömü tejfapipa (aranyszörü pejparipa.)
8614. Azonnal (asszonynyal) jött.
8615. Bakáját (babáját) fejével (tejével) eteti.
8616. Báróját (hálóját) evegeti (szövegeti.)
8617. Bécstelen (becstelen) ellenzék.
8618. Berepedt (berekett) a tenorista.
8619. Börke (börze) ülnökök (ügynökök) örülesi (óriási) özeg (összeg) elejéig (erejéig) megpárosították (megkárosították) a bankót (bankot.)
8620. Búbajosan (bübájosan) énekelsz.
8621. Buktatták (beigtatták) hiba talárba (hivatalába.)
8622. Csibe (szive) helyén van.
8623. Czufolásig (zsufolásig) volt megteleve a színház.
8624. Cimeres apád (cimzetes apát.)

8625. Csipókat (csikókat) vett, ezek megpoklosodtak (megbokrosodtak) és vártatva (vágatva) rohantak.

8626. Delelj (felelj) a kérdésemre.

8627. Dölvény (törvény) hatóságunk ingyen lelket (telket) savózott (szavazott) meg.

8628. Egyen (legyen) véled az Ur!

8629. Előtte mállott (előttem állott) a csámpás (lámpás.)

8630. Elverték (elvették) a holmimat.

8631. Erdőkehülő (kerülő) szőjje (lőjje) meg a vádat (vadat.)

8632. Fatörzs (főtörzs) orvos.

8633. Fattyukat (hattyukat) nevelek.

8634. Feje (veje) nincs vele.

8635. Félöles szórkesztyü (felelős szerkesztő).

8636. Férges (kérges) volt a keze.

8637. Férget (mérget) nyelt.

8638. Fogamból (jogaimból) nem engedek.

8639. Folyt (forrt) a vérem.

8640. Fősülési (nősülési) szándékból jött.

8641. Frakkokkal (frankokkal) fizetett.

8642. Gaggogott (ragyogott) örömében.

8643. Gömbölyü dajka (gömbölded ajka.)

8644. Gőzember (gazember).
8645. Gyomorba (nyomorba) döntötte családját.
8646. Hájkép nyestő (tájkép festő).
8647. Hájon (hajón) jött.
8648. Hamuzsákot (tanuságot) fogsz enni (tenni.)
8649. Hangosan (rangosan) viselkedik.
8650. Hizalmas benhentes (bizalmas benfentes.)
8651. Hizottsági (bizottsági) tag.
8652. Hölgyfából (tölgyfából) észitik (készitik) a hálót (hajót.)
8653. Judapest (Budapest.)
8654. Kaszák (kacsák) uszkálnak a hóban (tóban.)
8655. Keféld (cseréld) ki a gubát (subát.)
8656. Kehülj (kerülj) csak elem!
8657. Képes apasztófát a buzaárulónak (kettős akasztófát a hazaárulónak.)
8658. Kerepeltél (szerepeltél) a szinkörben?
8659. Két fékén készen a gőzgyűrész (hét végén lészen a közgyűlés.)
8660. Kezednek (méhednek) gyümölcse — a réz, (méz.)
8661. Kilincseidet (bilincseidet) tépd szét.

8662. Kinos (csinos) leány.
8663. Kinpadra (szinpadra) leégett (lépett) a rekedt (beteg) bűvésznő (szinésznő.)
8664. Köszolgabirának (főszolgabirának) az első lisztviselőnek (tisztviselőnk.)
8665. Kupádra (kutyádra) vigyázz!
8666. Kün dögölnek (tündökölnek) fényökkel (fényükkel) az égbolt csillárai (csillagai.)
8667. Lányok (lények) légye (lénye) a temető (teremtő).
8668. Lázaspárok (házaspárok) vagyunk.
8669. Lázörző (házörző) kutya táncra (láncra) leendő (teendő).
8670. Légbe (jégbe) hűtött italnak nagy nyáron a kerete (kelete).
8671. Lefejezték (befejezték) a kotlási (kotrási) munkálatokat.
8672. Legelőt (levegőt) kell változtatnom.
8673. Légi (régi) himes (hires) vitéz.
8674. Lerágták (levágták) a haját.
8675. Letejezték (lefejezték) a rab lót (rablót.)
8676. Libákat (lirákat) szokás adni péterfillérül.
8677. Libákkal (hibákkal) van tele az írása.
8678. Lisztelt közömség (tisztelt közönség).

8679. Lóba sem ettem szerencsént len-
csébe (so hasem estem szerencsétlenségbe.)

8680. Lóra (jóra) való ember.

8681. Lótakaritásunk (hótakaritásunk)
sutba (sokba) kerül (kerül) a tátosnak (vá-
rosnak).

8682. Lyukól (tyukól).

8683. Massziroznak (masiroznak) a da-
tolyák (katonák).

8684. Megbóditott (meghóditott).

8685. Meghálni (meghalni) akarok.

8686. Megnyeli (megleli) mász (más) ne-
mében (szemében) a szalkát (szálkát) a ve-
rendát (gerendát) meg ázban (magáéban)
felleli (feledi).

8687. Megvakult (megvadult) lovak rok-
kantak (rohantak) a ropogó (robogó) vonat
előtt.

8688. Mély tó (méltó) a kihintetésre
(kitüntetésre).

8689. Mészelt formát a kár? (reszelt
tormát akar?)

8690. Mézes (mózes) vallásu.

8691. Mézre (kézre) került a toll vaj
(tolvaj).

8692. Morduljon (forduljon) a felső fogu
(foku) iróságához (biróságához).

8693. Morgása (mozgása) igen elegáns.
8694. Mustodban (multodban) nincs öröm, lőrédben (jövődben) nincs remény.
8695. Neve lő (nevelő) falun.
8696. Névelőt (nevelőt) keresek.
8697. Nyergében (nyelvében) fél (él) a német (nemzet).
8698. Nyiratkozzál (nyilatkozzál)!
8699. Nyomor (gyomor) bája (baja) van.
8700. Ormányelnök (kormányelnök.)
8701. Ölmester (örmester)
8702. Önszegélyző csövetkezetek orcák szörte széken világognak (önsegélyző szövetkezetek országszerte szépen virágoznak).
8703. Öregszék (öregség) követi az ifjusákat (ifjuságot).
8704. Összehülnek a fakók (összegyülnek a lakók).
8705. Öt (öt) fiugyermekkel átkozta (áldotta) meg az ég.
8706. Pamlagon (parlagon) hever ő (heverő) tanerő.
8707. Papi narancsot (napi parancsot).
8708. Pék ingben (Pekkingben) bált (járt).
8709. Pillám (villám) gyujtotta meg a házat.

8710. Portól (bortól) részegen fetrengett a borban (porban).

8711. Pusztításul (buzdításul) az érdemkeresztet lopta (kapta).

8712. Rab ló (rabló) gyilkost véveznek (végeznek) ki.

8713. Rekedt (repett) fazék.

8714. Remek (remeg) a teste.

8715. Rostás (póstás) hur (ur).

8716. Röhögtél? (köhögtél?)

8717. Sertéseket (sértéseket) nem türök.

8718. Sérült (kerüld) a pipákat (hibákat) menten (minden) körülvény (körülmény) hatássa (hatása) kért (közt.)

8719. Sima tagja paprikának (sivatagja Afrikának).

8720. Szabót (zabot) adj a lónak.

8721. Szász ló (zászló) diszben van a város.

8722. Szegény (szerény) leány!

8723. Szelepét (szerepét) jól játszta a virág (világ) csinpadán (szinpadán.)

8724. Szórj (szólj) igazán!

8725. Szósz (sós) ize van a henger (tenger) vizének.

8726. Szülőmet (szürömet) a vállamra ettettem (vetettem).

8727. Tanu ló (tanuló) vagy ?
8728. Telelős (felelős) vágyak (vagyok).
8729. Télen (tehén) leszek ott.
8730. Tevefőbe (temetőbe) loptam (szoktam) járni.
8731. Tenyeret (kenyeret) evett.
8732. Torma (torna) versenyünk siketült (sikerült).
8733. Tótosítják (módosítják) a töltenyt (törvényt.)
8734. Tűzbeszély (tűzveszély).
8735. Tyukba (lyukba) futott a macska.
8736. Uszók (űszők) számára fentartott hely.
8737. Uzsonára (uzsorára) adta ki minden pénzét.
8738. Vadat (vádát) emelt ellenem.
8739. Vázolni (házalni) tilos.
8740. Veje (feje) rendben van.
8741. Vén dög ló (vendéglő).
8742. Verd (vedd) el a leányt.
8743. Visit (virit) a tulipán.
8744. Vizaratás (vizáradás).
8745. Zongora (orgona) ihlet (illat) fáradt (áradt) el a lólába (szobába).
8746. Sok egymás mellett álló váz (ház) helységet gépez (képez).
8747. *Sajtótörvény* = törköly.

Sándor Móric gróf.

8748. Nagyobb pénzösszegben fogadott, hogy még az nap bezárják.

Egy csavargótól megvette annak kopott ruháit s így fordult be a lebuja, hol jól megebédelt s borozott. Fizetésre kerülvén a sor egy egész zacskó fillért vett elő a számla kielégítésre, s midőn a vendéglős a sok fillért elfogadni vonakodott rongyos tárcájából egy egész csomag ezerest vett elő — a korcsmáros rendőrt hivatott, ki a gyanus vendéget bekísérte s míg rá került a kihallgatás sora, fogva tartotta.

Igy nyerte meg fogadását a gróf.

8749. Átugratott Pyrrhus nevű lovával egy rendőrt, egy vastag tölgyaftörzset vivő szekeret, Tatár nevű lovával a katonák kelesztbe tett szuronyait.

8750. Egy mázsa dohányt úgy csempészett be a fővárosba, hogy kosok helyett ürüket hajtattott át a vámon a dohánynyal megterhelten.

8751. Megnősülvén az ipja figyelmeztette, hogy vége legyen a bolondságoknak.

— Hogy a leányát elvettem, az volt a legnagyobb bolondság mit valaha véghez vittem — felelé.

Sánta.

8752. — Lent sánta koldus könyörög alamizsnáért.

— Mondja meg neki, hogy ne fáradjon fel hozzám.

8753. — Mindig sántit ön?
— Csak ha járok.

Saphir.

8754. Báró Rotschild felkérte Saphirt, hogy írjon valamit az Albumába.

Saphir ezeket írta:

Adjon kölcsön ezer aranyat és fedjen el örökre.

8755. *Sápkór* = panama.

Sarkantyu.

8756. Ércből készít mester engem ;
A magyar kedvét kizengem,
Ember szeret, de a ló nem ;
Négy első emberi tetem :
Közép tagom erős állat,
Véle nem minden tréfálhat.

8757. *Sarki üzlet* = az eszkimó boltja.

8758. *Sármány* = kalucsni.

8759. *Sáska* = kis sás.

8760. *Sebes* = sérült.

8761. *Sebész* = elmebaj.

8762. *Sebnök* = táviró kihordó.

Segítség.

8763. — Leányom menyasszony, nem járna ön is valami segélylyel a hozományhoz ?

— Jól tudja, hogy ön még ezerhatszáz koronával tartozik nekem. Ime visszaadom váltóját, fordítsa ez összeget leánya kiházásására.

A kérelmező magában :

— Egy öt koronás kendőt jobban szerettem volna !

8764. — Maga azt állítja, hogy még sohasem volt megbüntetve, micsoda jogcimen kér tehát az elbocsátott rabok alapjából segélyt ?

— Azért, mert bár nem voltam még bezárva, de már rég megérdemeltem.

8765. Ma nagy feladat vár rám, nemcsak az ételekre, hanem urnómre is kell vigyáznom, ki segítségemre vagyon, mondja a szakácsnő.

8766. — Apa, ha nem adsz ötven koronát, főbe lövöm magamat.

— Nesze itt a puska.

(Másnap) Apa: És nem lötted agyon magadat ?

— De nem ám, a puskáért kaptam a szükséges ötven koronát.

8767. — Mit csináltál?

— Semmit.

— És a testvéred?

— Az segített.

8768. A hol legnagyobb a veszély, legközelebb az Isten segítsége. Már alig tudtunk miből élni, és most a nagybátyátok beesett a Dunába és odafult. A vagyona tehát az ég segítségével a mienk lett.

8769. — Ki csinálta a föladatodat?

— A papa.

— Az egészset!?

— Nem, én is segitettem neki.

8770. Hova, hova?

— Orvoshoz.

— Ki beteg?

— Az anyósom.

— Hát azt hiszi az orvos segít rajta?

— Vagy rajta, vagy rajtam.

8771. Két városi kisasszony az árok előtt állott s azon gondolkodott, hogy ugorja át.

— Segítsen át, — szóltak a paraszt fiuhoz.

— Kigyó, kigyó! kiáltott ez, hátuk mögé mutatva, s a másik pillanatban már túl voltak az árkon.

8772. *Sejtelem* = lapos méz.

8773. *Selyem ágytakaró* = ágyék.

8774. *Seminarium* = fél jólakás.

Semmi.

8775. Mi jobb az Istennél?

Mi rosszabb az ördögnél? — Semmi!

8776. — Különös! Az időjóslo állomás azt jelenti, hogy a hőmérő nullára fog leszállni.

— Az semmi.

— Mi semmi?

— A nulla.

8777. Csődöt mondott a kereskedő. Egy ismerőse gunyolni akarván őt, így szólt: szeretném a pénzét!

— Én meg az ön eszét — akkor egyikünknek sem volna semmije — volt a csattanós válasz.

8778. — Ha édes apád elád a pincéből öt hektó bort, hektóját hatvan koronájával, mennyi pénzt kap?

— Nem kap az semmit, hiszen se pincénk, se borunk.

8779. Midőn a dánok 1679-ben nagy haderővel indultak Hamburg ellen, de mitsem érhetek el, a hamburgiak emlékérmét adtak ki. Az egyik oldalon ez állott: „A Dán király Hamburg előtt állott, hogy mit ért el, a másik oldalon olvasható.“

A másik oldalon semmi sem állott.

8780. — A mit én teszek, azt az egész világ láthatja.

— Ugy van, mert semmit sem tesz.

8781. Panaszt tett egy paraszt a kapitánynál, hogy őt megverte egy katona. A paraszt nagy termetű, izmos ember volt, a kapitány pedig alacsony vézna ember.

— Nincs az én századomban egy ember is, a ki kenddel birna, hogy van hát, hogy mégis megverte kendet?

— Könyörgöm alássan, vitéz kapitány uram! nem dülekedtem én vele, hanem csak álltam, hogy ütött, mert ha én is hozzá lát-

tam volna a verekedéshez, majd elbántam volna én vele úgy, hogy koldusnak se lett volna jó; mert hiszen csak olyan kis semmi volt, mint kapitány uram.

8782. — Messze járt-e huszár uram?

— De messze ám, el sem hinné, ha mondanám, hol jártam.

— Talán a világ végén is volt?

— Ott is voltam.

— Ugyan mit csinált ott?

— Leültem a világ szélére, aztán a semmibe lelógattam a lábam.

8783. — A cár és a közvélemény egy!
— hencegett valaki.

— Több! — E kettő együttvéve tiz.

— Hogy-hogy?

— Hát úgy, hogy a cár: egy, a közvélemény: a semmi.

8784. — A mi az enyém, az a tied is.
Ki mondta ezt a szép szót?

— Egy olyan ember a kinek semmije sem volt.

8785. *Király*: Mit akartok tőlem?

Nép: Semmit, bárha te se kívánnál tőlünk semmit.

8786. — Mi van abban a levesben?

— Semmi.

— Akkor vigye vissza! Nem hallotta, hogy rizslevest kértem?

8787. — Mit csinál a főnök ur?

— Olyan ügyesen csoportosítja a semmittevést, hogy az lázas tevékenységnek látszik! . . .

8788. — Nos, mit mond ehhez a dologhoz?

— A mit maga mond.

— Hisz nem mondtam semmit.

— Hát én mondtam?!

8789. — Mire gondolt nagysám?

— Semmire.

— Én sem! Micsoda kolosszális rokon szenv!

8790. A név nulla a viselője írja eléje a számokat.

8791. Ha két rossz közül kell választani, vagy semmit, vagy a kisebb rosszat választjuk.

8792. — Felebbez?

— Mibe kerül?

— Semmibe.

— Akkor nem kell, mert a mi nem kerül semmibe, az nem is használhat semmit.

8793. — Mit csinál ön, hogy olyan jó husban van?

— Hát — semmit.

8794. Az új tanító semmit sem tud, mindent tőlünk kérdez.

8795. — Ön el van bocsátva.
 — Mit tettem?
 — Semmit, azért bocsátom el.
8796. Valaki kopogtat.
 — Van kinn valaki?
 — Nincs, csak én vagyok.
8797. *Seregély* = hadvezér.
8798. *Serész* = sörkimérő.

Sietség.

8799. — Mit adott inni a multkor beteg tehenének?
 — Egy font terpentint, de most sietek. Harmadnapra találkozik a kettő.
 — Rosszat tanácsolt.
 — Hogy-hogy?
 — A tehenem megdöglött a font terpentintől.
- No hiszen az enyim is, csak hogy a nagy sietség miatt elfeledtem megmondani.
8800. — Nem szégyenled magad egy fél kilo kávéért ily soká maradni ki?
 — Bocsánat, egy kilót hoztam.
8801. A pincér odaszól két verekedő vendéghez:
 — Tessék sietni, mert mindjárt kész lesz a rostélyos.

8802. — Mért iszik oly gyorsan?

— Ha lassan iszom, a fiam megolvashatja a poharak számát s elmondja a feleségemnek.

8803. Ha sietünk még ez órában elérjük Zalán futását.

8804. — Siessen kérem haza, ott várja egy ur.

— Ha vár, akkor nem kell sietnem.

8805. — Hát csakugyan elhagy bennünket?

— A holnapi gyorsvonattal.

— Oh, Istenem! olyan gyorsan?

8806. Siet a borbély az utcán, az ablakból kiszól egy ur.

— Ráér?

— Igen.

— Akkor hát ne siessen annyira.

8807. — Honnan van az, hogy minden versenybe elsőnek érkezik be?

— Mindig azt képzelem, hogy a hitelezőim jönnek a nyomomban.

8808. Kivágatom kertemben a fát, a ki fel akarja magát rajta akasztani: siessen.

Timon.

8809. — Hozz egy pint sört.

— Nem érek rá, sietek.

— Hát hozz egy pohárral, arra csak ráérsz.

8810. Bizonyos magasrangú vallásos úri ember egyetlen fia számára papot fogadott nevelőül udvarába. Ez első ízben misézett a várkapolnában; de oly gyorsan, fölületesen s hevenyészve végzé, hogy mise után az öreg gróf így szólt hozzá: Énnám már kiszolgált. Hogyha ön Isten fiával oly könnyelműen bánik el, hát még az én fiammal, egy ember fiával, hogyan fog elbáni? (Jais.)

8811. — Siess az öltözködéssel.

— Már két órája, hogy sietek.

8812. — Hű maradsz hozzám, míg visszatérek?

— Hogyne! De ugy-e, sietsz vissza?

Siket.

8813. — A férjem három nap előtt eltűnt hazulról. Tessék utána nézetni, hátha kifogták a vízből.

— Van-e valami ismertető jele?

— Siket volt a szegény!

8814. — Az adós siket drága munkát rendelt meg, avval, hogy készpénzben fizet. A könyvárus így szólt hozzá:

— Hallotta, hogy az imént mit mondott?

8715. — Furcsa gusztusa van asszonyodnak, hogy olyan kiáltó színű ruhákat hord.

— Siket a szegény!

8816. Siket nőnél meghallgatásra találtam.

8817. — Jó napot szomszédasszony.

— Nyolcvan fillér a kilója.

— Halat vett?

— Már három hete fekszik.

— Beteg a férje?

— Egészen frissek.

— Vigyen a manó, siket boszorka.

— Köszönöm, majd megmondom neki, tudom, hogy szívesen veszi.

8818. — Örömmel tudatom a tisztelt társasággal, hogy ma egy egészséges, kövér kis honpolgárral ajándékozott meg a feleségem.

— Az enyim is nagyon jól indult, — felelt a nagyott halló abban a hiszemben, hogy a szöllőről van szó, — csakhogy az idén elverte a jég.

Csak bámult a jó öreg ur, mit nevet olyan jóízűen az egész asztaltársaság.

8819. — Vajjon csakugyan meggyógyítja siketségemet a doktor ur által ajánlott szer?

— Meghiszem azt! Nyolc napi kúra után egy légy zsongása is idegessé fogja tenni.

8820. — Mindent elmondtam a papának.

— Szent Isten... Nos, mi történt?

— Ne ijedj meg, siket szegény.

8821. — A fiamnak nagyon furcsa foglalkozása van.

— Mi?

— A siketnémák intézete tulajdonosának csendes társa.

8822. — Beléptem az olvasó körbe.

— Mibe léptél?

8823. Gyári munkásnak zsémbertes felesége volt, úgy a gépek zakatolása mint a felesége feleselése idegessé tette az embert, kit az orvos csak úgy vél meggyógyítani, ha ideiglenesen siketté teszi.

Haza érkezik, hol a kimaradásért hitvese duzzogva fogadta, de nyugodtan szolt.

— Beszélhetsz, nem értek egy kukkot sem, siketté tett az orvos.

A gépek zakatolása sem zavarta, meggyógyult.

Három hétre az orvos várta, hogy ellenorvossággal visszaadja hallását — de nem jött.

Vagy egy év múlva találkozik az orvossal, ki kérdőre vonja.

— Nem akarok semmit sem hallani — volt a válasz.

8824. Ez a hordár tegnap a korcsmában pofon ütött!

Siket: Kit, hol, mikor ütöttek pofon??

8825. A siket nem tudja, hogy mi a hang, ha meg is mondjuk neki.

8826. — Örömmel látom mindenkor nálam, szolt a vak ember.

A siket barátságosan válaszolt:

— Mindig fogok örülni, ha jó hirt hallok magáról.

8827. — Hogy tetszik a feleségem?

— Mintha üvegszeme volna?!

— Igen.

— Még dadog is?

— Ugy van!

— Egy kissé sántit is!

— Igazad van.

Ekkor belép az asszony, mire a vendég másra tereli a beszédet.

— Folytathatjuk a megkezdett tárgyat

— mondá a boldog férj — feleségem még siket is!

8838. — Miután a nagynénéd nagyot hall keserves dolog lehet előadnod a kérésedet.

— Oh ő mindig tudja mit akarok.

8829. Valaki rászánta magát, hogy elmegy a fülorvoshoz gyógyulást keresendő fülbaja ellen. Viszi magával a fiát is.

Nagyon boszankodik, hogy a doktornak nem olyan súlyos a baj, mint néki, azt mondja „csekélység“ és rendel ellene. Végezetül kérdezi a beteg, mivel tartozik?

— Husz koronával! — mondja a speciálista.

A beteg tizet tesz az asztalra, mire a fiu figyelmezteti, hogy a „felcser“ huszat kért.

— Jó, jó, — mondja az atyja, — hadd lássa, hogy tényleg nagyot hallok.

8830. — Hogy tetszett a hegedűjátékom?

— Sehogy!

— Öcsédnek — a mint láttam — tetszett.

— Nem csoda: ő siket.

8831. A városatya meglekinti a siket-némák intézetét.

Tanár: Méltóztatik látni ez a szép kis fiu szintén siketnéma.

Városatya: Mondd csak, kis fiam, mióta vagy te siketnéma?

8832. *Siketnéma* = misemondó.

8833. *Sikló* = bicikli.

8834. *Sikló* = pusztai csikó.

8835. *Simonc* = borbély.

8836. *Sintér* = vasuti állomás.

8837. *Sipka* = kis sip.

Sir.

8838. Egy tagú szó, ige is, név is, bús minden esetre
Mert igeként könnyet hint, névként háza halottnak;
Hogy ha fejét vesszük, névként gyógyítani képes;
Gondolatid rajzolja, igének hogy ha tekinted.

8839. *Siralomházba került az alföldi szegény legény* = Der unterirdische arme Bursche wich in das Jammerhaus aus.

Sirás.

8840. A nagyanyát temették, apa, anya, testvérek, mind sirtak.

— Hát te mért nem sirtál? — kérdi az anya.

— Nem volt nálam zsebkendő, válaszolt a fiu.

8841. Sirt a gyerek.

— Mi bajod? — kérdik a szülők.

— Semmi.

— Akarsz enni?

— Nem.

— Akarsz inni?

— Nem.

— Hát mit akarsz?

— Sirni akarok.

8842. Öreganyja sirjánál sirt a picike.

— Ne sirj édes, ezentul a jó Isten lesz az öreganyád.

8843. Sirt a fiu, mert elvesztett egy koronát.

A grófné megadta neki, de a fiu tovább sirt.

— Mért?

— Ha nem vesztettem volna el, most kettő volna.

8844. — Bitang kölyke, most megcsiptelek! Ugy-e te törted be ezeket az ablakokat?

— Nem.

— Hát akkor mért bögsz?

— Mert a többiek minden ablakot betörték előlem, nekem nem hagytak egyet sem.

8845. — Miért sirsz?

— Hogyne sirnék, mikor azért a tiz fillérért, a mit tőled kaptam, ezt a kis perzselyt vettem és most nincs pénzem, a mit bele tegyek.

8846. Mért sirsz.

— Mert megverték.

— De furcsa, engem akkor vernek meg, mikor sirok.

8847. Ha meg talállok halni, meg fogsz-e siratni?

— Hogy megsiratlak-e? Hiszen jól tudod, hogy minden semmiségért mindjárt sirva fakadok!

8848. — Hová viszi azt a rivó gyereket?

— Csak viszem egy darabig, hátha megtalálom az anyját.

— Aztán miről fogja megismerni?

— Miről? Hát arról, hogy ő is sirni fog, ha elmegy mellettem.

8849. — Ne sirj fiacskám. Csunya gyerekek, a ki sir!

— Hát a néni sokat sirt, a mikor kicsi volt?

8850. — Miért sir?

— A rossz nyelvek azt mondják, hogy a főhadnagy udvarlóm.

— Hiszen nem is igaz!

— Azért sirok!

8851. — Mért sirsz? bizonyosan verést kaptál!

— Oh nem, csak örömben sirok, hogy láthatlak.

8852. Mért sirsz?

— Mert már jól laktam.

— Rakhatsz a zsebedbe.

— De mikor már az is tele van.

8853. — Miért sirsz?

— Mert tegnap megütöttem magamat.

— És azért ma sirsz?

— Mikor tegnap nem voltál idehaza, mit használt volna a sirásom?

8854. — Én nem értem szomszédasszony, hogy miért olyan rosszak a maga gyermekei. Egész nap nem tesznek egyebet mint sirnak.

— Bizony magunk sem tudjuk szomszédasszony; pedig hát mindig ütjük-verjük őket, hogy ne sirjanak.

8855. — Milyen sirással lehet pályadíjat nyerni.

— A gyorsirással.

8856. Mindenkinek kell, de csak egyszer.

A sirásó.

8857. *Sirene* = urnő.

Sirirat.

8858. — Derék ember; mindenkiről csak jót mond.

— Megszokta.

— Hol?

— Hiszen siriratokat farag.

8859. A sirkövön kulccsal ellátott táblácska van e felirattal:

— Megállj, nyisd fel.

A felnyitott táblácska mögött e sorok olvashatók:

— Mondj egy miatyánkat és folytasd utadat.

8860. Huszonhat évet élt mint ember és öt évet mint házas.

8861. Nem a császár sem a haza, hanem a neje állította. *Laudon* sirkövén.

8862. Itt nyugszik felejthetetlen nőm, kivel az Ur kétszer áldott meg.

Először, a mikor ideadta, másodszor meg, a mikor elvette.

8863. Minden emberi segély nélkül halt meg.

8864. Én te ő, mi, ti, ők.

8865. Itt nyugszik a község orvosa s körülötte gyógykezeltjei.

8866. Itt nyugszik egy barom-orvos Budapestről.

8867. A nagyravágyás határa a sir.

Zrinyi sirkövén.

8868. Itt nyugszik Goromba Pál

Pakrócos mesterember

Meghalt gyomorrágásban; és neje

Született Kántler Dóra

Életének huszonötödik évében.

8869. Minthogy Isten nem hagyja el az övéit, meghalt pestisben.

8870. Itt a vándor hazát talált.

8871. Itt nyugszik Ördög és a családja.

8872. Itt nyugszanak: atya és lánya,
Fivér és nővér,
Férj és nő,
Még is csak ketten.

8873. Nyugodjál békében, nyolcvan éves ifju.

8874. Itt nyugszik a megboldogult titkárné s jelenlegi osztálytanácsosné.

8875. E kő jelzi két szerető testvér sirhantját, az egyik itt nyugszik, a másik déli Afrikában.

8876. A tűzijátékgyáros a következő siriratot olvasta:

Itt nyugszik a mennyei zeneművész, lelke ott van, hol művészetét felülmulják — ő is ily siriratot rendelt:

Itt nyugszik a jeles tűzijátékgyáros, lelke ott van, hol művészetét felülmulják.

8877. — Itt nyugszik a feleségem: Az Ur adta, az Ur elvette, áldassok érte szent neve!

8878. Családi sirbolt.

Első nőm.

A férjünk.

Harmadik nőm.

Második nőm.

Negyedik nőm.

8879. A ki ezen porokat földnek gyomrába letette
Volt vagy igen gyűlölt, majdan igen szeretett.

8880. Itt nyugszik a feleségem szépen.
Én meg otthon azóta — békében.

8881. *Váci honvéd emlék.*

Vándor megállj! Tekints szét e mezőn
Honvédeink itt küzdtek a honért,
S itt nyugszanak, kik vért és életet
Áldoztak a honért.

Ha a szabadság napját élvezed
Álld érte Istent s e szent hamvakat:
Honvédeink véréből nőtt a fa,
Mely vész s viharban enyhe nyugtot ad.
Ha zsarnok lába nyomja a hazát
Ne csüggedj el hisz ők csak nyugszanak:
Széttörni békót, szolgáncokat
Felkelnek ők a hős fiak!

8882. Itt nyugszik Kis Dénes
Huszonhárom éves
Rászakadt a méhes
Ilyen módon képen
Ütötte őt képen
A mester gerenda.
Áldás poraira.

8883. Itt nyugszik az öreg bátyó,
Harminc évig volt sirásó.
A ki másoknak sirt ása
Most maga is belemásza.

8884. E hant fedí Eleket
Róla nem mondhatni egyebet.

8885. Itt nyugszik a nagy apa
Megölte a pálinka
Ég adj neki nyugalmat
S egy pálinkás poharat.

8886. Itt nyugszanak ur és szolga
A halálban mind egyforma.
Ki tudja:
Melyik volt a szolga?

8887. Meghalt Post Christum natum
Nem jut eszembe a dátum.

8888. Itt nyugszik a kis ökröcske
Az öreg ökör gyermeke.
Az Isten meg nem engedte,
Hogy ökör legyen belőle.

8889. Vizbe fult porait béke lebegje körül.

8900. Éltém Nagy-Bajomban
Meghaltam bajomban
Most sincs egyéb bajom
Minthogy az én bajom;
Az én hitestársam
Nagy-Bajomban hagyom.

8890. A korcsmáros koporsója itt nyugszik,
Maga pedig oda haza bort iszik.

8891. *A bakról lebukott fuvaros siremléke.*
Az örökkévalóság
Nem is oly nagy távolság!
Hatkor indult el,
Tizkor érte el.

ani.

8892. Angyalok társaságában
Szülőidért imádkozzál,
Hogy velük a mennyországban
Istenünknél találkozzál

8893. *Itt nyugszik Kis,*
De nem az a His-
tória író Kis,
Hanem az a Wichs-
Lederből dolgozó Kis,
A ki vala Csiz-
Madiamester Mis-
Kolcon.

Sirkő.

8894. *Sirkő* = Orfeus sziklája.

8895. — Szeretnék anyámnak valami tartós
dolgot venni.

— Végy neki sirkövet.

8896. Itt nyugszik Istenben boldogult
örökösök által felállított sirkő.

8897. A halál által megfosztatván igen
szerette feleségétől, annak sirja fölé szép
emlékkövet állítottatott. De hogy a kedvesnek

hamvaihoz az övéi még holtá után is közel esznek, amannak sirja mellé magának is elkészítette sirboltját, s az a fölött álló emlékkőre ezen fölírást tétetett: „Itt nyugsznak porrá lett tetemei, a még életben levő N. N. Urnak“.

Só.

8898. A só elrontja az ételeket, ha nem teszik bele.

8899. A só nem ennivaló, de minden ennivalóban benne kell lennie, hogy ennivaló lehessen.

8900. — Van marhasója?

— Az nincs, de közönséges sóval szolgálhatok, kell éppen marhasónak lenni?

— Persze, hiszen gazdámnak kell sófürdőre.

8901. — Mért sós a tenger?
— Mert sok benne a héring.

8902. — Szaladj a boltba s hozz két fillérért sót s hat fillérért paprikát, ezen a tányéron, de össze ne keverd.

— Kérek két fillérért sót — szól a fiu s a tányér belsejét tartja.

— Hat fillérért paprikát — a tányért megfordítja, mire a só persze földre esik, úgy hogy csak a paprikát viszi haza.

— Hol van a só?

Megfordítja a tányért, mire a paprika is a földre esik s így se só se paprika.

8903. Nem szabad az ujjal belenyulni a sótartóba, hanem késsel kell kivenni a só-tartóból a sót s úgy az ujjal szórni az ételbe.

8904. — Kissé elsóztam a levest.

— Csak kissé, azt gondoltam, hogy nagyon szeretsz.

Sódar.

8905. Ha apádnak négy darab sódara lógna a füstön s egyet nekem küldene belőle, mennyi maradna még a füstön?

— Három!

— Helyes. Mondd el ezt a példát ma atyádnak, hadd lássa mennyire előrehaladtál már a számtanban!

8906. — Maga kassai gyerek. Nemde ott készül a felséges kassai sonka?

— Parancsára, káplár ur.

— No majd meglátjuk!

8907. — Hogy jöhettél ki a lopott sódarral egy hónapig?

— Egy hétig tartott a sódar — s három hétig voltam miatta bezárva — így tartott el a sódar egy álló hónapig.

Som.

8908. Három betüből álló szó vagyok;
Növény, melytől, ha már halott,
Rettegj gyermek ha van reája ok!
Ha megfordítva olvasod nevem,
Úgy oly foglalkozást jelel,
Minőt a nő, kell hogy tegyen!

8909. *Sorvad* = öz falka.

8910. *Sótartó* = fűszeres.

8911. *Sótartó* = tenger.

Sör.

8912. A sör művészileg átváltoztatott viz.

8913. Hajdan a sört lócára öntötték, melyen aztán a tanács tagjai helyet foglaltak; ha ott ragadtak, jó volt a sör, ha nem, újra kellett főzni; most a próba egyszerűbb, most addig isznak, míg ott ragadnak.

8914. — A pilulákat akár sörben is beveheti.

— Asszony, hozass egy pint sört!

8915. — Az orvos megtiltotta, hogy sört igyál, mert még jobban fogsz köhögni.

— Bánom is én. Ha én sört iszom, addig köhögök a meddig élek, ha nem iszom, addig a míg meghalok. Hát az egyre megy!

8916. — Korcsmáros ur, a sör nagyon gyenge.

— Ha uraságod is olyan messziről jött volna, mint ez a hordó, szintén gyenge volna!

8917. — Ugye bár, kitünő söröcske?

— Hát a viz nagyon jó, csak már valamivel több sört töltött volna bele.

8918. — Hány pohár sört ivott ön meg tegnap?

— Bizonyosan nem tudom.

— Mutassa az üterét — olvas: nyolc — kilenc — tiz.

— Orvos ur, annyit nem ittam.

8919. — A férjem két pohár sört iszik és tíz órákor hon van.

— Az enyém tíz pohárral iszik és két órákor érkezik haza.

8920. — Hozzál egy pohár sört.

— Már elmúlt tíz óra s így kapupénzt kell fizetni.

— Hozzál három pohárral, hogy a költség megoszoljon.

8921. Mit heneznek a bajorok az ő sörükkel, mintha bizony mi nem csinálnánk müncheni sört?

8922. — Megmaradok a mellett, hogy a sok sörivás butává teszi az embert.

— Nem tapasztaltam — meglehet, hogy nem mindenkinél egyforma az eredmény.

8923. — Igyék husz pohár maláta sört — szólt az orvos.

— Husz pohár malátasör nyolc korona. Nyolc koronáért kapok egy hektoliter kőbányait — tehát kőbányait iszom.

8924. Ha nem iszom nincs bátorságom hazamenni, ha pedig ittam, van bátorságom haza nem menni.

8925. — Az már még sem járja, hogy mióta piccoló hordja a sört, a sörös poharak csak félig vannak megtöltve.

— Bocsánatot kérek, de a gyerek nem bír még el többet!

8926. — Igyék árpakávét!

— Ugy-e, hogy ne maradjon sörfőzésre?

8927. — Mivel gyengélkedik, igyék naponkint két pohár jó sört.

— De én nagyon beteg vagyok, nem ihatnék négy pohárral?

8928. Hozz egy pohár sört, de a poharat előbb öblítsd ki egy kis sörrel, mert tegnap valaki vizet ivott belőle.

8929. — Ez a sör keserü!

— Megsavanyodhatott, kérem azóta, a milyen fanyar ábrázattal nézegeti.

— És azt maga meri mondani nekem? Hiszen maga előbb látta.

8930. A Csehországba jutott huszár a jó sörből egy pár korsóval felhörpéntvén felkiált:

— Patvar vigye el a sörét, sohasem hittem volna, hogy ettől is meg lehessen borosodni.

8931. Nem beretválkozni, hanem sört inni a szándékom, jegyzi meg a vendég a habos sörre.

8932. — Nem kaphatnék valami meleget?

— Szolgálhatok egy pohár sörrel?

8933. A vendéglős figyelmeztette pincér-jét, hogy a vendég előtt üresen áll a sörös-kancsó!

— Tudom, uram — de hasztalan töltöm meg kancsóját, mert rögtön kiiszsza.

8934. — Hiszen ez a sör nem friss.

— Bocsánatot kérek uram, bizony már tegnapi.

— Miért nem mondta ezt nekem, mikor idehozta?

— Attól tartottam, hogy azután nem fog izleni.

8935. — A mult évről fennmaradt tiz liter sör.

— Öntse ki, már rég megsavanyodhatott.

8936. — Mit szól hozzá : az én férjem abba hagyta a sörivást.

— Hisz önnek akkor örülni kellene !

— Csakhogy most meg a borivásnak adta ám magát.

8937. — Az orvos csak egy palack sört engedett meg, hogy van, hogy ötöt iszol ?

— Öt orvos tanácsát kértem, mindegyik egy palack sört engedett meg, így iszom ötöt.

8938. Látja uram, én már hetven éves vagyok, de azért, friss az elmém, friss a természetem, friss a szemem, friss a . . .

— No, a söréről nem mondhatja.

8939. — Korcsmárosuk mindig olyan jó adomákkal szórakoztatja a vendégeit ?

— Csak akkor foglalkozik annyit a vendégeivel, mikor rossz a sör. Így kevésbé veszik észre.

8940. — Ebből az orvosságból egy kávéskanállal igyék minden félórán. No egy pohár sört ihatik.

— Azt is minden félórán ?

8941. — Igyunk brudert.

— Igyunk inkább sört.

8942. — Azt hallottam, hogy a sör hizzal és szótlanná tesz.

— Nó akkor viszek haza az anyósomnak egy hordóval.

8943. — Már öt korsóval ittál, hát nem gondolsz hat gyermekünkre ?

— A hatodikról csaknem megfeledeztem! Pincér még egy korsóval!

8944. — No korcsmáros uram, hogyan volt megelégedve a sörünkkel? — kérdi a gyár utazója.

— Nagyszerű az! Minden korsót kétszer-háromszor is eladok, mert a vendégek rendszeren csak megkóstolják, és otthagyják.

8945. *Borkereskedő*: Kitől veszi ön a bort?

Korcsmáros: Öntől!

Borkereskedő: Akkor adjon sört.

8946. — Hogy védekezik a baktériákkal telt viz ellen?

8947. Először felforrasztom, azután megsűröm s azután — sört iszom.

8948. — Mit gondol a sörről?

— Nem gondolok semmit, hanem iszom.

8949. — Lesz a legközelebbi állomáson idő arra, hogy egy pohár sört megigyam?

— Ha kiszál — igen.

8950. — Atyád előtt áll hat pohár sör, atyád megiszik egy pohárral, mennyi marad?

— Egy sem, mind megissza.

8951. — Nagyon is pazarló vagy, a pincérnek három pohár sör kiszolgálásaért tíz fillért adsz.

— Igazad van, hogy egy pohárra ne essék annyi, megiszom még két pohárral.

8952. — Kérek egy pohár sört.

— Milyen szerencséje van a nagyságos urnak. Éppen egy pohárra való telt még a hordóból.

8953. — Kérek egy pohár sört.

Vendéglős: A pincértől kérje.

— Nem tudtam, hogy ön a házi szolgál.

8954. *Biró*: Van még valami fontos mondani valója?

Tanu: Egy óra múlva friss csapolás lesz.

8955. — Sokáig voltál el, tudom sok sört ittál?

— Csak három kancsóval, a negyedikről csak álmodtam.

8856. — Csak egy pohár sört engedtem meg.

-- Naponta, de most este vagyok.

8957. E sörön kívül vannak még más meleg italai is?

8958. — Ön ugy látszik nem hajlandó elhinni, a mit mondtam?

— Elhiszem, ha fizet egy pohár sört.

8959. — Hogy mondják a sört többes számban?

— Dupla márciusi.

8960. — Mi a szövetkezeti sör?

— Szétosztandó víz.

8961. — Mért iszik ön oly sok sört?

— A főnököm új csapolásra vár.

8962. Rumi Borosjenőn vizkeresztkor pálinkás jókedvében sörözött.

8963. *Sörény* = sörös.

Sötétség

8964. *Káplár* a közlegényhez :

A maga fejében olyan sötét van, hogy ahhoz képest a szerecsen feje valóságos villamos ivlámpa!

8965. *Sperrgeld* = porkoláb fizetése.

8966. *Spiritista* = lelkész.

8967. *Spiritista* = szeszgyáros.

8968. *Spiritista Congressuson.*

— Uraim csendet kérek, különben ide idézem valami házi szolgának a szellemét, hogy önöket kidobja.

8969. *Vade salutatum subito perarata Perillam* = Váltig szalutáltam, subától nem láthatta, elillant.

8970. *Sulyonc* = közvádoló.

8971. *Superbia* = borbélylegény.

Suszter.

8972. A susztert Király Mátyásnak hívták s mint névrokon jelentkezett Hunyadi Mátyásnál, de az őr nem eresztette be mondván :

Király Mátyás és Mátyás király közt az a különbség, a mi a suszter és a király között vagon.

8973. — Iskolába mégy, édes fiam? várj én is veled megyek, haza viszem a profesz-szorodnak a cipőit.

— De mi jut eszébe apámnak? — gondoljon állásomra.

8974. Petőfi szobránál.

Suszterinas a társához: „Talpra magyar! te ez nekünk szól, mi csináljuk a talpat.

Süllő.

8975. Két tagból álló szó, kedvelt hal-nem egészen: Egy fele sülni szeret, másfele lőni szokott.

Sürgöny.

8976. — Mi is az a táviró?

— Ha a kutyának a farkára lépsz, ugy-e nem a farka szólal meg, hanem a szája? — így a telegráfnál is, az egyik állomásnál ütik meg a billentyüt és a másik állomásnál adja elő a mondokáját.

8977. — Mit tud ön a távirdáról?

— Minden szó hat fillér, általános taksa hatvan fillér.

8978. — Miért akarsz éppen távirásznő lenni?

— Leghamarább tudnám meg az érdekes híreket.

8979. A megszökött asszony után küldött távirat.

— Maradj, mindent megbocsát.

Férjed.

8980. — Csodálatos találmány ez a táviró, milyen gyorsan működik!

— Ugyan hagyd el! Hat héttel ezelőtt sürgönyöztem nagybátyámnak száz koronáért és mai napig sem kaptam meg!

8981. — Miért vagy úgy elgondolkodva?

— Leányom sürgönyözött, hogy gyermeke született, de azt nem, vajjon fiu-e, vagy leány? Most nem tudom, nagyapa vagyok-e vagy nagyanya?

8982. Olvashatlanul irt sürgönyt adott át a táviró hivatalnoknak, aki miután rajta eligazodni nem tudott, a feladótól kért felvilágosítást.

— Küldje csak el — mondá ez — barátom majd elolvassa, hisz ismeri irásomat.

8983. — Nem jött semmi?

— De igen is, sürgöny érkezett „válasz fizetve“ s minthogy hadnagy ur nem volt itthon, a sürgönykihordó pedig várt a válaszra hát ráírtam: Hadnagy ur köszöni a fizetett választ.

8984. — Ha megérkezel a fürdőbe, azonnal sürgönyözzél.

— Mennyiért?

8985. Amire e sorokat olvasod, én már nem vagyok az élők közt.

Válasz fizetve.

8986. *Sütönc* = pék.

Süveg.

8987. Öt bötümet használd télbe,
 Első nélkül üritsd délbe,
 Három végsőm hosszast véve
 Életednek határt téve
 Két utolsóm örömmel
 Bokrétázva vegyen fel.

Szabadkőműves.

8988. Vidéki, régi jó barátjával találkozott egy fővárosi ember s szóbeszéd közben rá-
 tértek a szabadkőművességre is.

— Hát aztán mire jó ez? — kérdezte a falusi ur.

— Hja, barátom — felelt a fővárosi — ezzel sokféle előny van összefüggésben, hogy többet ne említsek, a vonaton való szabad utazás.

— Hogy-hogy?

— Hát, mint szabadkőműves, egyszerüen jegyváltás nélkül utazhatik az ember a szél-rózsa minden irányába.

— Nagyszerű! — kiáltott a falusi — akkor magam is belépek, délután éppen föl akarok szaladni Bécsbe, még ugy sem voltam ott soha.

— No igen, csakhogy az nem megy olyan hirtelen; a belépés hosszas ceremóniákhoz van kötve. Hanem segíték rajtad; a

módozattal megismertetek, elárulom neked a titkos jelet, amely az ingyenutazáshoz szükséges s délután utazhatsz Bécsbe.

Hálásan szorongatta barátja kezét a hiszékeny rusztikus ember s kíváncsiskodott a titkos jel után.

— Elmégysz, barátom, egy bazárba, pár hatosért végy egy csinos kis kalapácsot s a vasuti pénztárnok előtt hármat kopogtatva csak ennyit mondj: Bécs, második!

— Pá, puszi, köszönet — s elváltak.

— Igaz ni, mikor utazol? délután félkét órakor indul a vonat.

— Akkor, akkor! . . . köszönöm, pajti, még egyszer.

Alighogy elváltak, fővárosi emberünk sietett a pályaudvarhoz, lefizetett a pénztárosnál egy Bécsig szóló másodosztályu-jegyet s előkészítette a pénztárnokot a tréfára.

Délután a pontos időben csakugyan megjelent a falusi ur a jegyváltásnál s elővett egy kalapácsot, hármat kopogtatott a márvány-lapon s kérte a jegyet Bécsbe.

Kapott.

— Ez pompás! — gondolta magában s elhatározta, hogy amint hazajön, egész familiástól beáll szabadvőművesnek. Hogy fogják ők megutazni Párist, Londont, Berlint ingyen.

Két napot időzven az osztrák fővárosban az ingyenutazás fejében vásárolt nyakrafőre, úgy, hogy a visszautazás idejére néhány

sóskiflire való kemény garas berzenkedett csak a zsebecsücskében.

Kimegy a pályaudvarhoz, oda áll a pénztáráblakhoz, előveszi a kalapácsot s a budapesti mód szerint hármat kopog a márványlapon.

— Budapest, második! — kiáltja.

Kiszurják a jegyet s markát tartja a pénztáros a jegy áráért.

— Kérem a pénzt!

— Nem tetszett látni? — kérdi utasunk s veszi elő a kalapácsot s veri ki újra a szabadkőművesi jelet.

— No, fizetni, kérem! — sürgeti az alkalmazott.

— Ejnye! — méltatlankodott a mi szabadkőművesünk — nem lát maga? — s verte újra a hármat, csak úgy csengett a márványlap. Végre is rendőrt hoztak s a mi uri emberünket, mint örültet vitték el kocsin a rendőrségre, ahol hosszas vitatkozás után értették csak meg a dolog mibenlétet s okmányainak fölmutatása mellett, kötött utlevéllel szállították barátunkat Budapestig, aki azóta, ha szabadkőművest említ neki valaki, vagy előtte célzatosan kopogtatnak, annyira dühbe jön, hogy alig lehet őt lecsöndesíteni. Fővárosi barátját pedig hiába keresi azóta.

Ez igen óvatosan kerüli, nehogy a betanított kopogtatást az ő hátán klimplirozza le a novicius szabadkőműves.

Szabadság.

8989. Sok ember szabadsága abból áll, hogy tehet, a mit más akar.

8990. — Alássan kérek két napi szabadságot.

— Minek?

— Szombaton családi ünnepélyt ülünk.

— Bizonyára lakodalmat?

— Nem, disznótort.

8991. — Kérek három napi szabadságot.

Örmester: Mi végből?

— Beteg az atyám.

— Van-e bizonyíték?

— Van . . . Ez a kolbász.

8992. — Kérek nyolcnapi szabadságot. Meghalt a nagybátyám.

— Mi volt a nagybátyja?

— Beteg.

8993. A budapesti országos statisztikai hivatal a világ legszebb helyén fekvő hivatal, de a népszámlálás roppant megnövelte a munkát. Vajmi kevés vagy éppen semmi szabadságra sincs kilátás.

Minap is egy tulszorgalmas ur helyre akarva hozni agyonfárasztott idegeit, szabadságot kért néhány napra, de nem kapott.

— Tudja mit? — vigasztalta a főnök — dolgozzék pár napig nyitott ablaknál, a pompás hegyi levegő majd felüldíti.

8994. Az 1848/49. évbeli honvédek már husz év előtt azon törekedtek, hogy aBudavár bevételenél hősiességben elesett bátor honvéd

bajtársaik emléke, egy a Budavárában felállítandó hozzájuk méltó szobor által örökíttessék meg, hogy láthassák a késő utókor fiai is mikép rója le a kegyelet adóját hazánk az érte elvérzett honfiakkal szemben. — És ime husz év multával az ige testé lőn. 1893. május 28-án, pünkösdi vasárnapján Zala György hirneves szobrászunk által készített és mesterileg ércbe öntött honvédszobor, ezer meg ezer ember jelenlétében Budavárában a disztéren ünnepélyesen lelepleztetett.

8995. — Kérnék holnapra szabadságot. Meghalt a nagyanyám. . .

— Oh, hiszen alig fél éve, hogy szabadságot adtam magának, mert a nagyapja meghalt! . . .

— De. . . de. . . Igen a vén gazember megint megházasodott.

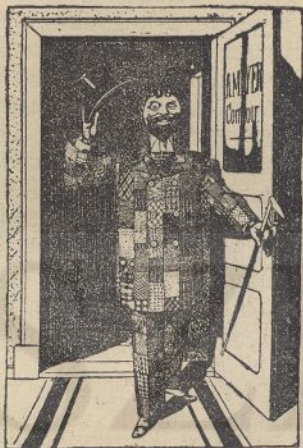
8996. Mire kell önnek öt napi szabadság? Talán körutazást akar tenni?

8997. A szabadságnak is vannak rab-szolgái.

8998. Mikor Bonaparte élethossziglan konzulnak akarta magát megválasztatni, egyik tábornok következő hadiparancsot adta ki: Katonák! Bonaparte tábornok és első konzul életfogytiglani konzullá akar megválasztatni. Mindenki saját meggyőződése szerint cselekedhetik, csak annyit mondok, hogy aki ellene szavaz, azt fejbe lövetem. Éljen a szabadság!

8999. *Szabadszállás* = menhely.

Szabó.

9000. Minta szabó.

9001. — Igazán borzasztó esetem volt a borbélynál.

— Megvágott?

— Nem; de éppen beszappanozott, a mikor belépett a szabóm.

9002. — Én nem értem azt, hogy magának egy méterrel mindig több kell az én kabátomhoz, mint a szomszédos szabónak.

— Az természetes, kérem alássan, mert az én fiam két évvel idősebb, mint a kollegámé.

9003. Három szabónak volt egy utcában üzlete. Az első ilyen felírást alkalmazott a boltajtó fölé:

„A város legjobb szabója.“

A másik azt íratta a neve alá:

„A világ legjobb szabója.“

A harmadik egyet gondolt s ilyen felíratu táblát csináltatott:

„Ennek az utcának legjobb szabója.“

9004. — A szabónk itt van.

— Micsoda beszéd ez, talán csak az én szabóm?

— Én is adósa vagyok tiz koronával.

9005. — Mondja csak uram, nőtlen ön, vagy nős?

— Nős.

— Akkor titkos oldalzsebet kell csinálni a mellény bélésébe.

9006. — Szívesen csinálnék öltözetet, de kollegám óvott öntől...

— Mi!? Azt merete tenni?! Azonnal odamegyek és téli kabátot rendelek nála.

9007. — A szabó nem készít hitelre ruhát, azt mondja, hogy nem ismer.

— Nekem sem készít, azt mondja, hogy ismer.

9008. — Szabómester (az alkalmi költőhöz): Én együletünk elnökévé választattam, szeretném magamat ön által megénekeltetni.

— Szívesen.

— De előbb tudassa velem, mit kér méterenként?

9009. — Mennyit irjak a miniszteri tanácsos ur számlájára az öltözetért, a melyet nálunk csináltatott nyolevan koronáért.

— A miniszteri tanácsos ur igen tisztességes és finom uri ember. Mindig azonnal fizet és nem alkudozik soha. Irjon a számlájára kilencven koronát!

9010. (Szabó monológ.) Most már nem tudom, hogy a báró urnak drágábban számítsam-e fel a ruháját, mivel hogy fizetni ugy sem fog; avagy pedig olcsóbban, nehogy olyan sokat veszítsek.

9011. — Nézze csak, össze kulimázoltam az új szűrömet: nem tudná belőle ezt a foltot kivenni?

— Már hogylene tudnám, hisz azért vagyok én szürszabó.

9012. — Hogy volt a kabátja?

— Még nem tudom, a szabó még nem pörölt be az áraért.

9013. — Szégyelje magát szabó létére ily rongyos nadrágban a templomba járni.

— Mások számára kell dolgoznom, hogy az életfentartásomra szükséges pénzt megszerzzem.

— Itt a korona, foltozza meg a ruháit.

— Egy koronáért a legjobb akarattal sem foltozhatom meg.

9014. — A nők könnyebben viselik el a fájdalmat mint a férfiak.

— Micsoda orvos mondta azt önnek?

— Nem orvos, hanem szabó.

9015. A hadnagynak csináltam ruhát, hogy ajánljon ismerőseinek, és a helyett ő ajánlotta magát, hogy végleg letűnt a szemhatárról.

9016. — Mondd meg a mészárosnak, hogy ekkora darab husért nem adok negyven fillért.

Inas (visszajön): Azt mondta a mészáros, hogy ő sokkal kisebb foltért fizetett hatvan fillért a majszter urnak.

9017. — El nem megyek amíg engem ki nem fizet.

— Akkor jó lesz, ha elhozatja a téli ruháját, mert télen nem viselheti majd ezt a nyárit, én pedig nem fűttetek a maga kedvéért.

Száj.

9018. — Az ön játéka elragadó!
— Boldog vagyok, hogy ily nagy szájból kapok elismerést.

9019. — Ezek igazi óriási szivarok, melyeket apád névnapomra küldött.

— Mondta is apa. Tömjük be már egyszer bácsinak kellően azt a nagy száját.

9020. — Ez a pecsenye kutyának sem való.
— Pedig meg akarta enni, úgy vettem ki a szájából.

Szakács.

9021. A sirnál minden ember leteszi viselt hivatalát, csak a szakács nem; mert a sirban is ad eledelt.

9022. *Kapitány*: Megálljon, szakács, hadd kóstolom meg a levest. Püh! hiszen ez olyan mint a moslék. Mi ez?

— Moslék.

9023. A szálloda szakácsa elgondolkozik:
Mit csináljak ebből a nyulból? Özcombot, borjufrikandót, szarvas-pecsenyét?

9024. — A vendég borzasztó skandalumot csinál, hogy ő borju-paprikást kért és maga birka-pörköltet tálalt neki.

— Hát mért nem kért birka-paprikást? most nem volna rászedve a számár.

9025. — Hallja, ennél a rostélyosnál keményebb hust még soha nem ettem!

— Tessék csak bifsztiket rendelni!

9026. — Micsoda büz ez? már megint megégettél valamit, ugy-e?

— Igen; mig a jégveremben voltam, a rostélyos megégett.

— No, megtörtént, nem lehet rajta segíteni; de most már nem adhatjuk azt fel rostélyosnak, hanem valami új címet kell hozzá kitalálni; mondjuk, hogy muszka bőftök: ugy bizonyosan meg is nyalja utána a száját, a ki megrendeli.

Szakácsnő.

9027. Azt nézem, hogyan csinálja azokat az ételeket, a miket a papa nem bir megenni?

9028. — Mi az ön mellékkeresete?

— Magam járok piacra.

9029. — Képzeld csak mit hallottam? A szomszédunk felesége azelőtt szakácsnő volt!

— Bár csak te is az lettél volna!

9030. — Ma szerencsém volt. Ezt a pompás állatot kitömetjük. De egyelőre jó lesz, ha a kamarában hüs helyre téteted.

— Mondd csak édes jó uram, nyulat is hoztál? A szakácsnőnk ma ebédre nyulpecsenyét jelentett be.

— Szakácsnő, hōnnan vette ezt a nyulat?

— Hisz a nagyságos ur maga hozta.

— Csak nem a rókát sütötte meg.

— De bizony azt. Én nem tudtam, hogy a nagyságos ur is tudja, hogy mit lőtt.

9031. Fura a mi helyzetünk, ha szépek vagyunk az asszonynak nem kellünk, ha rútak vagyunk, az ur nem állhat ki — ha jól főzünk mindent megesznek, ha rosszul főzünk... elbocsátanak.

9032. — Ma szép bélszinnel is szolgálhatok.

— Jaj, csak azt ne!

— Talán nem szeretik?

— Sőt nagyon is szeretik, úgy hogy mind elfogy az asztalnál s nem marad belőle estére a kápláromnak.

9033. — Ha mindig úgy hizelegsz az új szakácsnőnknek azt fogja képzelni, hogy szerelmes vagy bele.

— Hadd higgye, akkor legalább jól főz.

9034. Ha nincs szakácsnőnk nem szabad panaszkodnom az ételre, ha van szakácsnőnk, nem szabad dicsérnem az ételt.

9035. — Önnek minden héten más szeretője vagyok.

— Nem csoda, mikor oly rossz a konyhánk.

9036. Sokszor jön az asszonyod a konyhába ?

— Csak ha elejtek egy tányért.

9037. — Aztán miért ment el a régi helyéről?

— Nem birtam elviselni, hogy folyton veszekedtek.

— És min veszekedtek?

— Hát az én főztemen.

9038. — Te nem szeretsz már engemet! Neked még egy szeretőd van rajtam kívül!

— Ostobaság! Hogyan jutsz ilyen gondolatra?

— Most mindig oly keveset eszel!

9039. — Nálunk minden jó családnak megvan a maga szakácsa.

— Nálunk minden bakának megvan a maga szakácsnője.

9040. *Asszony*: Hiszen mint a könyvből látom, maga mindenütt csak három-négy hónapig maradt. Ez már rossz jel.

— De kérem alássan, mit tehetek én róla, hogy a hol szolgáltam, három-négy hónap mulva mindig meghalt az asszonyom.

Férj: Fogadjuk fel szegénykét. Ne okoskodjunk.

9041. — Olyan rosszul főz a szakácsnőnk, hogy mindig ott kell hagynunk az ebédet.

— Hát küldd el!

— Nem lehet, mert adósak vagyunk neki.

9042. — Azokat a személyeket, kik a családot kiszolgálják, cselédeknek hívjuk.

— Mi tehát a szakácsnő?

— A konyha felszerelés.

9043. — Mért vette el a szakácsnőjét?
— Először az asszony miatt most már nem kell szakácsnő.

Másodszor a szakácsnő miatt nem kell asszony.

Harmadszor megmarad a szakácsnő bére.

9044. Az urnő belép a konyhába s ott találja az őrmestert.

A szakácsnő nem jó zavarba, hanem udvariasan szól.

— Asszonyom, van szerencsém bemutatni az őrmester urat.

9045. — Van-e hasznod abból, hogy elküldötted a szakácsnődet?

— Hogy ne, a férjem most felényit sem eszik mint előbb.

9046. — A kedvese tegnap este ismét tíz óráig időzött a konyhában.

— Már meg akartam kérni a nagyságát, ha valamivel előbb tálalhatnék.

9047. — Ki nem állhatom a báróékat s mégis itt lesznek holnap az ebéden.

— Ne féljen a nagysága, ugy elrontom az ételt, hogy nem jönnek többé ide.

9048. — A szakácsnőjének még mindig diktálja, hogy mit főzzön?

— Nem, most ő diktál nekem.

— Hogy-hogy?

— Elvettem feleségül.

9049. — Isten veled, kedves! küldj ne sokára valami iratot.

— Nálam nehezen megy az irás.

— Küldj hát valami sültet.

9050. A gazda szalmaözvegységét arra használta, hogy szabadságát alaposan élvezze.

Egy izben olyan későn jött haza vacsorára, hogy a már sokat elnéző szakácsnőnek is sok volt és mikor behozta a vacsorát, oda fordult az ura hű kísérőjéhez s rárivalt:

— Te haszontalan kutya, te! Iyenkor van a vacsora ideje?

9051. — Szombaton házi bált adunk. Kiváncsi vagyok, mire képes maga?

— Oh, én mindent táncolok, csak a franciát nem tudom!

9052. — Már adtam két fillért, mit vár még?

— A legutóbb, hogy itt voltam, a nagysága adott lepényt, amit maga sütött.

— Igen, igen, de most már nincs...

— Nem is kérek belőle, csak azt szeretném tudni, ki fizet meg azért a két hétért, amit elrontott gyomorral a kórházban töltöttem.

9053. — Szeretlek!

— Hagyjad el, a mostani helyemen magam is alig tudok jóllakni.

9054. — Az új szakácsnő jól főz.

— Magam is segitettem neki.

— Ennek dacára is izlett a főszjtje.

9055. — Ha nem tetszik a főztem, miért jár ide?

— Mert maga meg tetszik.

9056. — Nem igen izlik a mit ön főz.

— Csak négy nap vagyok itt s így ez nem csoda, de majd megszokja.

9057. — Megölhetem már a halakat?

— A viláért se, kérem, várjon míg kimegyek, nem tudom hallani a sikoltozást.

9058. Az aszfaltbetyár nem tágit az urinő mellől. Végül meg is szólítja:

— Tudom bizonyosan, hogy már találkoztam valahol nagysáddal.

— Hogyne, felel a hölgy.

— Ah, ugy-e...?!

— Ön, nemde az a fiatal ember, a ki a szakácsnőhöz jár? — Majd megmondom neki, hogy találkoztam magával.

9059. *Szakácsnő*: Két feltétel alatt elfogadom az állást. Először, hogy a nagysága mindennap négykezeset játszik velem, másodszer, hogy a nagyságos ur minden második vasárnap magával visz a zöldbbe.

9060. — Nem szeretem, ha a kedvese itt áll a konyhában.

— Sáros a csizmája s így nem vihetem be a szalonba.

9061. — Bármit akar tenni, előzetesen engedélyt kell kérnie.

Szakácsnő (másnap): A macska belopódzott az éléskamrába s a récepecsenyét dézsmálja, elkergethetem?

9062. — Tessék, káplár ur, egy kis jó vacsora. A nagyságos ur nincs itthon, a nagyságos asszonynak pedig megtiltotta az orvos, hogy egy hét előtt ki ne keljen az ágyból.

— Ej, te semmirevaló majd adok én neked!

— Micsoda? A nagyságos asszony ki mert kelni az ágyból? Várjon csak, majd elárulom az orvos urnak!

9063. — Hogy tetszett a menyasszonyom?

— Nagyszerűen.

— Miért?

— Finom egy szakácsnője van.

9064. *Szakácsnő*: Hogy mer megcsókolni?

Fiatal ember: A nagynéném parancsára, azt mondotta, hogy hozzam el a konyhából, a mi legjobban izlik.

9065. — Ha az uram a lud árát . kérdi, mondja egy koronával drágábbra, mint ahogy vettük.

— Oh, a nagyságának is legjobb lett volna szakácsnőnek lenni!

9066. — Micsoda lárma ez már megint a konyhában?

— A nagysága azon vitatkozik végényemmel, hogy mit főzzünk holnap, viszonzá a szakácsnő.

9067. — Az a nő, kivel tegnap láttam, ugy-e bár a jegyesem szakácsnője.

— Igen, mit óhajt főzetni jövő vasárnapra, a mikorra meg van oda hiva ebédre?

9068. Az asszony (katonát pillantva meg a konyhában): Ez nem kaszárnya.

Szakácsnő: Én is ugy gondoltam, hadd egyék a szegény egyszer valami jót is.

9069. Szörnyü infámis nő a szakácsnőm, képzelje csak: a katonájának is az a kedvenc étele, mit a férjem szeret.

9070. Ugyancsak megjártam. Hónapokon át ebédrel, vacsorával elláttam barátomat, főzettem neki mindent ami jó és drága, azt gondolván, hogy leányomat nőül veszi s ime, a hálátlan: szakácsnőmet vette el.

9071. — Miért állsz barátságban szakácsnőd szeretőjével?

— Mert tőle függ, hogy milyen legyen az ebéd.

9072. — Sandák ezek a katonák, hogy mindnyája félre néz ?

— Nem a, hanem a szakácsnőt látták meg az ablaknál.

Szakácskönyv.

9073. — A mai közönségnek nem kell tudományos munka.

— Az már igaz.

— De az például hasznos volna, ha valami számár összetákolna akármilyen szakácskönyvet.

— Ha tanár ur irna egyet, mindjárt kiadnám !

9074. Kérek szakácskönyvet szerelmesek számára.

9075. — A nőm szakácskönyv nélkül nem tud főzni.

— Az enyim még a szakácskönyvvel sem boldogul.

9076. — A szakácskönyvből hiányzik a 31—36 lap.

— Azt ugy sem eszi meg.

9077. — Mit szólsz ehhez a lepényhez? Az új szakácskönyv szerint készítettem.

— Az új szakácskönyv bőrkötésére emlékeztet.

9078. *Szakadék* = rongy.

Szakáll.

9079. Mórús Tamás félretolta szakállát a bárd elől e szavakkal.

— Ez nem bűnös.

9080. — Várja meg, amíg borotválkozom.

— Jól van, addig várok!

— Ön hallotta s tanum rá! Most szakállt ereszték!

9081. Egészen leberetválkoztam, hogy feleségem ne csinálhasson adósságot — a szakállamra!

9082. Társaságban azt kérde valaki, hogy miért nincs a nőknek szakálluk?

„Hát csak azért,“ felelt egy jó kedvű öreg ur, — „mert ki tudná őket megborotváltni, mikor soha sem nyugszik a szájuk.“

9083. — Miért van ennek a bácsinak szakállja és bajusza?

— Mert megnőtt neki.

9084. — Hányszor beretválják le az ember szakállát?

— Egyszer.

9085. — Ugyan, hogy lehet már akkora bajuszt és szakállt nevelni? Hova férjen el hát azon már a csók?

— Mire az ember szakálla akkora lesz, arra már nem a csók nyomul fel elsőnek a háztartásban, — hanem a családi békeség.

9086. — Miért nőtt meg a szakálla?

— Öt évig voltam Illaván.

9087. *Örnagy*: Hadnagy ur nincs megberetvélva.

— Szakállt akarok eresztetni.

— Az nekem mindegy akár szakállt hord, akár meg van borotvélva, de ily állapotban nem szabad előttem megjelenni.

9088. Már mindent kidobtunk a léghajóból s még mindig emelkedtünk, ekkor jött meg a mentő gondolat, levágtam a szakállamat s csakhamar leszálltunk.

9089. *Szaladár* = futó betyár.

9090. *Szálloda* = léghajó.

Szalma.

9091. Én gabonát termek, neked is, marhádnak is
ágya

Szoktam lenni ; gyümölcs vagyok elválasztva fejemtől.

9092.— Egy fél szalmaszálhoz mi hasonlít legjobban?

— A másik fele.

Szamár.

9093. Sok ember olyan nagy szamár, hogy be se látja, milyen nagy szamár.

9094. A szamár igen sokszor előfordul és igen könnyen megy előre.

9095. A szamárnak minden virág széna.

9096. Némely ember azért szamár, mert csakugyan — szamár; a másik pedig azért szamár, mert szamárnak tartja azt, aki ugyan tényleg — szamár, ámde igen befolyásos ember és nagy protekciója van minden téren.

9097. Nincsen szamár kivétel nélkül, mert némelyik nem a hátán, hanem a mellén visel keresztet.

9098. Az egylet igazgatóságáról valaki azt mondta, hogy csupa szamarakból áll. Másnap — ötöt is beválasztották.

9099. Milyen szamár volt az iskolában, és mégis milyen nagy állat lett belőle!

9100. Köszönöm, hogy fiamat tanította. Ha ön nem volna, fiam volna a legnagyobb szamár!

9101. *Szónok*: Ime, az ujkor vivmánya! Azelőtt csak a tudósok hatoltak a természet titkaiba, most minden szamár érti őket.

9102. — Tudja-e, hogy fognak csellel szamarat?

— Nem én.

— De nem haragszik meg, ha megmutatom?

— Nem én.

— Becsületszavát adja?

— Itt a kezem.

— (Megrázva kezét.) Így fogják csellel a szamarat.

9103. Papp nevezetű tanítványát feleletre hívta fel a tanár.

Mélységes hallgatás.

— Feleljen utána, domine Mester!

Ez se tud semmit.

— No domine Harangozó: . . . Ez sem levén különb a többinél, méltó boszankodással kiált fel a tanár:

— Szamár az egész eklezsia!

9104. — Hegedüs ur! Sipos ur!

A kérdezettek nem tudnak semmit.

— Dobos ur! Furulyás ur!

A kérdezettek hallgatnak.

— Trombitás ur! Fuvolás ur!

Ezek se tudnak semmit.

— Szamár az egész banda.

9105. — Német ur! Szász ur!

Hallgatás.

— Tóth ur! Rác ur!

Csend.

— Horváth ur! Oláh ur!

Semmi nesz.

— Szamár az egész nemzetségek.

9106. *Tanár* (a legnagyobb felhevüléssel): Maga mégis a legnagyobb szamár, a kit valaha láttam.

Tanuló (indulatosan): Tanár ur kérem, ne feledkezzék meg magáról.

9107. Hallja maga ott a második sorban! Maga olyan szamár, hogy még a nevét se tudom megtartani a fejemben.

9108. — Mondd a szomszédodnak: te olyan szamár vagy mint én — szólt a tanító a deákhoz, a mit ő ekkép tolmácsol:

— Te olyan szamár vagy, mint a tanító ur.

9109. Szamarat rajzoltak a táblára. A bejövő tanár ezt meglátva kérdi:

Ki rajzolta a táblára jövődöbeli arcképét?

9110. — Megdicsért a tanító ur?

— De meg ám.

— Mit mondott?

— Nekem semmit, hanem a szomszédomnak azt mondta, hogy ő a legnagyobb szamár az iskolában, még én is többet tudok nálánál!

9111. *Tanár:* Mi a neve?

Tanuló: Nemess; a végén két „s“-sel.

Tanár: Szamár! A végén egy „r“-rel.

9112. Olyan lárma van itt, hogy az ember szót sem ért, én meg egyre beszélek mint egy szamár.

9113. Kitünően tudott drukkolni a haza nagyreményü ifjusága közt a gyerek, de ha tudta leckéjét, addig fészkelődött a pädban, mig a tanár ki nem hívta.

A természetrajzból folyt éppen a felelés s arcáról látszott, hogy tudja. Kezeit dörzsölte, jobbra-balra tekintgetett, mosolygott, fészkelődött; végre megunt a tanár s kihitta.

Megörült, rohant a padból s még utközben elkezdé hatalmas páthoszszal:

— Most jön a szamár.

9114. — Melyik szamár segített ezt a feladványt elkészíteni?

— A tanár ur fia.

9115. Ne szamarazzon mást, ha én itt vagyok!

9116. — Ugyan tanár ur, melyik megyében van Liptó-Sz.-Márton?

— Liptó-megyében.

— Ejnye, ejnye, igazán néha milyen szamarat kérdez az ember.

9117. — Micsoda szamárságokat firkálsz?

— A . . . a tanár ur magyarázatát.

9118. — Van-e az egész iskolában nagyobb szamár nálad?

— Van, kérem, egy a harmadik osztályban, s az éppen akkora nagy, mint a tanító ur.

9119. — „Szamár“, ez egy tulajdonnév. Hogy mondod ki előszócskával?

— Én szamár, te szamár, maga szamár.

9120. Mikor én tannló voltam, csupa szamár tanáraink voltak, mégis sokat tudtam, mért nem tudnak hát maguk semmire se menni?!

9121. — Mit láttál tegnap az állatseregletben?

— Oroszlánokat, tigriseket, majmokat s egy vad szamarat.

— Hát te Pistike?

Pistike ragyogó arccal:

— Önt, tanító ur!

9122. Dunaföldváron szamárszekéren hordták a tejet — míg a gazda házról-házra járt, a nebulók égő taplót tettek a szamár fülébe, ez persze felrugta a kordét, szétfolyt a tej, elfutottak a gyerekek.

Egy magát ártatlannak érző fiu szép lassu léptekkel folytatja utját, a megkárosult ember ezt csipi meg s hurcolja a tanító elő.

Ez, hogy elégtétel adassék a károsult embernek, elveri a fiut.

A megvert fiu szalad az igazgatóhoz s panaszolja, hogy a tanító megverte, pedig ő a szamárnak semmit sem tett.

Az igazgató is felpofozta a panaszost, hogy ily hangon mer beszélni a tanítójáról.

9123. — Fiában nagy tehetség veszett el!

— Multkor meg azt mondta, hogy szamár!

— Persze. Ha nem veszett volna el benne a nagy tehetség, nem volná szamár.

9124. Ha maga szorgalmasabb nem lesz, később meg fogja bánni, hogy fiatalságát olyan szamársággal töltötte el.

9125. Mikor én beszélek, mindig egy szamár fecseg, mondják meg: ki az?

9126. Három diák sétált kívül a városon, mikor szembe jött egy öreg zsidó. Elhatározták, hogy megtréfálják.

— Jó napot Ábrahám apám! — köszönt az első.

— Hogy van Izsák vätter? — kérdezte a második.

— Honnan Jákob bácsi? — szólítá meg a harmadik.

— Urfiak! — szólt az öreg, én sem Ábrahám, sem Izsák, sem Jákob nem vagyok, hanem Saul, a ki apja szamarait keresi s hála Isten, hogy megtaláltam őket.

9127. A leányka négy éves volt, a bátyja hat éves.

Az udvari lelkész meglátja őket a mint haza érkeznek sétájukról és oda szól:

— Hol voltunk?

A leányka felel:

— Tisztelendő ur, a majorban voltunk.

— És mit láttunk a majorban?

— Tisztelendő ur, a majorban két szamarat láttunk.

— És hogy néztek ki azok a szamarak?

— Tisztelendő ur, az egyik szamár olyan pici volt mint én, a másik szamár az oly nagy volt, mint a tisztelendő ur.

A tisztelendő ur elballagott.

— Te Mariska, szólt korholásképpen a fiu — te goromba voltál a tisztelendő urral szemben, és aztán meg, nem is mondottál igazat, hiszen, az egész világon nincs oly nagy szamár mint a mi tisztelendő urunk.

A mint e dolgot az udvari lelkész elmondja az édes anyjának, nyolc éves kis huga a távozása után megszólal.

— Nagymama, de láttam én nagyobb szamarat is mint a János bácsi.

9128. — Több szamár nincs a faluban ?

— Mióta méltóságod édesatyja megvette a birtokot, azóta megszorodott a számuk.

9129. A harmincas években a pannon-halmi főapátságba szamár karavánok hordták fel a vizet. Mindegyik szamár két puttonyt cipelt. A szentmártoni kutnál mindig egy csoportba hajtották azokat a szamarakat, amiknek a puttonyát már megtöltötték. És az okos szamár, látva, mi történik, az üres puttonyosok sorából szép csendesesen át szokott ballagni a teli puttonyosokéba s így mindig teher nélkül mászta meg a meredek hegyi utat.

Fönt az apátság udvarán bölcsen gondoskodott, hogy turpissága ne kerüljön ki.

A puttonyok kiürítése ugyanis szintén csoportonként történt: az üres puttonyu szamarakat elkülönítették a többtől. Ez a furfangos csacsi megvárta mikor a két csoport körülbelül egyforma s akkor ép oly óvatosan és ártatlan képpel mint lent, átosont az immár kiürített puttonyu szamarak csapatába. A csacsi oly ügyesen üzte a csalást, hogy az ostorosok csak a puttonyok száraz voltán vették észre. Az állati furfang e ritka példájának csakhamar nagy hire terjedt, már messze földről is jöttek a tünemény csodájára.

9130. Hogyha maga az özönviz előtt élt volna, Noé apánk bátran kifelejthette volna bárkájából a szamarat s magát tehette volna be helyette !

9131. — Takarodjatok előlem. Lovam ki nem állhatja a szamarakat, mondá egy kocavadász az ugráló gyerkőchadnak.

— Akkor csodálom, hogy még magát le nem vetette, volt az elmés felelet.

9132. — Végre belátja a feleségem, hogy tökéletes vagyok.

— No az szép dolog.

— Igen, azt mondta, hogy tökéletes szamár vagyok.

9133. Észrevette a végrehajtókat, bezárta előlük a lakást s az ablakból összeszamarazta őket, mire ezek a következő jegyzőkönyvet vették fel:

Az ablakból összeszamarazott és bitangoknak nevezett, mit az igazságnak megfelelően ezennel bizonyítunk.

9134. Szamárnak nevezi barátját, mire ez így replikáz:

Hát legyenek szamár. Most csak azt nem tudom, azért vagyok-e szamár, mert barátod vagyok, vagy azért vagyok barátod, mert szamár vagyok?!

9135. — Barátom, hogy hívják?

— A szamarak barátjuknak hívják.

9136. — Hivattam orvos urat, de meg kell jegyeznem, hogy semmi bizalmam az orvosi tudományhoz.

— Nem tesz semmit, a beteg szamárnak sincs bizalma a baromorvoshoz mégis meggyógyul.

9137. — Ön szamár.

— Ki mondja ezt önnek?

9138. Egy század katona vonul át a falun. A kapitány meglátja, hogy egy parasztember üti a szamarát s rá szól:

— Mért üti kend bátya a feleségit?

— Hogy ne ütném vitiz kapitány ur
— válaszol ez — mikor mindig a katonák után jár!

9139. — Mit csinálsz ha éjjel valamely előljáráról álmodol?

— Hortyogok.

— Szamár, a sapkádát veszed le a fejedről.

9140. *Káplár* (a szakaszban álló bakához): Jelöljön ki valamit maga előtt direkció gyanánt.

— Direkció az a szamár, aki előttünk áll.

Káplár (elbámulva ezen a vakmerőségen, abban a hiszemben, hogy őt értette alatta, de a mint hátra tekint, hát látja, hogy csakugyan egy négylábu, eleven csacsi áll a szakasza előtt): — „Ostoba! — Máskor mondja ki határozottan, hogy melyikünket érti?!“

9141. — Mondd meg nekem, hogy mi különbség van a káplár meg a firer közt!

— Nem tudom.

— Marha! Ugy látom, azt se tudod, hogy mi a különbség van az ökör és szamár közt?

9142. Ha a legénységet összeszamarazom, az önkéntesek mindig ki vannak véve.

9143. — Mit árulnak itt? — kérdi egy falusi paraszt, ki először jött a városba, egy ügyvédi irodába bedugva a fejét, a hol egy ügyvéd irnokával dolgozott.

— Szamár fejeket! — kiált rá dühösen az irnok.

— Tyűh! akkor itt nagy kelete lehet azoknak, mert már csak kettőt látok, — mond a paraszt, nyugodtan tovább menve.

9144. — Hány tagja van a kend családjának? — kérdi egy hivatalnok népszámláláskor a parasztot.

— Ha egyetlen szamaramat is bele számoljuk negyed magammal vagyok, kérem alássan.

— De szamár kend! Hisz az nem tagja a családjának.

— Akkor csak ketten vannak a fiam, meg az anyja.

— Hát kend?

— Azt mondá az úr, hogy én szamár vagyok: a pedig nem tagja a családnak.

9145. Mikoregy bécsi színházban kilencven-szer egymás után adták a „Szamárbőr“-t, egy uracs szomszédjához fordult ezen szavakkal:

-- Ma már két hónapja, hogy mindennap a „Szamárbőr“-ben vagyok.

— Hm! — feleli az, — idősebbnek tartottam önt!

9146. — Hová hová oly sietve szomszéd uram ?

— A rendőrséghez, képzelje el csak, a szomszédom szamárnak nevezett !

— Menjen kend haza szomszéd, jobb lesz, . . . mert utóbb még bebizonyítja a szomszéd a mit állított, és akkor aztán mit csinál kend ?

9147. — Te nagy szamár vagy !

— Te meg még nagyobb !

— Csendesen gyerekek ! Ugy beszéltek, mintha kivületek más nem volna a szobában.

9148. *Bíró*: Kérjen bocsánatot a felperestől, a miért azt mondta neki, hogy szamár !

Vádlott: Bocsásson meg, amiért szamár !

9149. — Miért nevezte a rendőrt vén szamárnak ?

— Hisz elég régen ismerem !

9150. — Nem megmondtam magának a legutóbb, hogy nem akarom többé itt látni ?

— Persze, de az a szamár rendőr nem akarta elhinni.

9151. Ezennel visszavonom abbeli állításomat, hogy a vádló szamár, de megesküdni nem fogok.

9152. — Ön ezt az urat, mikor önnek a lábára hágott, szamárnak nevezte !

— Hát minek nevezhettem volna másnak ?

9153. — Tehát ez az ember, mikor maga, mint katona őrt állt szivarral kínálta?

— Ugy van, bíró ur.

— Maga azonban nem fogadta el a szivart?

— A mint a Beféhl mondja.

— És mit mondott magának ez a vádlott?

— Maga szamár, bíró ur.

9154. — A vádlott az igaz, önt leszamarazta, de azért önnek nem kellett volna mindjárt úgy felforrniá!

— Maga szamár! (a bíró dühösen felugrik.) No látja bíró ur kérem, éppen így jártam én is.

9155. — Ön panaszost szamárnak nevezte, e miatt ön tiz korona pénzbírság megfizetésére ítéltetik. Van-e valami megjegyzése?

— Persze, hogy van. Meg kell jegyezni, hogy panaszos olyan szamár, a mely nem ér tiz koronát.

9156. *Bíró:* Hogy meri, ön a vádlottat szamárnak nevezni?

Vádlott: Hiszen sógorom!

9157. — Ne menj be a faluba, nagyon haragusznak a zsidókra, mult héten is megöltek egyet a szamarával együtt!

— Akkor csakugyan jó, hogy mi ketten ott nem voltunk!

9158. — Nagymama, a papa mindig azt mondja, hogy szamár vagyok, nézd csak, most van itt egy szamár; hát hasonlítok én rá?

9159. — Merő szamaraknak predikáltam.

— Azért mondtad olyan gyakran nekik: Kedves atyámfiái.

9160. Ha velem beszélni akar, hallgasson, mert ha azt hiszi, hogy olyan mint én, akkor nagy szamár!

9161. — Apád azt mondta, hogy szamár vagyok!

— Ő mindenkinek megmondja az igazat!

9162. — Lakótársad igazi csacsi!

— Nem engedem bántani, tegnap is száz koronát kölcsönzött!

— Akkor nem is csacsi, hanem szamár.

9163. *Kocsis* (a csökönyös szamarat ütve): Gyite! Azt a Bethlehembe járó mindenit az öregapádnak!

9164. — Mit vered úgy azt a szegény párát?

— Bocsánat nem tudtam, hogy maga a szamaramnak olyan jó barátja!

9165. Hallom, hogy ön engem uton-utfélen szamárnak cimez. Igaza van, mert ilyen fiatalembernek csak szamár adhat évi kétezer korona fizetést. Nehogy tehát jövőre is szamár maradjak, ezentul csak ezerhatszáz korona fizetést adok.

9166. — Minek emlegeti beszéd közben minduntalan a szamár szót, csak nem akar vele rám célozni?

— Hát azt hiszi, hogy más szamár nincs is a világon?

9167. — A te füleid napról-napra hosszabbak lesznek!

— Az én füleimből a te eszeddel nagyszerű szamár kerülne ki.

9168. Kezdő infulistákat szokott kapni az apát ur, a kik ugyancsak ügyetlenül jártak el hivatalukban. Egy ideig csak hallgat, végre aztán kifakad:

Ugy látszik minden szamár az én fejemen tanul!

9169. — Ez az ur nagy szamár!

— Lehetetlen!

— Én jól tudom, hiszen rokonom!

9170. — Az ön korában én még nagy szamár voltam!

— Akkor kitűnően konzerválta magát!

9171. Megáradt folyó partján állt a szamár. Tulsó parton pompás füvet lát, de mély és sebes volt a víz, hid nem volt, át nem juthatott sehogy, hogy ment hát át?

— Nem tudom.

— A másik szamár sem tudta!

9172. — Miért nem tud a szamár énekelni?

— Mert magasan az i-nél kezdi, kezdené az á-nál, felvihetné akár az i-ig is.

9173. — Gyorsan lovat nekem!
(Hang a karzatról): Hát szamár nem lenne jó?
— Dehogyanem; csak gyere le, te éppen jó leszel annak, csak siess!

9174. — Miért csinál a báró ur szamárfület a névjegyre, melyet itt hagyott?
— Hát hogy mindjárt megtudják, hogy ő volt itt.

9175. És ön eltüri, hogy a fővadász vén szamárnak hívja?
— De kérem mindenki tudja, hogy ő mindig hazudik.

9176. Mindent megtett, mit Isten parancsolt, még sem üdvözült? *Bálám szamara.*

9177. A gazdag ember arra kérte Skribét engedné meg, nagy pénzösszeg ellenében, hogy egy készülő szindarabjához ő is néhány verssel hozzájárulhasson. Skribe gorombán azt felelte, hogy már a szentírás tiltja, hogy a szamarat össze fogjuk a lóval; mire az illető látszólagos haraggal visszairt, hogy meri Skribe őt lóval összehasonlítani.

9178. — Tisztelendő uram szép lovakon jár, pedig Krisztus urunk szamáron járt.

-- Kedves biró uram én is szerettem volna azon járni, kerestem is mindenütt szamarakat, de már egyet sem találtam, mert mind a tanácsban vannak.

9179. — Kaphatnék szamarat?

— Kis türelmet kérek, a többi turista urak nemsokára haza érkeznek, lesz akkor elég szamár.

9180. *Férj*: Mért sírsz, talán megbántottalak?

— Óh nem, e könnyük örömkönyük, anyám egyre hajtogatta, hogy oly buta vagyok, hogy nem akad szamár a ki nőül vegyen, és ime mégis férjhez mentem.

9181. A mulatságon a háziasszony tréfálni akarván, kijelenté, hogy csak az kap az ő különben is híres fánkjaiból, a ki a fület tudja mozgatni. Egy jelenlévő, jókedvű, tréfát kedvelő fiatal ember rögtön előáll művészetével, s ugyancsak hatalmasan hegyezi füleit: vis á vis-ja, egy másik ur azt mondja arra neki, hogy azt minden szamár meg tudja tenni.

— Prólja meg hát uram, — szól a fiatal ember. Az ur sokáig próbálgatja is, de biz az ő arcizmai nem voltak oly kitünően idomitva, mint a fiatal emberéi.

— No lássa, uram, — jegyi meg amaz mosolyogva, hogy nem minden szamár tudja!

9182. — Barátom! én nem vagyok hizelkedő ember, de ha már meg kell vallani, — annyit mondhatok, hogy nagy szamár vagy!

9183. Megrugta a parasztot a szamara, miért gazdája rettentően püföli, veri a fülest, mire szomszédja megjegyí:

— De ugyan, azért ne üsse annyira, legyen már egyszer magának több esze!

9184. — Te is lovat akarsz venni?

— Én csak szamár után nézek.

9185. — Mi az : Szürke hosszú a füle s lehet rajta nyargalni?

— Az te vagy bácsikám.

9186. — Ugy-e szeretsz a térdemen lovagolni?

— De tegnap mégis szebb volt.

— Hogy-hogy?

— Igazi szamáron ültem.

9187. — Lovakat is visz ez a vonat?

— Még szamarakat is!

— Hát akkor maga miért maradt le róla?

9188. — A magyar nyelv lónyelv.

— Azért is nem tanulhatják meg a szamarak.

9189. — Hirtelen benyit az inasgyerek az állatorvoshoz.

— Tekintetes uram! Tessék jönni hamar! A gazdám nagyon beteg!

— Megbolondultál? — förmed rá az orvos. — Hiszen én baromorvos vagyok!

— Nem tesz semmit! — válaszol az inas. — A felesége ugyanis vén szamárnak hívja!

9190. Vig cimborák haladtak az ország-
uton, előttük gondolatokba merülve a paraszt.

— Ez szó nélkül fog nekem kitérni, szólt az egyik s aztán térdeit verdesve rohant előre.

A paraszt persze félreállt, de mikor látta, hogy lóvá tették megjegyze.

— Azt gondoltam, hogy ló, pedig csak szamár.

9191. — Mi különbség a szamár és szerzetes közt?

— A szerzetes a derekán hordja a kötelet a szamár a fején.

— De mi különbség a szamár és ön közt?

— Nem tudom.

— Én sem.

9192. Ha azt gondolja, hogy szamár-
ral van dolga, hát nálam az igazira akadt.

9193. — Szamár voltam, hogy hozzád mentem.

— A szamár én voltam.

9194. Tudod-e bácsi, hogy az édes mama azt mondta, hogy szamár vagy?!

— Oh, te rossz fiu! Kérsz-e azonnal bocsánatot a bácsitól?

— Bocsásd meg, bácsi, hogy szamár vagy!

9195. — Nézd csak azt az új nemest, micsoda nagy patkót visel a nyakkendőjén.

— Patkónak kicsi volna, de szamárnak elég nagy.

9196. *Férj* (pöröles közben): De kár, hogy nem akadt olyan szamár, aki megkért volna, mielőtt hozzám jöttél!

— Pedig akadt!

— Ki volt az a tébolyodott?

— Te!

9197. — Igazán szamár voltam, mikor elvettelek.

— Most is az vagy.

9198. — No, kis öcsém, hát szereted a nénédet?

— Oh, igen . . .

— Sajnálád, ha elvinnék?

— Nem tudom, de édes papa sokszor mondja, hogy bárcsak jönne már valami szamár, a ki elvinné . . . Azt a szamarat én is szeretném látni.

9199. — Hogy mer engem szamárnak mondani?

— Nem tudtam, hogy elhiszi.

9200. — Minő fegyverrel verte meg Sámson a filiszteusokat? — kérdi a tanító, mivel pedig feleletet nem kap az állához kap s kérdi mi ez?

— Egy szamár állkapcája — volt a felelet.

9201. — Ugyan, hallja, miért püföli ugy azt a szamarat? van magának embersége?

— Nincs nekem, csak zöldségem.

9202. Kristóf, ki dicsekedhetik avval, hogy Krisztus urunkat a vállain hordozta?

— A szamár.

9203. — Nos, uram! mit szól ön mind-ahhoz, a mit most elmondottam?

— Hát tetszik tudni, azt nem akarom mondani, hogy szamár, de más felelet most éppen nem jut eszembe.

9204. Valakinek a szavajárása volt :

— Ha akarod.

A disputa hevében így szólt ellenfeléhez.

— Szamár vagy, ha akarod.

— Te, ha nem akarod is, szamár vagy, felelé emez.

9205. — Párisban a hány Jezsuitát akasztanak fel, annyi szamarat kötnek fel melléje.

— *Jezsuita*: Jó, hogy nem vagyunk ott.

9206. — A te szomszédod még nagyobb szamár mint te vagy.

— De azt már kikérem magamnak!

9207. — Ez a fiatal ember engem hetven éves létemre szamárnak nevez.

— Nevetséges, hiszen olyan vén egy szamár sem lesz.

9208. — Bizony eljár az idő! — Maholnap én is a hatvanhatodikba fordulok.

— A hatvanhatodikba! Hájszen akkor hát én vénebb szamár vagyok, mint a nagyságos ur! — felelt meg a béres.

9209. — Ha meg is szidlak, le is szamarazlak, ökörnek nevezlek, azért nem kell nagyon szivedre venni.

— Oh, hisz tudom, hogy az ur sokszor beszél szamarakat és marhákat.

9210. — Ha egy szobában egy okos és egy szamár van, s az okos elmegy, ki marad ott?

— Ki? — hát természetesen a szamár, felel nevetve a mester.

— No hát az Ur Isten áldja meg — mondta az inas és elfutott.

9211. Az utcasarkon ketten össze-
ütköztek.

— Szamár, szólt az egyik.

— Állatgyógyintézeti Igazgató, felelt a másik, ha reám valamikor szüksége van, készségesen állok rendelkezésére.

9212. — Te szamár vagy!

— Udvariasabban mondhatná: Ön szamár.

9213. — Hisz ön a lélekvándorlásban?

— Nem. És ön?

— Hiszek.

— Ugy, és mi volt ön azelőtt?

— Szamár!

— Mikor?

— Mikor önnek ötven koronát adtam kölcsön.

9214. — Ha itt akar beszélni, menjen ki.

— Nem beszéltem.

— Ezt szamárnak mondhatja.

9215. — Láttad már az állatkertben a nevető szamarat?

— Minek fizetnék azért, a mit ingyen nézhetek?

9216. IV. Henrik király körutjában egy kis városba érkezett, hol fényes küldöttség fogadta. A küldöttség szónoka a királyt éppen egy hosszú beszéddel üdvözölte, midőn egy szamár közbe ordított. „No no urak, csak sorjában, ne vágjanak egymás szavába!” kiáltott fel a türelmét vesztett király.

9217. A papa azt mondta, hogy én egy kis csacsi vagyok — akkor hát ő meg nagy szamár.

9218. — Édes fiam, az én apám tiz évig volt esküdt, két évig volt bíró, a szolgabíró soha semmit se tett, hogy előbb őt meg ne hallgatta volna.

— Így hát nem volt oly szamár mint az én édesapám.

9219. — Micsoda szamár borotválta meg a nagyságos urat?

— Magam borotválkoztam.

9220. — Valami szamár elcserélte a kalapomat.

— Az enyémet is elvihette valami tökfilkó.

— Mit csináljunk? Pedig több kalap nincs is itt . . .

9221. Fiatal uri nő minduntalan avval nyaggatta az orvost, mit tegyen, hogy első szülött gyermekét szerencsésen felnevelhesse? Egy alkalommal azt kérdezte tőle, hogy mire jó a szamár tej?

Mire a boszus orvos röviden csak így válaszolt: Fiatal szamarakat felnevelni.

9222. — Ejnye, de nagyra szabták a füleit!

— Az urét meg kicsinyre — szamárnak.

9223. Találkozik a jezsuitával.

— Térjen ki az ur, mert én nem szoktam minden szamár elöl kitérni.

— De én minden szamár elöl kitérek, volt a válasz.

9224. — Kár volt biz azt bíróvá tenni, mondá az iskolamester a tizedeshez, hisz velem együtt, Isten bocsásd bűnöm, csak olyan szamárféle ember.

— Biz igaz ám, válaszolá a tizedes.

9225. — Mihály, az ön neve ezentul János lesz.

— És én, hogy címezzem önt?

— Szamár.

9226. Szamár volt fogva a taliga elé, melyen a szegény ember fát vitt eladásra a városba; — a borbély husz koronát ígér az egész fáért, mi a taligán van a vasat kivéve. Behordják a fát s a mikor a szegény kéri a pénzt, a borbély oda szól: Verje le a vasakat a taligáról, mert a fa az övé. A bíróság is a borbélynak ítélte oda a taliga fáját, avval, hogy mért volt oly szamár s adta el a taligán levő fát a vas kivételével.

A jövő héten ismét szamarával állit be a városba a szegény ember egyenesen a borbély pitvarába, maga pedig bemegy a borbélyhoz s kérdi tőle: Mennyiért borotválja meg őt és a bátyját. A kért negyven fillér kifizetése után először az ember borotváltatja meg magát, azután behozza a szamarát, hogy már most ezt borotválja meg. A borbély vonakodott a szamarat megnyirni s ismét törvény elé kerültek — itt az ember figyelmeztette a bírakat, hogy a minapában szamárnak titulázták s hogy így öcsese a szamárnak, visszaitélték tehát a taliga árát.

9227. — Mért hord az a vén kisasszony a kalapján tüskéket?

— Azt gondolja, hogy valami vén szamár mégis csak beleharap.

9228. — Két nem egyenlő nagyságu szamár közül melyik az okosabb?

— A kisebbik, mert a másik a nagyobb szamár.

9229. — Haragszik önre az ön főnöke, hogy egy szót sem szól önhöz, talán megbántotta?

— Véletlenségből a szamár jött ki a számon.

9230. — Mi lelte magát? miért forgatja olyan haragosan a szemeit?

— Hogyne volnék dühös, mikor a gazda az imént azt mondta, hogy vén szamár vagyok.

— Na, az már csakugyan igazságtalanság, mikor maga még harminc éves sincs.

9231. Megy a juhász szamáron,

Földig ér a lába;

Nagy a legény, de nagyobb

Boldogtalansága.

Gyepes hanton furulyál,

Legelészett nyája.

Egyszer csak azt hallja, hogy

Haldoklik babája.

Fölpattan a szamárra,

Haza felé vágat;

De már későn érkezett,

Csak holttestet láthat.

Elkeseredésében

Mi telhetett tőle?

Nagyot ütött botjával

A szamár fejére.

Petőfi.

Számítás.

9232. A bankár másodszor nősült, halálakor a nejének hagyta százezer aranyra rugó vagyonát avval a megjegyzéssel, hogy első nejétől született fiának ez összegből annyit fizessen ki, a mennyit magának megtartani óhajt. Az asszony tizezer arannyal akarta kielégíteni mostoha fiát, de ez beperelte és meg is nyerte a pörét, kilencvenezer aranyat kapott, mert annyit kívánt a mostoha magának megtartani.

9233. — Nézd csak, ott megy az ezredorvos.

— Hát a többi 999/1000-ed részét hova tette?

9234. — Az anya a piacon vesz husz nagy és tizennégykisebb almát. Miképosztja el ezeket öt gyermeke között olykép, hogy mindenki egyformán kapjon belőlük?

— Almásrétest készít és ezt osztja szét.

9235. — Mivelhogy lusta voltál: hat egyszeregyet irsz le odahaza.

— De mikor csak egyet tudok.

9236. — Kinek nagyobb a vagyona, Rothschild-é, vagy a kávése?

— A kávése.

— Miért?

— Mert Rotschildnak egy milliárdja a kávésnak pedig két billiárdja vagyon.

9237. Tanító a korcsmáros fiától: Egy liter víz és liter bor hány liter összesen?

— Két liter bor.

9238. Tanár (vizsgálaton): Egy hatezer négyzet kilométer terjedelmű százhatvanezer lakossal bíró és hat járásból álló megyében a múlt évben husz égi háboru volt és huszonnégy öngyilkosság történt. E megyében volt ezer ló és nyolcezer macska. A perek száma a múlt évben ezerhétszázötvennégy, a válópereké hatvan, a megyében lévő táviró vonalak hossza száz kilométerre, a továbbított levelek száma pedig százezerre rugott. Milyen következtetéseket von ön ezen statisztikai adatokból?

Jelölt: E megyében jut egy szolgabíróra négy öngyilkosság, nyolcezer lakosra egy égiháboru, száz kilométerre egy válóper, egy lóra négyszáz levél és egy kilométer táviró-vonalra husz macska.

9239. — Ön azzal van vádolva, hogy ezt az embert megbotozta.

— Megengedem; de vannak enyhítő körülmények.

— Halljuk.

— Vádló azt kérdezte tőlem: Ha egy egész és egyfél tyuk egy és egyfél nap alatt egy és egyfél tojást tojik; hányat tojik akkor két egész és két háromnegyed tyuk tizenhét óra alatt?

— Vádlott mehet, föl van mentve!

9240. Tóth Kálmán inasa ura egész ruhakészletét kirakta a tornácra.

— Hát nem fél, hogy ellopják?

— Nem én, kérem, megszámloltam.

9241. — Hány métert tesz ki egy egész és egynegyed rőf és két font?

— Egy kilométert.

9242. — Ha megmondja: hány alma van a szürujjomba, odaadom mind a hetet.

— Hát biz a hét — feleli a palóc.

— Ejnye de okos kigyelmed, nálunk még a bíró sem találta volna ki.

9243. Zongora tanító: Egy-kettő, egy-kettő, három-négy.

— Hagyja abba, fiam már tud számolni.

9244. — Azt mondják, hogy az ön tanára kitünő matematikus.

— Az már nem igaz, különben nem vett volna el szegény leányt.

9245. A férj, aki feleségével ebédelt a vendéglőben, meglepetve kérdi a pincértől:

— Miért számít fel három levest, hiszen csak kettőt ettünk?!

— El méltóztatik felejtteni azt, amit ő nagysága ruhájára kiöntöttem.

9246. — Megcsináltam a számtani feladatodat.

— Kérlek szépen, irj beléje egy pár hibát, különben a tanár nem hiszi el, hogy magam csináltam a feladatot.

9247. Ha egy kiló vas éppen oly nehéz mint egy kiló pelyhe — essék a te lábadra egy kiló vas, az enyémre pedig egy kiló pelyhe.

9248. Gyökkivonás.

9249. — Ez az ember politikai nagyság.
— Ha hozzá csatlakozol: tiz lesz belőle.

9250. — Ha nadrágot varratok s ahhoz veszek egy méter szövetet, melynek métere öt korona, mennyibe kerül a nadrág anyaga?

— A tanító urnak nem elég egy méter, hanem két méter, mert nagy, erős ember; meg nem is vesz magának öt koronás szövetet hanem hat koronásat, így kerül a szövet tizenkét koronába.

9251. — Mennyi háromszor tizenkettő?

— Azt nem szabad megmondanom.

— Miért?

— Mert anyám éppen annyi éves.

9252. Iskolás fiú a szatócsüzletben: Mennyit kapok vissza tiz koronából, ha másfél koronáért sót, három koronáért lisztet és egy háromnegyed koronáért zsirt veszek?

— Négy korona hetvennégy fillért.

— Köszönöm, ez az iskolai feladványom.

9253. — Kegyed iránti szerelmemet nem tudom betükben kifejezni.

— Fejezze hát ki számokban!

9254. — Egyharmadnak mennyi a fele?

— Pontosan nem tudom, de úgy gondolom, nem valami sok!

9255. — Ha valakinek van negyvenezer korona vagyona és harmincezer korona adósága, mennyi marad neki?

— Az attól függ, hogy hány százalékra bir kiegyezni a hitelezőivel.

9256. — Bizonyítsd be, hogy ez a két háromszög egyenlő egymással.

— Ezek a háromszögek vagy egyenlők s akkor szükségtelen a bizonyítás, vagy nem egyenlők s akkor felesleges.

9257. — A balzsebemben van öt korona, a jobb zsebemben két korona, mennyi van összesen?

— Előbb mutassa meg, mond mosolyogva a kis lány; engem nem lehet ám megcsalni.

9258. — Ha egy kiló kávé két korona, mennyit fizetnél te két kilóért a kereskedőnek.

— Semmit, mi könyvre hordunk mindent?

9259. — Ha négy borju száz kiló súlyt nyom, milyen nehéz lehet egy ökör?

— Tessék csak ráállni a mázsára körülbelül megtudjuk.

9260. — Ha egy kosár alma ötven fillér, s egy kosárba husz alma fér el, hány almát kapsz hetvenöt fillérért?

— De nekem nincs hetvenöt fillérem.

— Ne úgy értem, édes anyád adna annyit neked almára.

— Dehogyan ad az, sokkal fősvényebb.

9261. — Mit tanultak az első órában?

— Az első órát el kellett hagynunk, igen sötét volt.

— Semmit sem csináltak addig? —

— De igen is, fejből számoltunk.

9262. — Jézus születésekor kik imádták őt az istállóban?

— A két „háromkirály“.

— Hogy mondhatsz ilyen? Honnan veszed a kettőt, mikor három volt.

Fü (egy képet mutat). A kis öcsém a harmadiknak letépte a fejét, most csak kettő van.

9263. — Mi a kettős könyvvitel?

— Ha egy helyett mindig kettőt irunk.

9264. *Kettős könyvvitel.*

Három koronáért kenyér = 6 korona.

Hét koronáért husz = 14 „

20 „

9265. — Ha ti naponkint egy kiló hust hozattok hatvanhárom fillérért, mennyire megy az egy héten át?

(Kezdi számolni): hatszor hatvanhárom annyi, mint három korona hetvennyolc fillér.

— Nem jól van, egy hétben hét nap van.

— Igen, csak hogy mi pénteken nem eszünk hust.

9266. A lutri eltörlése óta mily kevés honunkban a számottevő ember!

9267. — Ha hatból kivonsz hatot mennyi marad, kérdi a tanító s mivel feleletet nem kap példát mond: Ha hat virsli van a tálban s hatot eszel meg mi marad?

— A torma.

9268. — Kivonni és szorozni csak tudsz valahogy, de összeadni végkép nem. Írásbeli feladványod tele van hibákkal. Ki segített elkészíteni?

— Édes apám.

— Mi a foglalkozása?

— Fizető pincér.

9269. — Nem jegyzi ön meg magának, hogy hány pohár sört iszik?

— Nem, minden pohár sörhöz egy pohár konyákot iszom s így a hány pohár volt a konyák, ugyanannyi a sör.

9270. — Évente fiatalabbnak érzem magamat.

— Helyes, akkor tizenöt év múlva meg is lehet kérni már a nagysád kezét.

9271. — Hányadikba jársz ?

— Első elemibe.

— Akkor csak tizig számoltok.

— Én tovább is tudok.

— Halljuk !

— Kilenc, tiz, alsó, felső, király, disznó.

— És azután kitől tanultad ezt a számtant ?

— A papától.

— No akkor értem.

9272. — Olvasd meg a libákat.

— Kilencen vannak.

— Nem lehet a !

— Tizen volnának, de az a tizedik úgy forgolódzott, hogy nem lehetett megolvasni.

9273. — Főnök ur, szól a könyvelő, a gyakornok a héten beteg volt és én dolgoztam helyette. Remélem, hogy ma, a heti fizetéskor ezt számításba veszi.

— Helyes. Az ön fizetése egy hétre negyvennyolc korona, a gyakornoké pedig huszonnyolc, ugy-e ?

— Igen kérem.

— Nos, ön e héten félig önmagáért dolgozott, az huszonnégy korona ; félig a gyakornokért, az tizenkét korona ; kap tehát harminchat koronát.

9274. — Teszem föl, bátyádnak van két almája, mindeniket négy felé szeli és neked ad belőle három részt...

— De nem ad ám !

9275. A tanár, ki egy ügyvédnél lakott, öt hónapon át következetesen elfelejtette lefizetni a szobájáért járó husz koronát. Az ügyvéd megunva a várakozást, egy szép napon így fogadta pontatlan szobaurát:

— Tanár ur! ötször tiz, az ötven!

— Hatszor tiz, az hatvan! Ügyvéd ur,
— válaszolt a professor.

9276. — Nem kaphatnék ma két darab tortát egy helyett?

— De igen . . . Ketté fogjuk vágni ezt az egyet.

9277. Egy a tizenkilencből elvéve marad husz = XX—XIX.

9278. Hogyan lehet elosztani huszonháromat két részre, hogy mindegyik részre tizenhárom jusson? = XXIII.

9279. — Miért nevezik a németek III. Károly királyt VI. Károly császárnak?

— Mert a német mindig kettőt számít, míg a magyar egyet.

9280. — Mire való a logaritmuskönyv?

— A számok logaritmusának kikeresésére.

— De különösen . . .

— Önvédelmi eszköznek iskolatársaink támadásai ellenében.

9281. — Mennyi öt meg három? — kérdi az atya fiát.

— Az attól függ, hogy veszünk-e vagy eladunk.

9282. — Hét óra alatt hét mérföldet gyalogolni!

— Az nem lehet!

— Hát mi is az? A mikor én még olyan fiatal ember voltam, hét mérföldet sétálva tettem meg két óra alatt.

— Hogyan? Hisz az lehetetlen.

— Hogyan? Hát hajón.

9283. — Nagyságos ur, nagyságos ur!
— kiált a mezőről hazajövő árendás a földesurnak.

— Mi a baj?

— Láttam egy tuzt.

— Mit?

— Egy tuz madarat.

— Nem tuz az, hanem tuzok.

— De kérem alássan csak egy volt.

9284. — No még egy kis ideig maradunk, mert be akarom bizonyítani, hogy a háromszög három belső szöge összesen száznyolcvan fok.

— Tanár ur, kérem tessék egyszerüen becsületszavát adni rá, mi elhiszszük.

9285. Németországban évenként harmadfél millió téglát gyártanak; esik tehát minden fejre ötvenhat téglá.

9286. Egy gondolt számnak felét veszem, s ebből egyet elveszek. Ezen maradék harmadrészből szinte egyet elveszek, s a nyert eredmény negyedrészből ismét egyet elvéve, egyet nyerek. Mi volt a gondolt szám? = 56.

9287. Hogy lehet nyolcat felezni, hogy egyik se kapjon belőle = 8-at középen egy vonallal ketté szelve.

9288. — Ha egy és egyfél hering másfél fillér, akkor tizenegy hering hány fillér? —
— Tizenegy fillér.

9289. 56 ugy osztandó el három között, hogy a második 7-el többet kap, mint az első, a harmadik 3-mal többet mint a második. Mennyit kap mindegyik? = 13, 20, 23.

9290. 54 korona ugy osztandó fel négy között, hogy a második 2 koronával kevesebbet kap, mint az első. A harmadik 3 koronával többet mint a második, a negyedik 6 koronával többet mint a harmadik. Mennyit kapott mindegyik? = 12, 10, 13, 19.

9291. Ha bizonyos összeget 3 vagy 5 között osztunk fel, marad kettő, ha azonban 7 közt osztjuk ki, marad 5. Mennyi az az összeg? = 47.

9292. — Két edény tartalma 96 liter, ha a kisebb tartalmát kétszer kivonom a nagyobbik tartalmából, marad 60 liter. Mennyi mindkét edénynek a tartalma?

— A nagyobbiké 78 liter, a kisebbé 18.

9293. Ha kétszer annyim volna, tovább felével és negyedével több mint a menyim van, csak egyet kellene kapnom, hogy száz legyen = 36.

9294. Mely szám az, melynek feléhez hozzáadva harmadát, tizet ad? = 12.

9295. Három utas három kísézővel folyóhoz érkeznek, melyen nem volt hid, hanem csónakon kellett átkelniök. A három utas nem igen bizik a kísézőkben s nem akarják, hogy az átkelés tartama alatt akár a csónakon akár a parton tulnyomó számban legyenek. Hogy juthattak a tulsó partra?

1. egy utazó egy kíséző átcsónakázik.
2. egy utazó visszajő.
3. két kíséző átmegy.
4. egy kíséző visszajő.
5. két utazó átmegy.
6. egy utazó és egy kíséző visszajő.
7. két utazó átmegy.
8. egy kíséző visszajő.
9. két kíséző átmegy.
10. egy kíséző visszamegy.
11. két kíséző átmegy.

9296. Melyik az a szám, melyet ha magamagával megszorozok, a szorozmányhoz tizedet adok és az eredményt kettővel osztom, egyenlő 23-al? = 6.

9297. 52 katona volt jelen. Háromszor annyi tüzér mint lovas, s háromszor annyi gyalogos mint tüzér. Hány lovas, tüzér és gyalogkatona volt ott?

4 lovas, 12 tüzér és 36 gyalogkatona.

9298. Három szám összege 1000, a második 100-al kevesebb mint az első, a harmadik pedig 99-el kevesebb mint a második. Melyik azon három szám? = 433, 333, 234.

9299. Egy hónap alatt harmincan 183 koronát takarítottak meg. Minden férfi 10 koronát, minden nő 6 koronát és minden gyermek másfél koronát takarított meg. Hány a férfi, a nő és a gyermek a harminc tagu társaságból? = 12 férfi, 8 nő, 10 gyermek.

9300. Kiszámítottam, hogy a leánya nélkül nem élhetek.

9301. *Ötlet* = négy meg egy.

Számla.

9302. *Háziúr*: Azért hivattam, mert a gázcsövekben hiba van és sok légszesz elvész.

Szerelő: Ne tessék elhinni, hogy elvész. Majd meg tetszik találni a légszesz-számlán.

9303. — Elhozta már a doktor bácsi a számlát az új babáért?

— Még nem.

— Ne fizesd ki neki egészen, papa.

— Miért ne?

— A mienk nem oly nagy, mint az, a melyet a szomszédba szállított.

9304. — Mivel töltssem el itteni tartózkodásom utolsó délutánját?

— Felolvassa talán pincérem a számlát?

9305. — Ugy félek, doktor ur!

— Mindjárt tul leszünk rajta.

— Igen ám, de én attól félek, hogy ön nagyon drágán dolgozik.

9306. Irja a számlát a legujabb helyesirási szabályok szerint, a nagy örömtől talán nem veszi észre a magas árakat.

9307. — A minap oly jól meggyógyítottam a lábatöröttet, hogy gyorsfutó lett belőle.

— Mikor benyújtotta a számláját?

9308. — Örülök, hogy a barátom semmit sem hagyott reám.

— Miért?

— Mert csupa kifizetetlen számlát hagyott hátra.

9309. — Az idén a névnapomra választhatok, a mit akarok.

— Tehát nem lesz meglepetés?

— Reám nézve nem, de tudom: a számla meg fogja lepni a férjemet.

9310. A fürdőigazgatóhoz:

Vigyázzon a bugyillárisomra, ezer koronáról szóló számla van benne.

9311. — Régi nemes a báró ur?

— Meghiszem én azt; a családi irattárban a nyolcadik századból láthatni kifizetetlen számlákat.

9312. — Mi bántotta önt a haláleset alkalmával legjobban?

— Az orvosi számla!

9313. *Pincér*: Két borju szelet két korona — volt kérem kenyérük?

Férj: Volt kenyered, galambom?

Nő: Volt, egy.

Pincér: Két korona, tiz fillér és egy galamb, három korona.

9314. — Lenyeltem az aranyat, a mivel a fogaimat blombirozta.

— Majd megtalálja a számlában.

9315. — Mit alkalmatlankodik a számlájával vagy tán azt hiszi, hogy megszököm?

— Nekem kell megszöknöm, ha minden vevőm így gondolkodik.

9316. A leányom egy éven át volt a községi orvos jegyese, most, hogy szakított vele, az orvos összes látogatásairól számlát küldött be.

9317. — A törvény nevében ön foglyom.

— Éppen jókor, ugy sem tudtam volna a számlámat kifizetni.

9318. Az orvos konstatálja:

— A legnagyobb veszély elmúlt. — Ha a páciens a számlát is elbirja, akkor meg van mentve.

9319. — És ily olcsó kalapot tegyek a fejemre? Az, melyet leány koromban utoljára vettem három annyiba került.

— A ki elhiszi.

— Majd elhiszed magad is, ha megkapod a számlát.

9320. — A vőlegényem oly sok levelet kap, ha ez mind szerelmes levél.

— Oh ez mind csak kifizetlen számla.

9321. — Nem restelled, még esőköpenyegét is csináltatni ahhoz a ruhához, melyet még ki sem fizettél?

— De kérlek, hiszen éppen azért csináltattam az esőköpenyegét, hogy ne kelljen mindig látnod a még ki nem fizetett ruhát!

9322. — Hova oly rohanva, pajti?

— Előadásra.

— Ugyan ne izélj már!

— De bizony izélek! Jön a szabóm a számlával. Hát olyan helyre kell menekülnöm előle, ahol biztonságban vagyok, mert ott ugyan nem keres.

9323. A szabó udvariasan hajlong:

— Engedje meg, báró ur, hogy bemutassam a számlák első kötetét.

9324. — Tegnap az én konkurrensemet kifizette, nekem pedig már három felöltő árával tartozik.

— Ki mondta ezt magának? Állítsa ide azt a gazembert, aki rólam ilyen alávalóságot mondott.

9325. — A selyembogár igen hasznos állat — a selyem, mit tőle nyerünk, igen drága portéka!

— Bizony — szolt a kis fiu, nézné meg csak a mama szabó számláit.

9326. *Templomi számla.*

	korona
A tiz parancsolat megváltoztatása	24
A hit kijavitása	24
Uj Miatyánk elkészítése	30
A Szentlélek uj szárnyai	30
Az atyaisten szakállának megtisztítása	10
Krisztust újra felszegelve	10
A latrok uj ujjai	10
Gábor arkangyal átlakirozva	10
A pokol tüzeének felelevenítése	30
Az elkárhozottak befeketítése	20

9327. — Meg kell vallanom, hogy az ön nagyatyja igen jó szabó volt.

— Csak a napokban találtam iratai közt gróf urnak egy kifizetetlen számláját.

9328. Szabó és ékszerész számláimat mindig a katonai kiadások tárgyalása alkalmából mutatom be férjemnek, ilyenkor oly nagy számok foglalkoztatják, hogy észre sem veszi az én számláim adatait.

9329. A szabóinas számlát hoz a jogászhoz.

— Azt üzeni a mesterem, hogy ma ne menjek el addig, mig pénzt nem kapok.

— Nem nagy baj, fiam ülj le csak szépen és hogy ne unatkozzál, foltozd meg a kabátomat.

9330. — Ön a szabóm leányával jár.

— Nőül vettem, báró ur előszobájában ismerkedtünk meg, ismételten találkozván, mikor a számlákat hoztuk.

9331. — Egy adag pecsenye, két pohár sör, kenyér kitesz egy koronát.

— Tudja pénzem nincs, de ajánlani fogom üzletét ismerőseimnek.

9332. — A menyasszonyom éppen akkor volt itt, mikor ön egy halmaz számlát hozott.

— No igen, de azt mondtam, hogy csupa szerelmes levél.

9333. — Mi van a kezében ?

— Fizetett számlák.

— Mutass egyet — ilyesmit még sohase láttam.

9334. — Miért kiabál olyan rettenetesen a kedves férje ? Azt hittem, hogy már megszűntek a fájdalmai.

— A férjem az igaz, hogy meggyógyult, de éppen most kapta meg az orvos számláját és ez elegendő ok arra, hogy úgy kiabáljon.

9335. Hitelbe hordatott hust a pap meg a mester a mészárostól, hanem megkérték, hogy ki ne írja ám a nevöket a többi adósok közé a táblára. Mikor aztán fizetésre került a dolog, nagy derültség között olvassa a tisztelendő ur a táblán, hogy:

Dominus vobiscum 7 kor. 55 fillér.

Et cum spiritu tuo 8 kor. 12 fillér.

9336. — Mondja, doktor ur, hirtelen ijedtségtől visszaeshetik az ember előbbi betegségébe ?

— Hogyne, mindenesetre !

— Akkor, kérem, későbben nyujtsa be a számláját, mikor már egészen felgyógyultam !

9337. — Maga már megint tévedett a számításban és Szabóéknak tiz koronával többet számolt fel.

— Bocsánat, de fájt a fejem.

— Fájt a feje? No, akkor hagyja csak úgy a számlát!

9338. — Ha az az ember még egyszer jön a számlával. . .

— A ki tegnap itt volt?

— Igen.

— Az nem jöhet többet, uram. Főnöke kidobta, mert soha egy fillérért se tudott itt bekasszálni!

9339. — Nos, mit szolt?

— Összeszidott, hogy ilyen sokáig vártunk és nem küldtük el a számlát.

— U-ugy? . . . és fizetett?

— Nem, hanem azt mondta, hogy mi vagyunk az oka, mert most nincs pénze.

9340. — Nőül mehettem volna a város leggazdagabb embereihez, nem egyhez, hanem akár hathoz is!

— S miért nem tetted? Talán mind a hat se lett volna képes megfizetni a szabó-és pipere-számláidat?

9341. — Miért számít most egy napra három koronát, holott a télen csak két korona ötven fillért számított?

— Hja akkor rövidebbek voltak a napok.

9342. — Mi a legbámulatosabb az ön raktárában?

— Uraságod számlái.

9343. *Báró* (a szabójához): Nagyon sajnálom, de most nem fizethetem ki az ön számláját; a múlt héten sirkövet állítottam a nagyanyámnak s minden pénzemet oda adtam.

Inas (belépve jelenti): Egy ember vár odakünn.

— Mit akar?

— A sirkőgyáros számláját akarja bemutatni.

9344. — Doktor ur, voltam bátor elhozni a számlámat.

— Helyesen barátom. Itt a pénz! De minthogy a rendelő órában jött, levonok három koronát.

9345. A fukar színigazgatónak pompásan beütött a legutolsó darabja. A hetvenötödik előadásnál a darabban résztvevő hölgyeket apró virágcsokrokkal lepte meg, míg a férfiaknak egy-egy szegfüvel kellett beérniök. Epésen kérdi a primadonna?

— Ugyan mit ad majd a direktor ur a századik előadáskor?

— A virágkereskedő számláját — jegyzi meg egy elmés kollegája.

9346. — Lesz szives ezt a kis számlát kifizetni?

— Hová gondol ma a hetedik hónap tizenharmadik napján, s még hozzá pénteken? Nem uram, én babonás vagyok!

9347. Sok vendéget hozott a diák abba a korcsmába, hol étkezett.

— Hogy lássa — szólt a vendéglős mily hálás vagyok, elengedem számlája felét.

— S hogy lássa, miszerint én is követem a példáját — törlöm a másik felét.

9348. — Ön már eleget beszélt arról, hogy mit tud, mondja egyszer meg, hogy mit nem tud s én bizonyára tudni fogom.

— Nagyon örülök, nem tudom kifizetni a számlát s így ön lesz szives kifizetni.

9349. — Még mindig kint a szabó a számlával.

— Hát nem mondtad meg neki, hogy egy félóra előtt hirtelen meghaltam?

— Megmondtam kérem, de ő azt mondja, hogy egy utolsó pillantást akar vetni a nagyságos ur hullájára!

9350. Az angol úgy fejbe ütötte a pincért, hogy rögtön meghalt — az oda siető vendéglősnek nyugodtan szólt:

Irja a számlámra.

9351. — Hozza a számlát, még a fényképészhez kell mennem.

— Nem volna jobb előbb lefényképeztetni magát?

9352. — Miért számított maga fűtés címén két koronát, holott szobámban nincs is kályha?

— Bocsánat, tévedtem, majd a világítás árát emelem.

9353. — A szabó könyörög az adósnak :
— Kérem fizessen már, a cipésem folyton
sürgeti a pénzét!

9354. Orvos a váróterembe nyitva: Ki
vár legtovább?

— Én a számlával.

9355. — Mit küldözgetik nekem mindjárt
az áruval a számlát, mi?!

— Bocsánat, de nem volt még szerencsém
ismerni uraságodat...

— No hát tudakozódhatott volna, és
akkor tudná, hogy én soha sem fizetek ki
számlákat...

9356. — Már megint számla?

— Kellett már új ruha.

— Kellett? de hiszen adtam rá pénzt!

— Igen. De ha kifizettem volna, nem
maradt volna pénzem.

9357. — Az én férjemet roppant felizgatja
az olvasás.

-- Az enyémet is, ha a szabószámláimat
olvassa.

Szán.

9358. Nincsen lábam, mégis futok,
Kerekem sincs, csak úgy csuszok,
Kicsi vagyok, nagy is vagyok,
A téllal én is elmulok.

Sikság, róna az én hazám,
Otthon vagyok domb oldalán.

Vigan járok csengő szóval,
Hol gyerekekkel, hol meg lóval.

9359. *Száanalom* = hó.

9360. *Szapuló* = nőtársaság.

9361. *Sacra ferens*; *bacca* . . . *cubat, si*
= Szarka Ferenc baka, kubát szí.

9362. *Szárnyalás* = pipázás.

Szarv.

9363. — Nem haragszol apa, ha kérek
valamit tőled?

— Mit?

— Mutasd meg a szarvaidat!

9364. Az öreg ur megnősült, orvosa
tanácsára bikavért ivott.

Kérdi az orvos:

— Érzi-e már a hatását?

— Ugy gondolom, hogy már a szarvaim
nőnek, volt a válasz.

9365. *Quid magis est saxo durum* =
mily magas ez a durva szász.

Széchenyi.

9366. Széchenyi Ferenc gróf, a magyar
nemzeti muzeum megalapítója a jobbágyok
deputatióját fogadva fiai előtt, így szólt
hozzájuk.

— Lássátok, kedves fiaim, ezeknek az embereknek a munkája és verejtéke szerzi meg nektek a jövedelmet, ne feledkezzetek meg róluk soha, szeressétek őket és viselkedjétek irántuk mindig hálával. És hogy a hála érzete feledésbe ne menjen, te, fiam István, eredj és csókold meg a legöregebb jobbágnak a kezét.

9367. Széchenyi így szólt 1840. az országgyűlés berekesztésekor Deákhoz.

— Ügyünk vezérlete kezében levén, e bucsuzó szavavat intézem hozzád:

— Te Péter vagy, és ezen a kösziklán épitem fel az én anyaszentegyházamat.

— Krisztus mondja Péternek — válaszolta a szerény Deák.

9368. *Széchenyi*: Azt sem tudom, hol a fejem.

Deák: Nem nehéz megtalálni a fejét annak, a kinek mindig helyén áll.

9369. Gróf Széchenyi észrevette, hogy az irnok megdézsmálta szivarjait.

— Ha orrom nem csal, uraságod ugyanabból a gyárból szerzi szivarait, a melyből én, azzal a különbséggel, hogy uraságod olcsóbban jut hozzájuk, szólt az irnokhoz.

9370. — Midőn Széchenyi az akadémia alapítására felajánlotta egy évi jövedelmét, azt kérdezték tőle: miből fog az esztendőn át élni?

— Nőtlen és katona vagyok, vannak jó barátaim kikenél egy esztendőt eltölthetek.

9371. Széchenyi István, ha valamit vásárolt rendesen a hóna alá vette s maga vitte haza.

— Nem röstel a gróf ezzel a cókókkal menni az utcán -- kérdi Helmecky.

— Egy csöppet sem, inkább azt röstelleném, ha úgy állanék, hogy sohase vihetnék valamit haza.

9372. *Szédelgő* = részeg ember.

Szegénység.

9373. — Van, a mit ön még egy millióért se szerezhethet meg magának pedig én ingyen kaptam.

— Ne beszélj bolondot, mi az?

— Szegénységi bizonyítvány.

9374. — Az eszem képezi egész vagyonomat.

— Vigasztalódjék . . . a szegénység nem szégyen.

Szegfü.

9375. Két tagu szó az egész, jó illatu kerti virágunk : Egy fele építő eszközt tesz, másika plántát.

Szégyen.

9376. *Tanító* : Mi a szégyen?

Általános hallgatás.

Tanító : No hát az a szégyen, hogy senkisé tudja!

9477. Valaki üres tárcáját rejtegette.

— Miért teszed ezt?

— Szégyenleném, ha a tolvajok megtudnák, hogy egy fillérem sincs.

9378. *Törvényszéki elnök*: Nem szégyenli magát, hogy annyiszor kerül ide?

Vádlott: Az elnök ur még többször kerül ide, még sem szégyenli magát!

Szék.

9379. — Beszélhetek bankár urral?

— Azonnal szolgálatára leszek, tessék addig a székre ülni.

— Talán nem tetszik tudni, hogy báró vagyok?

— Ezer bocsánat! Akkor két székre tessék ülni.

9380. „Ez a szék el van foglalva!” Ezt akkor szokták mondani, amikor éppen nincs elfoglalva.

9381. — Ezt a széket önnek különösen ajánlhatom, mert éjjel ágynak lehet használni.

— Nekem olyan kellene, melyet nappal lehessen ágynak használni, mert éjjeli munkás vagyok.

9382. — Mire való az a sok szék a fővárosban a korzón, a kertekben?

— Mert Budapest székesfőváros.

9383. A sétányon meglátja, hogy a székekre rá van írva hat fillér.

— Ebből magam is veszek holnap egy tucatot, tán még enged is belüle a német.

9384. — Mióta nincs széke?

-- Három nap óta, akkor vitték el adóba.

9385. — Tudja-e miért áll előttem?

— Hát azért, mert nem kínálnak meg székkal . . .

Szél.

9386. Szárnyaimat ki sem látja,
Csak a csattogását hallja,
Hol nagy, hol meg kicsiny vagyok,
Jót is hozok, bajt is hozok,
Itt használok, ott meg ártok,
Hol locsolok, hol száritok,
Hidegebb lesz a tél tőlem,
A cigány nagy ellenségem,
De a tengerész se bánna,
Ha nótámat nem hallaná.

9387. Test vagyok, és nem látsz, gyakran veszedelme
hajósnak,

Gyakran munkálódó, s kedvelt társa, segéde :
Kis testem sziszegő elejétől fosztva vagy állat
Köz munkája vagyok, vagy fegyver disze ; ha vissza
Ejted kis nevemet, számodra hig étel, ital lesz.

9388. Oly iszonyu volt a szél, hogy a lánchidon lefujta egy fiakkerről a numerust.

9389. — Mért van most olyan hideg?

— Mert északi szél fuj.

— Akkor mindig ilyen hideg van?

— Az északi szél mindig hideg, a világ bármely részéről fújon is.

9390. — A szél észak-észak keletről jött.

— Mióta dadog a kapitány?

9391. — Orvos ur siessen, a férjemet úgy látszik a szél ütötte.

— Csak a kávémat iszom meg, mielőtt egészen kihül.

9392. Az apa az ujságból olvassa, hogy a város polgármesterét megütötte a szél.

— Apa, az csak erős szél lehetett, — szól közbe a kis fiu, aki ismerte a nagytermetű polgármestert.

9393. — Csodálom, hogy szomszédom rozoga házát el nem vitte a szél!

— Én bizony nem csodálom, gondolja csak meg, mennyi teher van rajta.

Szellem.

9394. — Nőül ajánlhatom hugomat, annak van szelleme.

— Mit csináljak én a szellemmel?

9395. — Kisasszony, ha meg nem hallgat, iszonyu boszut állok magán. Öngyilkos leszek és kísérteni fogom. Szellemem állandóan meg fog jelenni.

— Miért nem jelenteti meg életében is?

9396. — Szabad kérdenem, hogy szép szemei mit olvasnak oly buzgón?

— Gutzkovnak híres regényét: A szellem lovagját.

— Ez borzasztó cím. Én ugyan sohasem foglalkoztam szellemmel.

Szem.

9397. Nem szólok; még is beszélek,

Oly furcsa tagod vagyok,

Nem kérd senki; s vallást teszek,

Hogy szeretek, s utálok.

9398. Szeretnék önnek valamit három szem között mondani — szólt a félszemü.

9399. A szem a lélek, az orr a gége tükre.

9400. Szemben székel a szerelem egélye.

9401. Tanár a homlokára mutatva: A cyklopoknak itt volt a szemük, hol nekem semmi sincsen.

9402. — Mire való a szem?

— Hogy az ember lecsukja mikor aludni akar.

9403. — Mért tekint oly sokszor hátra az üldözött róka?

— Mert nincs hátul szeme.

9404. Mondja kérem a szemembe: mit tart a csúzos állapotomról?

Tanító: A csillagvizsgáló távcső hasonlít egy kályhakürtökhöz, abba bele nézünk s közelben látjuk az égi testeket. Azonban ezen át csak kevés az amit egyszerre láthatunk, mért nem láthatunk több csillagot egyszerre?

— Mert nincs akkora a szemünk mint a kályhacső.

9405. Csillagvizsgáló nem kevésé bámult el, midőn este későn szokása szerint lemenvén a kertbe sétálni, inasát ott találta, ki nagy elmerültséggel két pisztolyt tartván szemeinél a csillagos eget vizsgálta. Gondolván, hogy inasának az esze elbucsuzott, kérdé tőle, hogy mit keresne, és mit csinálna ily későn a kertben? — Az üstökös-csillagot szeretném meglátni, felelé az inas, mivel pedig az

ujságban azt olvastam, hogy fegyvertelen szemekkel ezt meglátni nem lehetne, bátorkodtam ezt a két pisztolyát e végre lehozni, hogy azok segedelme által kívánságomat teljesíthetném.

9406. — Ne igyék pálinkát, mert különben megvakul.

— Ha nem kiméltem a szemeimet mikor még egészen jól láttam most kimélném, mikor már keveset látok?!

9407. Menj oda ahhoz a tiszthez s úgy nézz a szemébe, hogy azonnal elmenjen az étvágya.

9408. Hirdetve volt, hogy az Orfeumban ember látható annyi szemmel, a hány nap az évben vagyon.

Január másodika volt.

9409. — A férjem igen rövidlátó volt, mielőtt elvett.

— Elhiszem én azt.

9410. — Mért hunyja be a szemét a puskatöltésnél?

— Parancsszóra, vaktöltést ha kell csinálnom nem tarthatom nyitva szememet.

9411. A félszemű Gascogninak kiütötték második szemét is.

— Jó éjt uraim! — szólt s távozott.

9412. — Miért oly kék a szemed?

— Valami hozzárepült, mikor az éjjel hazajöttem.

9413. — A legkisebb szem hátorozottan a porszem. De hát melyik a legnagyobb szem?

— A tengerszem.

9414. — Tudja-e mi a különbség az orvos és az ügyvéd között?

— Az orvosnál bezárulnak szemeink, még pedig korán, az ügyvédnél kinyílnak, haj! rendesen későn.

9415. — Mikor még a menyasszonyod voltam, azt mondtad, nincs nálamnál szebb leány a világon.

— Hja, lelkem, azóta megjavult a szemem!

9416. — Ott jön a házibarátunk.

— Ejnye, de jó szemeid vannak.

— Az én szemeim sohase csálnak.

— Sajnos, hogy csak a szemeid.

9417. — Honnan tudod, hogy szeret téged, ha nem mondta?

— Látom abból, hogy hogyan néz reám, amikor nem nézek reá.

9418. — Oly jók a szemeim, hogy két ezer lépésnyire is meglátom a nyulat.

— Én meg a falon is átlátok.

— Azt már nem hihetem el.

— Pedig úgy van, ha a falra rajzolok egy á-t.

9419. A mint a szemére hánytam, hogy részeg, azonnal a fejemre hányta a véka babót.

9420. A feleség a haldokló szemeit akarja lezárni.

— Halni meghalok, de nem engedek erőszakot magamon tenni — válaszolt a férj.

9421. Feleségével az állatkertbe menvén, roppant álmélkodásba esett, hogy mily szépen engedelmeskednek azok az állatok, anélkül, hogy bántódása lenne a szelidítőnek. Oda fordult tehát a szelidítőhöz, és kérde tőle.

— Ugyan kérem, hogyan szelidítette ön ez állatokat és mivel fékezi őket?

— Egyszerű uram! Tekintetemmel, szemem erejével hatok rájuk legjobban.

— Ugyan kérem, nem volna akkor szives egyszer jól megnézni feleségemet is?

9422. Kopasz ur a hölgyhöz:

— A szemei úgy csillognak felém mint két csillag.

— Kár, hogy az ön holdja elhomályosítja a fényüket — válaszolt a hölgy.

9423. — Mi a legkedvesebb olvasmányod ?

— A te szemed.

9424. — Ki tudja megolvasni az ég csillagait ?

— Megolvasni én sem tudom, de kettővel kevesebb világít, ha ön behunyja a szemeit.

9425. — Rosszul lát ?

— Bizony, ha két lépésnyire áll tőlem, már nem látom ökört van-e előttem, vagy ember ?

9426. Társaságban égis magasztalták a fekete szemek szépségét, mire a kék szemű szöszeke sértődötten felkiált: Ugyan kérem a fekete szem már nem is divatos !

9427. Az urfi ugyancsak tette a szépet a hölgynek.

— Kisasszony, mondá elragadtatva, — higgye el, olyanok a szemei, mint a legsötétebb éjszaka.

— Akkor vigyázzon, felelt az elmés hölgy, — ne nézzen beléjük, mert tudja, hogy az éjszakázás nagyon ártalmas.

9428. Könyve fölé hajolva elaludt, a kispap, mire a prefektus felkelti és így szól:

Ez nem jól van így ! Ne tessék elfelejteni, hogy a papnak balszeme kánonszem, arra vigyázni kell s nem szabad olyan nagyon közelről olvasni a betüket, mert az igen árt a szemnek.

9429. A szemorvos, a ki betegének szemét készül operálni, azt kérdi tőle:

— Aztán bizik ön bennem?

— Bizom, doktor ur, vakon, — volt a felelet.

9430. A katonaság diszfelvonulása oly ragyogó volt, hogy az összes néző civilek szemgyulladást kaptak.

9431. — A szemedből látni, hogy gazember vagy.

— A szemem tehát olyan mint a tükör?!

9432. — Semmi sem vetélkedhetik az ön szép szemének a fényével!

— Tegyen próbát egy gyémántbrossal!

9433. Uraim! Igen sokat látok ma itt hiányozni, ez máskor ne forduljon elő.

9434. *Szemér* = szemorvos.

9435. *Szemérem* = monokli.

Szemfödél.

9436. Első tagja érzés legnemesb eszköze;
Második a testnek sem lába, sem keze;
Harmadik kelettől s nyugottól távol kél,
Egészszel azt fődik, ki vakságtól nem fél.

9437. *Szemle* = alvás.

9438. *Szemölcs* = monokli.

9439. *Szemrevaló* = monokli.

9440. *Szemtelen* = vak.

9441. *Szemtelen* = elcsévelt kalász.

9442. *Szemtelenység* = vakok intézete.

Szemüveg.

9443. — Mondsza: miért hord itt Pesten annyi ember szemüveget, hát annak mindnek fáj a szeme?

— Jaj, tudod, a kinek Pesten nem fáj a szeme, az nem elegáns ember.

9444. Bácsi mért tette fel a szemüvegét, hogy kishugomat megnézze, igaz, hogy nagyon kicsi, de mégis elég nagy, hogy szemüveg nélkül is megláthassa.

9445. *Kapitány*: Vegye le hamar a szeméről a szemüveget, jön az ezredes.

Hadnagy: Felesleges, éppen mivel nem hordhat az ezredes szemüveget, nem is láthatja, hogy én hordok.

9446. — Nézz rózsám a szemembe.

— Előbb hadd tegyem fel a szemüveget.

9447. A háziur felteszi a szemüveget, melyet neki a házaló ajánlott s szól:

E szemüvegen át gazembert látok.

Most a házaló veszi át a szemüvegét felteszi s szól: Igaza van.

9448. — Kapitány (a tartalékos szakaszvezetőhöz, aki szemüveget visel): Maga szemüveggel lő?

— Nem kapitány ur, fegyverrel.

9449. Ugyan csak jól járt a nagyságos ur ezzel az itt felejtett szemüvegjével. Mert ha valaki megtalálta volna, bizonyosan elveszett volna.

9450. A paraszt bemegy az ügyvédhez s kéri, vállalja el perét.

— Barátom! felel ez, az egész ügy oly bonyolódott, hogy nem bírok benne tisztán látni!

A paraszt két eziüst tallért tesz az asztalra s szól:

Tessék! van itt két üveg, pápaszemnek való!

Széna.

9451. Ha egészen veszed, élélme barmoknak:

Vágd el lábát, s hasznos lesz a kovácsoknak.

Szentek.

9452. — Az én férjem valóságos szent!

— Az enyim, őszintén meg kell neked vallanom, — valóságos mártir!

9453. — Volt-e szent István királyon kívül más szent királyunk is?

— Igen, I. Ferenc József.

9454. — Micsoda szent ez? — kérdezik a sváb atyafitól.

— I váz nit (nem tudom) — volt a válasz!

— Ugye mondtam, ez valami sváb szent, ez a szent Iváznit!

9455. Egy embert neje halála után azzal igyekezett vigasztalni a tiszteletes, hogy a boldogult most már a szentek társaságában van.

— No szegény szentek, mondá a férj, fogadok, hogy egy hét alatt mind megszöknek mellőle.

9456. Ujabban azt vitatják, hogy Szent Nepomuk nem is létezett. Tekintve a szomorú véget, melyet e szent ért, az ő érdekében csakugyan kívánatos, hogy ez állítás igaz legyen.

9457. Szervác, Pongrác, Bonifác mért hivatnak fagyos szenteknek?

Mert déli Olaszországban, kánikulában, téli bundában, fütött szobában, kályha mellett fagytak meg.

9458. Minden szentek napján a katolikus gazda protestáns szolgáját a templomba küldötte. Igaz ugyan, szólt hozzá, hogy nem hiszesz a szentekben, de annyi között csak akad.

A szolga engedelmeskedett.

Péter Pálkor is elküldötte, de ekkor már vonakodott engedelmeskedni.

— Hát ezek hol voltak minden szentekkor?

— kérdé.

Szentirás.

9459. A szentirás 3,566,227 szóból áll Jehova 6855-szer az és kötszó 46,227-szer fordul elő.

9460. Zsidó szentirás könyv, melynek hátsó része elül vagyon.

9461. A velencei kormány előtt a francia követ panaszt tett, hogy egyidőben a francia királynak szerencsét kívánt, hogy megverte a spanyolokat, és részvétnyilatkozatot küldött a spanyol királynak a szenvedett veszteségért.

— Mi a szentirás szavaihoz tartjuk magunkat, volt a válasz — örvendünk az örvendezőkkel és szomorkodunk a szomorkodókkal.

9462. *Tanító*: Jézus így szólt tanítványaihoz (eközben a gyermekek közt zaj keletkezik) ti élnetetlen semmirekelők.

9463. Anjoui János zászlóján olvasható volt a szentirás e mondata.

— Volt ember Istentől küldve, s neve János vala.

A nápolyiak zászlójukra pedig ezt irták.

— És nem fogadták be őt.

9464. A feleségedet ne a lábszujjal, hanem a bibliával tanítsd — szólt a pap — s a suszter úgy vágta a bibliát hitvese fejéhez, hogy szétszakadt.

9465. Braunschweigi Keresztély az apostolok ezüst szobraiból pénzt veretett e felirattal: Menjetek szét az egész világra.

9466. — Milyen hasznot meritünk a szentírásból?

— Egy koronát!

— Hogy-hogy?

— No én csak tudom! Apám egy koronáért veszi darabját s két koronáért adja el: a haszon tehát egy korona.

9467. — Van-e új szövetsége?

— Nincs, a régi és még jó karban van.

9468. *Szépnők* = esztetikus:

Szépség.

9469. Csak egy szépség van, mely nem mulandó. A jóság és a hűség égi bája.

9470. A tökéletes női szépség megkívánja, hogy legyen a nőn 1. három fehér: bőr, fog, kéz; 2. három fekete: szem, szemöldök, pillá; 3. három piros: ajk, arc, köröm; 4. három karcsu, vagy hosszú: test, kar, haj; 5. három kicsi: fog, fül, láb; 6. három széles: váll, homlok, szemköz; 7. három puha: haj, ujj, ajak.

9471. A leány legkiválóbb szépsége, ha nem tudja, hogy szép.

9472. A legcsunyább férfi is megszépül, ha kérőként jelentkezik.

9473. Gyermekkoromban én is szép voltam, de kicseréltek.

9474. — Beh gyönyörű csokor, nekem hozta vagy a nővéremnek?

— Azt mondta a hadnagy ur, hogy a szebbiknek adjam.

9475. — Nagy Ignác szerelmét visszautasította a hölgy.

— Mert ön oly csunya! — mondá őszintén.

— Istenem, felelé Nagy, hisz nekünk férfiaknak szabad egy kissé csunyáknak lenni.

— Igaz, viszonzá a nő, de ön felettébb visszaél e szabadsággal.

9476. — Elmegy a hangversenyre?

— Okvetlenül, már csak Bethoven isteni Adelaideja miatt is.

— Hát igazán olyan szép?

— Isteni, mondom, isteni.

— Akkor én is elmegyek, de ugy-e lesz szives megmutatni, hogy hol ül?

9477. A női szépség legtöbbször olyan, mint a részvény, — csak addig van értéke, a míg vevője akad.

9478. — Ne mérgeledjél, a méreg árt a szépségnek.

— Akkor te már bátran mérgeledhetel.

9479. Udvarias ember az én gazdám, azt mondta: Maradjon szépen idehaza.

9480. — Már sok szépet hallottam önről beszélni.

— S ha még nagysád említ meg valahol, úgy a legszebbet hallják rólam beszélni.

9481. — Maga mondja, hogy a hölgy háta mögött haladt, nem is látta az arcát. Mégis azt állítja, hogy szép volt. Hát honnan tudja?

— Láttam azoknak az uraknak az arcát, akik a hölgygyel szemben jöttek.

9482. — A tavasszal feleségemmel Firenzében jártam. E város gyönyörű szép! Isteni!

— Menjen csak egyszer felesége nélkül oda, akkor még szebb!

9483. — Nevezd meg valakit az ó görög történelemből, a ki méltó arra, hogy lelkesedjünk és hevüljünk érte?

— Szép Helena.

9484. — Tudja, mi a legszebb a feleségében?

— Mi?

— Hogy nem az enyém.

9485. — Mondhatom az egész bálon nem láttam szép embert.

— Hát rövidlátó, nagysám?

9486. Mária Terézia egyszer megkérdezte Maupertnist, hogy ismeri-e a svéd királynét.

— Igenis felség.

— És csakugyan ő a legszebb asszony Európában?

— Máig én is azt hittem, felség!

9487. Honnan gondolja, hogy a nővéreim csinosak?

— Mert szép példával jár előttük.

9488. — Miről kell beszélni egy hölgygyel, akinek az embert bemutatják?

— Hát a szépségéről!

— És ha az illető hölgy nem szép?

— Akkor beszélj előtte a többiek rut-ságáról!

9489. — Nagysád mindennap szebb és szebb lesz.

— Kérem, csak ne tullozzon.

— Mondjuk tehát, hogy minden másodnap.

9490. Már idestova két hónapja vagyunk férj és feleség és te még egyszer se mondtad, hogy tetszem-e neked.

— Tudod lelkem, nem akartalak zavarba hozni.

9491. — Nos, hogy nézek ki?

— Sokáig tartott, nagyságos asszonyom, de szép lett.

9492. *Saepe dicto* = szép-e? mondtam.

9493. *Szeptember* = hét választó fejedelem.

9494. *Szerdahely* = naptár.

Szerelem.

9495. A szerelem a számtanban: osztási példa. Egymásban lelhetők fel.

Ezt a negyedik speciést követi az első: az összeadás.

Írásjelekben: összekötő jel.

Zenében : hangfokozat, melyen az égbe szállunk.

Vegytenban : kiszámíthatlan anyag ; elolvad a könyben, ég a vágytól, lángol a haragtól, ragyog az örömben, meghidegül a bánatban. A skeptikusnak csapadék nélküli semmi.

Csillagásznak : nap, mely körül logikátlan elyipsisben forognak a gondolatai.

Mineralogusnak : drágakő.

Spekulánsnak : egy kéz.

9496. A szerelem polyva :

Áldott gyönyörűség,
Ha akadunk benne
Egy kis búzaszemre,
Melynek neve hűség.

9497. Ifju korban a szerelem éltető eső : férfi korban üdítő harmat ; öreg korban vakító köd. Ez egy hölgyre soha sem illik, mert azoknak öreg koruk nincs és nem is lesz.

9498. *Tanár* : Magyarázza meg a szerelem lényegét !

Jelölt csodálkozva : — Önnek tanár ur ? !

9499. — Nem mondta nagysád, hogy Budapesten egy három emeletes háza vagyon ?

— És Bécsben kettő.

— Hát hogy kételkedhetik az én szerelmemben ?

9500. — El kell felednie mult éveit s az Isten szerelmére kell gondolnia.

— Ily elhaladott korban már semmiféle szerelemre nem gondol az ember.

9501. Valamely leánykát olyanhoz akart férjhez adni az atya, kihez az teljességgel nem akart menni.

— De hát miért nem akarsz hozzá menni? — kérde a kemény atya.

— Mert nem szeretem, úgy mond a leánya.

— Ej ej! még mit nem gondolsz, mond tovább is a reá beszélni akaró atya, minek a szeretet? Mondd meg anyjuk, így szólítja meg a mellettük álló feleségét, hogy szeret-tük-e mi valaha egymást? és ime még is házaspár vált belőlünk.

9502. Házasságközvetítő: Szabad fel-
ajánlanom szolgálatomat?

— Majd csak magamtól szeretek bele valakibe.

9503. A nyolcvanéves nőtől kérdezték, hogy mikor szüntek meg szerelmi vágyai?

— Öregebbet kérdezzen, volt a válasz.

9504. — Milyen szerelmet óhajtasz?

— Lángoló, örökké tartó szerelmet, a melyről ne tudjon senki, de a melyért mindenki irigyeljen.

9505. — Mindig arról álmodoztam, hogy a feleségem aranyos, szőke haju, kékszemű teremtés lesz, és most belebolondultam egy feketehaju, koromszemű lányba.

— Hát ne vedd el!

— De már elvettem!

9506. — A báró tegnap három óra hosszat beszélgetett velem. Nagyon kellemes társalgó.

— Miről beszélt?

— Csak azt mondta, hogy szeret!

9507. — Megmondtam magának, hogy nem türök idegeneket a konyhában!

— Hiszen nem is jár hozzám idegen.

— De tegnap egy bakakáplár volt itt.

— Oh, nagysága, hiszen az a szeretőm!

9508. Nem tudom, mi jobb: Az-e ha ez a kis ember nagyon szeret, vagy ha ez a nagy ember kicsit szeret?

9509. — Az irántam való szerelemből beugranék-e a Dunába?

— Azonnal — hiszen tudok uszni.

9510. — Hiába, a szerelem vak!

— Dehogy vak! Csak rossz a szeme. Egy sereg dolgot lát, a mit nem kellene látnia, és sok olyat nem lát, a mit meg kellene látnia.

9511. — Kérem, ne beszéljen nekem szerelemről, valahányszor találkozunk, mert már untat vele!

— Jöjjön hozzám feleségül s esküszöm, hogy egész életemen át sohasem fogok egy szót se szólani szerelemről!

9512. — És ha én a sirontul is szeretni akarnálak?

— Hát tudod mit, először csak a siron innen próbáljuk meg. — A siron tul majd ráérhetünk az után is. Csak odáig birjuk ki előbb.

9513. — Szeretsz-e úgy mint első nődet szeretted?

— Oh vajha az első nőm volnál!

9514. Igazán kár, hogy nagysádat nem előbb ismertem meg. Megérdemelte volna, hogy első szerelmem legyen!

9515. A szerelemben a fél több mint az egész.

9516. A bácsi téged szerelemből vett el?

— Hogyne!

— Tehát igaz, hogy a szerelem mindenre képes?

9517. — Szeretek és engem is szeretnek.

— Oh, akkor boldog lehetsz! . . .

— Csakhogy nem azt szeretem, aki engem szeret.

9518. — Hiszed-e, hogy a nővéred szeret engemet?

— Azt én nem tudom. Tegnap husz fillért adott, hogy az órát előbbre igazítsam.

95 9. — Szereti Shakespearet?

— Hogy mer ön hozzám ilyen sértő kérdést intézni?

9520. Férjem annyira szeret, hogy a mikor az apám leolvasta neki a hozományt százasokban, minden ezernél megcsókolt.

9521. És ön szerelmes leveleket ír itt a hivatalban, ezt otthon teheti, itt csak én lehetek az ön szerelmének a tárgya.

9522. — Ön megcsókolta leányomat?
— Bocsásson meg; érzelmeimet szavakban kifejezni nem tudtam.

9523. — A báró ur nagy szerelme jeléül ezt a kis ajándékot küldi.

— Mondja meg a báró urnak, hogy megfordítva jobb szerettem volna!

9524. Az arany lakodalmon férj (szere-ttel): Nemde öregem mi még ma is ép oly jók vagyunk egymás iránt mint ötven évvel ezelőtt.

Hitves (elpirulva): Atyuskám, képzeld csak, ma még a levest is elsóztam.

9525. — Mindig azt mondtad, hogy én vagyok első szerelmed és most kiderült, hogy már volt egy ideáloed!

— Az csak kísérlet volt!

9526. — Kisasszony, örülten szeretem!

— Szeressen inkább okosan: vegyen feleségül!

9527. — Soha senkit sem szerettél?
— kérdezik a hazatérő bakát.

— Soha; inkább éheztem!

9528. — Hogy beszélhet ön, az ismert nőgyülölő szerelemről?

— Az irást követem, mely meghagyja: Szeresd ellenségedet.

9529. — Az emeletben lakó házaspár mindennap veszekedik.

— Ugy kell neki, mért kötött szerelmi házasságot.

9530. — Hogy szeretheted azt a legényt, hiszen az gyermekkorától a fegyházban volt?!

— Legalább biztosan tudom, hogy én vagyok első szerelme!

9531. Petki Farkas leánya beleszeretett az apja juhászába, kedveért ott hagyta a szülői palotát s egyszerű pórneként élt vele boldogan, véletlenségből találkozott vele apja, adoptálta gyermekeit, most már törvényes unokáit.

9532. — Én vagyok az első nő, akit szeretsz?

— Oh, igen. . . És én vagyok-e az első férfi, akit szeret?

— Hogy mersz így sértegetni?!

9533. — Hiszi ön, hogy a szerelem pillanat műve?

— Ha nem volna pillanat műve, hanem időnk volna a gondolkodásra, nem egy könnyen szeretnénk valakibe.

9534. Két leánynak udvarolt, nem tudta rászánni magát hogy melyiket vegye el. Végre gondolt egyet és mind a két leánynak találkozót adott ugyanarra az időre, de különböző helyre. És nem ment el egyikhez sem, másnap azonban felkereste mind a kettőt.

— Mit gondoltál — kérdezte az elsőt — hogy elmaradtam?

-- Azt hittem, hogy hűtelen lettél!

— Nem haragudtál — kérdezte a másodikat — hogy nem jöttem el?

— Nem, hanem aggódtam, hogy valami bajod esett.

A másodikat vette el és boldog lett vele.

9535. — Gyűlöllek szivem gyökerében.
— Csak felül szeress!

Szerencse.

9536. — Az én fivérem szerencsés, négy hétig vörös himlőben feküdt, most meg hideglelése van.

— Hát ez szerencse?

— Hogyne? nem járhat iskolába.

9537. Sétált a kis uri fiu nevelőjével, mikor utjukba egy kis rongyos koldusgyermek akadt s alamizsnáért könyörögve mondá:

Egy kis alamizsnát a szegény szerencsétlennek.

Az uri fiucska elővett egy fillért s átadta ezekkel a szavakkal:

Te szerencsés vagy; neked tanulni sem kell, sétálni sem kell.

9538. — Te vagy a legboldogabb ember!

— Miért?

— Mert magadba vagy szerelmes és nincs vetélytársad!

— Ah! Minő szerencsés kópé vagyok.

9539. Az öreg, aki a templom ajtajában szokott koldulni, eladta magát a boncoló intézetnek és hetenkint négy koronát kap.

— No annak ugyan nagy szerencséje van. Tavaly, hogy elgázolták, megkapta azt a rengeteg pénzt, most pedig a boncoló intézet vette meg. Másnak nincs ilyen szerencséje.

9540. — Házias ön?

— Nem!

— No ez nagy szerencséje az ön feleségének.

9541. — Ha nem tudnám kisasszony, hogy már jegyben jár, azonnal megkérném a kezét.

— Milyen szerencséje van magának, éppen máma bontottuk föl az eljegyzést!

9542. — Fogadja ezt a topázt? — November hónap szerencseköve.

— Óh, én erre nem adok semmit. Akármilyen követ hozhat minden elsején, csak drágakő legyen!

9543. — Én nem értem, hogy mi van velem, de én nekem már semmi sem okoz örömet. Én mindig arra a meggyőződésre jutok, hogy jobb lett volna nem is születni.

— Igazad van csakhogy látod az olyan ritka szerencse, a milyen millió ember közül aligha ér egyet is.

9544. — Ismeri a nőmet?

— Nincs szerencsém.

— Honnan tudja, hogy ez szerencséje?

9545. No a milyen marha szerencséje ennek a szomszédomnak van, az még is sok. Először egy évben kétszer borjazott meg a riska tehene, azután meghalt a házsártos felesége, most pedig a ménkü beütött és felgyújtotta a házát, a melyet a napokban biztosított. Ez aztán az igazi marha szerencse!

9546. — Igaz, hogy a te nagybácsid meghalt.

— Fájdalom.

— És hogy a halála előtt mondott csődöt?

— Ez a szerencse!

9547. — Van szerencsém!

— Van szerencsém.

— Ah, pardon, nincs is szerencsém.

— Csakugyan nincs szerencsém!

— (Távozóban) Van szerencsém!

— Van szerencsém.

9548. — A férjem két nappal az esküvőnk után huszezer koronát nyert.

— Ah szegény, hát két nappal elkésett..

9549. -- Ma már másodszor találkozunk.

— Önnek ma szerencsés napja vagyon.

9550. A férjem egy idő óta olyan válogatós.

— Szerencséd, hogy nem volt mindig az.

Szerencsétlenség.

9551. Most több szerencsétlenség fordul elő vizen és szárazon, mint előbb az egész világon.

9552. Uri ember szolgáját sorsjeggyel ajándékozta meg, amely csakugyan nyert is. Hazaérve így szól hozzá:

— János eredj a pincébe, hozzáál egy üveg jó bort, sorsjegyed megütötte a főnyereményt. Az inas elmegy, de oly soká késik, hogy gazdája keresésére indult. A pincéhez érve, annak ajtaja mellett felakasztva találta, melléje pedig krétával ez volt írva:

— Eladtam.

9553. Valaki szombaton engedélyt kapott, hogy unokahugát elvehesse. Vasárnap meg volt az ünnepélyes eljegyzés, hétfőn kihirdették, kedden megeskették, szerdán a menyecske gyermekágyba került, csütörtökön megvolt a keresztelő, pénteken megbetegedett az anya, el is látták a haldoklók szentségeivel és szombaton meg is halt. A boldogtalan özvegy következőket írta naplójába.

— Ez volt életemnek legszerencsétlenebb hete.

9554. Engem annyira sujt a végzet, hogy ha kalapos volnék, ugy az emberek bizonyára fej nélkül jönnének a világra — sóhajtott fel egy szerencsétlen flótás.

9555. — Nem tartja szerencsétlenségnek, ha valaki pénteken nősül?

— Mért tenne kivételt a péntek?

9556. Jótékony célra szervezett sorsjátékban szebbnél-szebb nyereménytárgyakat hirdettek. Egy dúsfürtü ifju levágatja fürtjeit, eladja és azok árából vesz sorsjegyet. A huzás napján keserü csalódás éri, mert nyereménytárgya — fésű.

Szerénység.

9557. — Jó hogy ön Párisba jött, itt sokat tanulhat, önöknél a francia semmit sem tanulhat.

— De igen — szerénységet.

Szeretet.

9558. — Miért talál az ember kis városban több emberszeretetet mint nagy városban?

— Mert ott kevesebb embert kell szeretni.

9559. A férfiokról azt mondják, hogy három éves korukban az anyjukat szeretik, hat éves korukban az apjukat, tiz éves korukban a szünnapokat, tizenhat éves korukban a szép ruhát, husz éves korukban a kedvesüket, huszonöt éves korukban feleségüket, negyvenéves korukban a gyermekeiket, hatvan éves korukban saját magukat.

9560. Kit szeretsz jobban, a nénit-e vagy engem?

— Bácsi, ezt nem mondom meg, mert félek, hogy megver.

9561. — Hogyha nem mentem volna hozzád, akkor is úgy szeretted volna, mint most?

— Óh, akkor még sokkal jobban.

9562. — Nem talál számomra helyet a szivében!?

— Sajnálom, de nekem igen kis szivem van . . .

9563. — De mikor nem szeretem magát!
— kiált fel a leányka.

— Akkor meg, felel méltatlankodva az ifju, miért evett meg ötven kiló csokoládékrémet, fagyaltot és cukorkát, amit önnek vettem?

— Mert, a csokoládékrémet, fagyaltot és cukorkát szeretem.

9564. — Mi a „szeretnek“ igének a szenvedő alakja?

— Nem szeretnek.

9565. A régi időben, ha egy férfi megszeretett egy leányt, azt mondta: elveszem; ez idő szerint az ilyen férfi így szól: elvesztem.

9566. — Kit szeretsz, a papát, vagy a mamát?

— Ha mama ver, a papát, ha papa ver, a mamát.

9566. — Ah, ez nem igazság; én ha nővéremnek azt mondom, hogy „szeretlek“, nem akar érte soha se adni még tíz fillért sem! A sógor meg csak egyszer mondta neki és a papa fizetett érte százezer koronát.

9567. — Csodálom, hogy a báró nem nőül.

— Ifjúságában megszeretett valakit és azonkívül mást nem tud szeretni.

— Kit szeret annyira?

— Önmagát.

9568. — Bocsássa meg nagysád, hogy szeretem.

— Megbocsátom, de csak úgy, ha tö' bé nem szeret.

9569. Az irás parancsolja, hogy ellenségeinket szeressük, hogy barátainkat szeressük, az nincs megparancsolva.

9570. *Si amat alma Pales (Ov. F. 722.)*
= ha szereti Pál az almát.

9571. *Szerkesztő* = gyógyszerész.

9572. *Szerzetes* = vagyonos.

Szesz.

9573. *Veni creator spiritus* = Jöszte szeszgyáros.

9574. — Ön alkalmazást keres nálam. De hát tud-e ön a szeszfőzéshez?

— Hogyne tudnék; magam is négyszer voltam szeszgyáros és mind a négyszer lefőztem a hitelezőimet.

9575. *Szeszde* = pálinkásbolt.

9576. *Szibéria* = tőzsdebér.

Szidás.

9577. A ki mást szidalmaz önnön-
magát szidalmazza, de rajtad nem fog a jó
szó, te bitang.

9578. — Miről lehet megismerni az
ezredest?

— Arról, hogy még a hadnagy urat is
megszidja.

Sziget.

9579. Elhagyta viznek kebelét,
De megtartotta szerelmét,
Mert mostan is kedveli:
Sőt körül ölelgeti.

9580. A mi most nem volna, ha víz alatt volna.
De volt, a mi most nem, de róla ki szólna?

9581. *Szigonc* = szigorló tanár.

Szikra.

9582. Kovács vasból veri,
Szakács fából hányja,
Ez pattanásán fél,
Az röptét nem hányja,
Parányi, ha kiröpül,
De sokszor nagy kárt is szül:
Nem árt, ha szemünk hányja.

9583. A tűz kis fia mind együtt, sőt fűrgé lovát is
Gyakran szinte ezen nevéen szólítja huszárunk:
Egy hangot képző kettős feje vesztve tojás lesz.

Szin.

9584. — Milyen színe van a medvének? —
kérdi a fiú a tanítót.

Tanító mutatja a fakult ábrán:

— Ez itt kék medve.

— Én vörösnek nézem, mondá a fiú a
színehagyott képre.

Tanító (közönyösen): Lesz az még zöld is.

9585. — Most nem tudom, a szőke
jegyzőhöz menjek-e nőül vagy a barna orvos-
hoz?

— Azt hiszem a szőke jobban illik
hozzád.

9586. Szerecsent láttam, ki oly fekete
volt, hogy nappal se látták.

9587. — Szeretnél Mórhoz menni fele-
ségül?

— Nem, hisz tarkák lennének a gyer-
mekeink.

9588. Melyik színt szereti jobban nagy-
sád, a zöldet vagy a kékét?

— Hát ön melyiket szereti jobban?

— Én a zöldet!

— No akkor én a kékét!

9589. — Huzza le a keztyűjét, szólt a
hivatalnok a kékfestőhöz.

— Tegye fel a szemüvegét — válaszolt
emez.

9590. Az egyetem szineit (piros, sárga, kék, barna) úgy magyarázta valaki:

A hittani kar szine piros, mint a bor, amelyet isznak, a jogi karé sárga, mint az arany, a melyért szolgálják az igazságot; az orvosi kar szine kék, mert kék égbe küldik az orvosok betegeiket enyhülésre és sötétbarna szín jellemzi a bölcsészek esztét és erszénye fenekét egyaránt.

9591. — Az ön férje menthetlenül meghal, sarlach-láza van, nézze mily vörösek a kezei.

— Férjem mázoló s azért vörösek a kezei.

— Szerencséje, hogy mázoló, mert különben meghalt volna.

9592. — Azt mondta, hogy kék harisnyái tartósak; hiszen egész kék lábakat kaptam tőlök, még a fürdőben se megy le a színük!

— És ez nem bizonyíték a valódi szintartóság mellett?

9593. — Némely állat környezetéhez mérten változtatja a színét.

— Az ember is, néha olyan fehér lesz, mint a fal.

9594. — Az a szövet, a melyet nekem vettél, nem narancsszinü, aminőt kértem, hanem zöld!

— A kereskedő azt mondta, hogy narancsszinü, csak még nincs megérve.

9595. — Honnan ered a sárga szín ?
— A sárga tengerből.

9596. — Ezt a szilvát kék szilvának
hivják.

— De hiszen ez nem kék, hanem piros.
— Persze, mert még zöld !

9597. — Mitől aranyos az aranyhal ?
— A színétől.

9598. — Ön pompásan néz ki.
— Ez germanizmus.

— Hogy mondjam magyarul ?
— Jó színben van.

— Csakhogy nem vagyunk színben, hanem
szobában.

9699. *Kereskedősegéd*: Ezeket a színes
harisnyákat melegen ajánlom nagysádnak:
nagyon jól illenek arcához !

9600. — Mutasd meg nekem a másik
színedet.

— Micsoda másik színemet ?

— Hát a mama azt mondta, hogy két-
szinű vagy !

9601. Mondd a lánynak, hogy hama-
rosan férjhez megy :

örömben elvörösödik.

Mondd, hogy még várnia kell :

félelmében elfehéredik.

Mondd, hogy végig pártában marad :

mérgében elzöldül.

Szindarab.

9602. — Én is irtam egy darabot.

— Mikor fejezi be?

— Hiszen már kész . . . Egészen kész!

— Ha egész, akkor hogy lehet darab?

9603. — Ugy-e szép volt a szomorujátékom?

— Ugy látszik!

— Mindenki könyezett!

— Én is a — nevetéstől.

9604. — Ki írhatta az új darabot?

— Nem tudom, de orvosnak kell lennie.

— Miért?

Mert végül minden szereplő meghal.

9605. — Hogy tetszett önnek tegnap az új drámám?

— Mondhatom, egész éjjel nem hunytam le a szemem.

— Ugy fölizgatta önt a cselekvény?

— Az kevésbé, — hanem már a színházban kialudtam magamat!

9606. — A bizonyítványai jók, egyéb képességei nincsenek?

— Irtam egy szindarabot is.

— Az nem tesz semmit, csak egyébként legyen becsületes.

9607. — Ön is sirt az előadáson?

— Igen, megsirattam a belépti díjat.

9608. — Jer velem ma este színházba!

— Nem mehetek, meghalt a nagybátyám s így érteni fogod, hogy ilyenkor nem illik mulatni!

— Bátran eljöhetsz, biztosítalak, hogy nem fogsz mulatni, hiszen drámát adnak!

9609. — Igazgató ur, nemde elfogadja színművemet?!

— Elfogadnám szívesen, de lehetetlen jól adni a darabot!

— Miért?

— Attól félek ugyanis, hogy a sugó elalszik darabjától és így belesülünk.

9610. — Miért hal meg a darab főszemélye?

— Hogy dráma legyen.

9611. — Nem jössz a színházba? A „Makrancos hölgy“-et adják.

— Minek menjek pajtás: az a darab úgy is csak fordítás, nekem megvan otthon eredetiben.

9612. — Nem megyünk színházba? „A házi perpatvar“-t — adják.

— Nem megyünk, az eredetiben van meg idehaza, de ha egyszer a „Családi béké“-t adják, azt megnézzük, mert már rég nem láttuk.

9613. — Jambusokban van ezen darab írva, vagy csak prózában?

— Az én látcsövem olyan rosz, hogy biz ezt innen ki nem vehetem.

9614. Tóth Kálmánnak „A király házasodik“ című vigjátékát adták, a szerző két bankót nyomott a kocsisa markába avval a meghagyással, menjen a színházba és ha hívják a szerzőt, kiabáljon ő is. Az első felvonás végén, minden oldalról hangzott: „A szerzőt“ de tulkiáltotta mind a kocsis hangja: Tekintetes ur, Tekintetes ur!

9615. Megbukott a darab, mindenki fütyöl csak egy ur éljenez s kívánja, hogy a szerző megjelenjen.

— Miért?

— Hadd lássam azt a barmot, ki ily gyalázatos darabot tákolt össze.

9616. — Hogy tudott ilyen unalmas darabot előadni?

— Boszuból. Budapest már számtalanszor untatott engem, így hát egyszer én is untattam a budapestieket.

9617. — Hogy tetszik a szindarabom?

— Irjon hozzá zenét s adassa elé mint némajátékot.

9618. — Hogy tetszett a vigjátékom?

— Felséges! Nagyon szívesen hallgatom az ilyen számárságokat!

9619. — Miért jöttél ki a színházból? Vége már az előadásnak?

— Csak az első felvonásnak. A másodikat nem érek rá megvárni, mert az, mint a szinlap mondja — csak két év múlva történik.

Szinész.

9620. Egyik-másik színész magas fizetést huz, magas rendjelet kap és a legmagasabb udvarhoz szabad bejárása van. Nem régiben még azért csapott fel a fiu színésznek, hogy családjára szégyent hozzon!

9621. *Szinész* (fiához): Nem szégyenled magadat, szekundát hozni haza? . . . Én a föld alá süllyednék szégyenletemben!

Fiu (pityeregve): Könnyü édes apának a szinpadon!

9622. — Mit mond tegnapi szereplésemhez? Különösen, mikor az ötödik fölvonásban a nép agyonver.

— Már az első fölvonásban agyon kellett volna verni.

9623. — Miben játszik ma?

— Tudom is én, hogy mit sug majd элем a sugó!

9624. Kezdő színész megrekedt. Boszusan kiált oda neki a kulisszák mögül az igazgató:

— Rögtönözzön egy-két mondatot és lépjen le a szinpadról, mire a színész a közönség hahotája közt szól:

— Egy-két szót rögtönzők és lelépek.

9625. — Mikor jösz ma este a korcsmába?

— Oh, igen hamar; én már az első felvonásban meghalok.

— Oh, te szerencsés. Én csak az ötödik felvonásban házasodom meg.

9626. A drámai hős közvetlenül az előadás kezdete előtt hirtelen rosszul lett s szerepét egy harmadrangu színészre kellett bízni. Ez mindent elkövetett, a mi tőle telt, de a közönség kifütyölte. A szegény ördög bosszusan fordul a földszint felé s félbeszakítván a tragédia verseinek szavalását, jó prózában így szólott:

— Azt kívánják talán, hogy egy évi ezer koronával fizetett színész úgy játszsziék mint az, a kinek hatezer korona fizetése van?

A közönséget e talpraesett mondás viharos tapsra ragadta. Aztán elnéző türelemmel nézték végig az előadást.

9627. — Mikor a színházban először felléptem, a közönség megostromolta a pénztárt.

— A beléptidiját kérte vissza?

9628. *Szinész* = festő.

Színésznő

9629. — Képzeld csak, kifogták a lovaimat!

— De nekem befogtak kettőt és új hintót is kaptam.

9630. — Ah, rettenetes, — kiált fel a színésznő haragosan, csak három bokkrétát kaptam! . . .

— No, csak nem vár többet? — kérdi az igazgató.

— Hogyne! Hiszen ötöt rendeltem és ki is fizettem.

9631. A művésznő vendégszerepelni ment a vidékre. Persze volt taps, óváció! Egyszerre csak a művésznő idegesen kutat, turkál a koszoruk közt és felemelvén egy nagy babérokoszorút, így kiált fel:

— Hah! szemtelenek! Hová lett innen a karperec?

— Talán nem is ezen volt, kérdé tiszteletteljesen a rendező!

— Ne beszéljen — kiált boszusan — mikor én magam tettem reá!

9632. — Ma játszik az új naiva. Ismeri?

— Oh igen! Láttam vagy husz évvel ezelőtt.

9633. Városunk legöregebb színházlátogatói sem emlékeznek arra, hogy naivánkat olyan élénknek és kedvesnek látták volna, mint a milyen tegnap este volt.

Színház.

9634. *Színház* = { Farbenhaus.
festékgyár.

9635. A mi káplányunk mégis derék hitszónok. Ilyet még nem hallottam. De tömve is van mindig a templom.

— Az igaz, hanem nagyon hosszasan szónokol. Gondolja csak az Isten szerelmére, egy teljes óráig állva maradni, ez mégis sok a gyöngé halandótól.

— Apropos, hogy el ne felejtsem. Ön ugy-e bár tegnap az „Ördög Róbert“-ben volt?

— Meghiszem azt! Úgyan ki tagadná meg magától az ilyen élvezetet?

— Zártszéke volt?

— Szó sincs róla. Én, nőm, két lányom és fiam örültünk, hogy állóhelyet kaphattunk. Fogalma sincs önnek, hogy voltunk egymásba zsufolva. Mint a nyárson sült ugy izzadtunk 7—11 óráig.

9636. — Úgyan komámasszony, hát volt a színházban?

— Voltam bizony. Meghiszem azt.

— De hát ugyan mit látott?

— Tudnám is én azt mind elmondani. Hát lelkem az uri asszonyságok mind afféle hombárokba ültek, aztán palacsintasütővel legyezgették magukat. De vak volt majd mindenik, mert az nem látott másképpen, ha csak azzal a dupla respectivával nem nézett.

— Bizony sok szépet látott maga komámasszony.

9637. — Mit adtak vasárnap a színházban?

— Hát? Hát jegyet!

9638. — Tegnap voltam egy nagy mulatóhelyen és feltűnt, hogy senkisémmel dohányzott . .

— Lehetetlen.

— Pedig úgy volt.

— Melyik mulatóhelyen?

— A nemzeti színházban.

9639. — Hogy megy a gróféknak a házaséletben?

— Rendkívül összeillenek. A férj naponta előadásokat tart a nejének ez pedig jelene-
teket rendez emiatt. Egy szóval, állandó
szinház az életük.

9640. A szinház egészen úgy nézett
ki mint a paradicsom, csak egy férfiu s egy
nő volt jelen.

9641. Az inas, akit gazdája elküld a
szinházhoz, hogy két zártszékjegyet hozzon
neki, megváltja a jegyeket s aztán odaszól
a pénztároshoz:

— Most pedig kérem a kulcsot.

— Miféle kulcsot? — kérdi a pénztárnok.

— Hát a mivel a gazdám majd kinyitja
a zártszéket — válaszolt a jámbor.

9642. A főurak színelőadásokat tartottak,
a színészek megnézték őket.

Prielle Kornélia: Egy elégtételünk mégis
van, hogy mi jobban játszuk őket, mint ők
minket.

9643. — Hogy tetszett a vigjátékom?

— Jó izüt nevettem rajta.

— Kikérem magamnak, hogy az én
vigjátékomon nevéssen.

9644. — Hogy mulattatok a szinházban?

— Ah nagyon jól, hogy szinte csaknem
egész estén át pirulni kellett.

9645. — Hogy mulatott nagysád tegnap a színházban ?

— Nagyon jól, pompás toaletteket lehetett látni.

9646. Paraszt a színházban oda szól az állóhelyre.

— Úraim jöjjenek ide, tessék leülni, van itt még elég ülőhely.

9647. A dráma előadásakor, mindenki könyezett, csak a varga nem.

— Mért sirnék! — szólt. Nem igaz az egész s ha igaz volna is, semmi közöm hozzá.

9648. Valamely komoly jelenet közben egy atyafi elnevette magát. A jegyszedő azonnal figyelmeztette :

— Itt nem nevetnek, ha nem nevetnek; ha nevetni akar, jöjjön akkor, ha nevetnek.

9649. — Illik-e katolikus embernek a színházba járni?

— Sok ok van ellene, de sok példa van mellette.

9650. — Pártolja nagysád a művészetet?

— Cselédemet minden vasárnap délután elküldöm a műszinkörbe.

9651. Kérek két állóhelyet, de egy-más mellett.

9652. A páholyban: Ne tekints annyit a karzatra, még azt gondolhatják, hogy ott valami ismerősünk vagyon.

9653. A színházban valaki felkelt.

— Üljön le, hangzott.

— Köszönöm, nem vagyok fáradt.

9654. Színházban a rendező a szer-tárosához:

— Hozza be a tengert!

— Nem lehet kérem, mert nagyon vizes, az éjjel megázott a szín alatt.

9655. *Ur* (földszinten egy későn érkező-höz.): Ez az örökös fölállás olyanak kedvéért, a kik későn jönnek, már igazán türehetetlen!

Későn érkező ur: Azt már régen tudom; éppen azért igyekszem mindig, hogy utolsónak érkezzem.

9656. *Anya* a leányához: Megértettél mindent?

Leány (ki a mögötte ülő szerelmes párt hallgatta meg.): Igen, jövő vasárnap délutánra adtak találgát a városligetben.

9657. Színházba vitte a paraszt a fiát, csodálják a nagy lepedő képeit, végre felhuzzák a lepedőt s szól az atya.

— Most már mehetünk haza, mert immár felhúzták a lepedőt.

9658. Gróf Keglevich Miklós elvitte a mezőturiakat a nemzeti színházba jó foghagymás ebéd után.

Zártszéki jegyet vett nekik, maga pedig a földszinten nézte a fejleményeket.

A hölgyek trüszkültek a foghagymaszagtól, a mezőturiak pedig már az első felvonás után hazamentek, nem türhetvén azt a szagot, mit az asszonyságok zsebkendője terjesztett.

9659. Meleg levén a színházban Nagy András nábob kabátját levetette s ingujjban ült az uri társaságban.

— Mit csinál, bátyám? nem illik a!

— Hát az illik? — szólt Nagy András, és felmutatott a páholyokra, melyekben mélyen kivágott ruhájú hölgyek ültek.

9660. — A bárónénak igen rossz helye volt, se látott se hallott.

— Oh én a helyemmel nagyon meg voltam elégedve.

9661. Sokszor hallotta a vidéki atyafi emlegetni, hogy a nagyvárosi színházakban a kakas-ülő a legolcsóbb hely.

Egy izben felrándult kedves életpárjával a fővárosba, s elhatározta magában, hogy már csak egyszer megnézi azt a színházat.

Elmegy a pénztárhoz, jegyet vált és így szólt:

— Kérek egy kakas-ülőt a magam, s egy tyúk-ülőt a feleségem számára!

9662. — Parancsol üveget?

— Már öt üveggel megittam.

9663. A párizsi színházban a közönség a Marseillaisi eljátszását követelte. Midőn a nagy zajra felhúzták a függönyt, rendőr jelent meg a színpadon s udvariasan de határozottan kijelenté, hogy a marseillais-t nem játszhatják, mert nincs a színlapon.

— Ön sincs a színlapon — hangzott a karzaton, a közönség nagy hahotája között.

9664. — Páholynyitogatónő, adjon nekem
más helyet!

— Hiszen innen pompásan lát!

— De engem nem látnak!

9665. Legyen szives uram leülni, hogy
más is lásson valamit!

Ah! Ugy! Bocsánatot kérek!

9666. — Kisasszony, gyakran jár színházba. Hogy tetszett Tell Vilmos multkori előadása?

— Tell, Tell. Mintha emlékezném. Nem ebben a darabban lövöldöznek gyümölcsre?

Szinigazgató.

9667. A vándorszínész-társulat igazgatója, midőn ismételve oly helyzetbe jutott, hogy társulata tagjait nem bírta fizetni, a fekete táblára a következő hirdetést iratta ki:

Az igazgató ur rekedtsége miatt, mai nap a fizetés elmarad.

9668. — Ön, a színház naivája? Mutassa be a művészetét.

— Kérek száz korona előleget.

9669. — Kivánok önnek jó napot, igazgató ur!

— Inkább kívánjon jó estét, mert nagy szükségem lenne rá.

9670. — Ejnye igazgató ur, aztán ilyen sovány színésznőt szerződtetett?

— Hja, kérem, a mostani sovány keresethez éppen ez passzol csak!

9671. — Előleget kérek, igazgató ur!

— Meddig?

— Gázsi-napig.

— Olyan bizonytalan időkre nem adok.

9672. — Igazgató ur, adjon nekem egy korona előleget.

— Miért kell magának az előleg ?

— Ma este egy hősi szerepet kell játszanom. És akkor az ember mégis csak öntudatosabban játszik, ha tudja, hogy egy kis pénz van nála.

9673. — Miért nem akarja igazgató ur az új darabban nekem adni a főszerepet ?

— Mert akkor nem tudom, vajjon a darabot füttyölik-e ki, vagy pedig önt ?

9674. Furcsa népség ez a színházi népség, ha champagner van előírva, mindenki champagnert akar inni, de ha méreg van előírva, mind megelégszik egyszerű cukrosvizzel.

9675. Péternek hívták a szinigazgatót s Kakasnak az énekest.

Már az első ének balul ütött ki.

A második még rosszabb volt.

A harmadik plane üres házat csinált.

A kritikus megjegyzé: S a mikor a Kakas harmadszor megszólalt, Péter keservesen sirt.

9676. — Milyen szerepköre van önnek ?

— Komikus.

— Nős ?

— Igen.

— Akkor ön — tragikomikus.

9677. — Dolgozom, mint a marha. . . és csak ennyi fizetést kapok ? — sópáncodott a színész. Mire az igazgató így felelt:

— Dolgozzék, mint ember, akkor majd többet kap.

9678. — Ha igazgató ur meg nem javítja fizetésemet rövid időn elveszek a nyomoruságban.

— Nem látszik ki az urból, hiszen ugy néz ki, mint az élet, piros-pozsgás, s olyan kövér képe van, mint valami polgármesternek.

— Ön csalatkozik igazgató ur — ez a kövér arc nem az enyém, ez a vendéglőse, kinél már három hónap óta kontóra kosztolok.

9679. — Kisasszony tehát szerződteni óhajt. Fellépett már valahol?

— Még nem.

— Nyert már színészeti oktatást?

— Még eddig nem.

— Hát akkor mikép készült el leendő életpályájára, a melyre lépni akar?

— Már harmincféleképpen levétettem magam.

9680. Az öreg Bagi feleségével, leányával és vejével társulaton kívül maradv, neki-indult előadásokat rendezni a tágas Alföldnek s hogy a közönséget nagyobb érdeklődésre hangolja, a társulat létszámát így adta elő:

— Elegen vagyunk, kérem alássan! Az igazgató, az igazgatóné, az igazgató leánya, veje; Bagi, Baginé, a leányuk férjestől; én, a feleségem, a vöm és leányom; a kellékes (ő maga hordta a szinpadi rekvizitumot is), a sugó (sugta a felesége monológjait), a pénztárnoknő (Baginé) és a szinlapkihordó.

Az így tizenhét tagból álló társulattal csak akkor jött tisztába a közönség, mikor a bucsuelőadás után közös vacsorára hívták meg az egész személyzetet s Bagi uram jelent meg negyedmagával.

9681. — Darabja nem kerülhet színre.

— Miért nem?

— Az első felvonásnál ezt írja: Idő Jelenkor, a második felvonás: Tíz év múlva, ki fogja ezt bevárni?

Szinlap.

9682. Holnap színre kerül:

A rablólovag.

Szomorujáték négy felvonásban.

Jegyzet: A közönség kényelmének szempontjából az első sor fekszik, a második térdepel, a harmadik ül és a negyedik áll. Legalább mindenki látja. Nevetni nem szabad, mert szomorujáték.

9683. A szabad ég alatt kellett játszaniok.

A hirdetés így hangzott:

Előadás léssen, eső ha nem léssen, ha léssen, nem léssen.

9684. Sajnálattal tudatjuk olvasóinkkal, hogy a bűvös hangu primadonna visszavonul a szinpadtól és dalos ajkait ime szegre akasztja.

9685. A szinpadrai dobálás és a velei éneklés tiltva vagyon.

9686. *Szintársulat* = szivárvány.

9687. *Szipa* = szivarka.

9688. *Sziporka* = burnot.

Sziv.

9689. Érzésed forrása; nyilaz megfosztva fejétől.

9690. Öt ajtón jár hozzá minden a mi befér;
Bár mindenkor dobog; de enni még se kér.

Még is csak a vér táplálja,
Ezt szünetlen önti szája.

Veled sirba tér.

9691. Ugy-e jól áll ez a sziklafal a
ruházatomhoz?

Nem annyira a ruházathoz, mint inkább
a kemény szívéhez.

9692. Szivem, szünj meg verni.

9693. — Mondd csak, miről ismeri meg
az ember a lovassági tisztet?

— Annak a szive rendesen galoppban ver,

9694. — Hadnagy ur elajándékozta már a szivét?

— Oh, azt elárverezem!

9695. Ha olyan jó szivem volna mint önnek, kétszer annyit adnék a szegényeknek.

9696. — A leányom első látásra, minden szivet megnyer.

— Akkor tanácsom: vegyen „Jó sziv“ sorsjegyet.

9697. A szivek hasonlítanak a kártyákhoz csak akkor a mikor a kezünkben vannak tudjuk, hogy micsodák s sokszor igen sokan szivesen mondanák: Paszszolok.

9698. Fáj a szivem, majd meghasad.
= Mein Herz thut weh, bald dein Bauch.

Szita.

9699. Akárhova viszik
Mindenütt pofon verik.

Szivar.

9700. *Szivar* = pióca.

9701. Alsó-felső végén füstöl,
De csak egy része áll tüzben,
A mi jót találnak rajta,
Ott rejtőzik benn a füstben.
Kára annak, a ki veszi,
Nem azé, ki fölnevelte,
Utcán házban mindig látod,
Találd ki, hogy mi a neve?

9702. — Te deák létedre nagyon drága szivarokat szisz. Nekem a kurta is jó — szólt az apa a fiához.

— Neked, mint öt gyermek atyjának egyáltalán nem kellene dohányoznod.

9703. — Ejnye, fiam, hát illik a te korodban már cigarettázni? A nővéred bizonyára a rosszaságod miatt sir . . .

— Azért sir, mert nem hagyom szipantani.

9704. Nyolc éves fia cigarettázik. Az apa nekiront és reá szól:

— Teszed le rögtön? Láttál te engem nyolc éves koromban cigarettázni?

9705. — Tudod-e, mi lesz az olyan gyerekekkel, a ki szivarozik?

— Mindenféle számár kinozza ostoba kérdésekkel.

9706. *Gymnázista*: Nem lesz önnek kellemetlen, ha rágyujtok egy virzsiniára?

Utitárs: Nekem nem, de talán önnek.

9707. — Nem szégyenled magadat ily fiatal korban cigarettázni.

— Szégyenleni szégyenlem magamat, de mikor szivarra nem jut.

9708. A kupében kérdi a vakációra hazatérő gimnazista:

— Kisasszonynak nincs kifogása, ha rágyujtok?

A kisasszony gunyosan felel:

— Nekem? Oh inkább a kedves atyját kérdezze.

9709. — Akarsz-e szivart?

— Félek, hogy rosszul leszek tőle.

— Hiszen mi éppen azért szivarozunk...

Ha rosszul leszünk, nem kell iskolába mennünk.

9710. — A jövő héten felszabadulsz, legény leszel, hát nesze egy szivar, most már neked is szabad lesz pipálni.

— Köszönöm, de le akarok szokni a dohányzásról.

9711. — Miért sürgeti annyira az esküvőjét?

— Megígérte a menyasszonyának, hogy az esküvőig nem fog szivarozni.

9712. — Önt tagadó válaszom jó kedvre hangolja?

— Fogadtam egy doboz szivarban, hogy öntől tagadó választ fogok kapni.

9713. Mikor a pór először látta szivarozni az urat, felkiáltott:

— Téns uram, he! a tűz belékapott már a pipaszárába!

9714. — Nehogy észrevegyem, hogy szivarjaimhoz nyul.

— Legyen nyugodt, lesz gondom, hogy ne vegye észre.

9715. Azt veszem észre, hogy a szivarjaim feltűnően fogynak.

— Nem csoda, hisz a báró ur is szíbelőlük.

9716. — Miért mondtál fel gazdádnak?

— Nem szivarzik.

9717. Kemény Zsigmondról beszéli Falk Miksa, hogy a báró mindig nagy mennyiségű szivart hagyott íróasztalán, hogy inasa fesztelenül vehessen belőlük.

9718. — Elmegy a hadnagyhoz, megmondja neki, hogy tiszteltetem s legyen szives estére meglátogatni, ha eljön hozhat magával egy doboz négy filléres szivart.

— Hadnagy ur a gazdám tisztelteti s legyen szives estére meglátogatni, ha eljön hozhat magával egy doboz négy filléres szivart.

9719. *Hivatalnok*: Uram a szivarzás nincs megengedve.

Főnök: Hagyja, jó szivart szí.

9720. — Látod, milyen szerencse, hogy az én feleségem lettél! soha sem tanultad volna meg a szivarozást!

— Bizony, legalább elmélkedhetek a füstbement szerencséről.

9721. — Nincs szivarja?

— Jó, hogy eszembe juttatta: mindjárt rágyujtok!

9722. — Szabad dohányozni?

— Csak tessék!

— Akkor kérek szivart.

9723. A férj megcsókolja nejét, mire az ijedten felsikolt.

— Mi bajod?

— Ha máskor megcsókolsz, vedd ki szádból az égő szivart.

9724. — Van szivarod?

— Van. Tessék!

— Köszönöm, de nem kérek, csak meg akartam tudni, mert én is rá akarok gyujtani, hogy nem kérsz-e tőlem.

9725. — Még munka közben sem tudod a szivart letenni? Ez borzasztó!

— Sőt ellenkezőleg áll a dolog; oly szorgalmas vagyok, hogy még szivarzás közben is dolgoznom kell.

9726. Vasuton: Kérek dohányzó fülkét igaz havannák számára.

9727. — Ha a felesége leszek, megigéri, hogy lemond a dohányzásról?

— Lemondjak?! . . . Hiszen maga is cigarettázik!

— Éppen azért. Én nem lehetek el cigaretta nélkül, a maga kis fizetéséből pedig ketten nem dohányozhatnak.

9728. Borzasztó dolog ha a leány azért gyujt szivarra, hogy a hadnagy észrevegye s ez éppen akkor néz reá, a mikor rosszul lesz.

9729. -- Vegyenek szivart!

— Fel akarunk hagyni a szivarzással.

— Erre legjobb eszköz az én szivarom.

9730. — Mit ajándékozzak a vőlegényemnek névnapja alkalmából?

— Vegyen neki szivarszipkát.

— Az van neki.

— De nekem ígérte, a mint másikat kap.

9731. — Nézd ezt a számlát! Huszonöt korona illatszerre két hónap alatt. Huszonöt korona semmi egyébért, csakhogy illatossá tedd magad körül a levegőt!

— Ez csekélység ahhoz a száz koronához a melyet havonta a szivarra költesz, hogy füstössé tedd magad körül a levegőt!

9732. — Az előtt nem szivaroztál annyit!

— Valami élvezetének csak kell lenni az ember fiának.

9733. — Azért olyan vékonypénzü, mert ezt a sok szivart elfüstöli.

— Hát jobb lenne, ha megenném őket?

9734. — Minden földi lénynek megvan a maga egyénisége, természete. Nekem például semmiféle étel nem izlik, ha egy jó szivarra rá nem gyujtok — utána!

9735. *Férj*: Tíz koronát adtál ki illatszerre, tisztán elpárolgó olajért . . . szagos vizért . . .

Nő: Csak azért, hogy eltüntesse szivarjaid szagát.

9736. — Hány szivartszí ön el naponként?

— Az attól függ, hány ismerőssel találkozom.

9737. — Két óra előtt étkeztél és most már megint eszel?

— Ebédelek.

— Hát hányszor szoktál ebédelni?

— Hja, sokszor . . . Mert csak ebéd után szabad egy szivart szivnom és így játszom ki az orvos tilalmát.

9738. — Süsd meg a te által küldött finom skatulya szivarjaidat, minél alábbra jutok vele annál rosszabbak.

— Kezted volna megfordítva, jobb lenne egyik a másiknál.

9739. — Te loptad el a gazda malacát?

— Isten engem úgy segélyen, hogy nem igaz!

— Látod ezt a szép szivart, neked adom, ha megvallod, hogy te loptad el.

— Hát csak ide vele!

9740. — Rosszini szivart kérek! — E szavakkal lép be a trafikba, hol speciálításokat is árulnak.

— Rosszini, Rosszini! — ismételteti a trafikos, aztán létrát ragad, felmász rajta, keress erre-arra s végre is így szól:

— Sajnálom, de nem szolgálhatok.

— De hiszen itt ebben a skatulyában elég van, én csak öt darabot kérek.

— Instálom, az ott négyes kuba.

— No, hiszen azt akarok venni, azzal élek mindig, tapasztaltam elégszer, hogy átkozottul rossz színi.

9741. — Barátod az az uri ember, a ki az imént szivarral kínált meg?

— Nem tudom; még nem gyujtottam rá.

9742. — Micsoda dolog ez, a levesben fél szivar volt!

— Pikoló, hamar hozz gyufát!

9743. — Tudja-e, mi a fesztelenség netovábbja?

— Ha valaki bálban, szivarral a szájában táncra kér egy leányt és a szivart odaadja a mamának, hogy vigyázzon rá, hogy ki ne aludjék.

9744. *Trafikos leány*: De kérem, uram, már harmadik eset, hogy bejön, szó nélkül kiválaszt egy-egy britannikát s elmegy fizetés nélkül.

Ur: Ah, csoda-e, ha ilyen kedves teremtés közelében mindenről megfélekedzik az ember?

9745. — Ugy-e, kérem, hogy ez pompás szivar?

— Egészen jól volna, csak az a hibája, hogy olcsó.

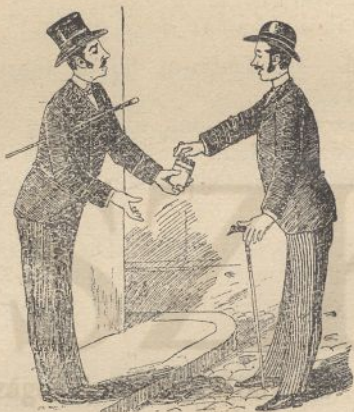
9746. — Kérek egy rövid szivart és egy pakli gyufát.

— Tessék . . . De mért nem tetszik két skatulya gyufát venni?

— Minek? Kettő talán olcsóbb?

— Nem. De ha végig akarja szini a rövid szivart, egy skatulya gyufa kevés lesz.

9747. — Papa nem akarja, hogy felesége legyen, mert nagyon olcsó szivarokat szí.
 — Ellenem nem lehet kifogása . . .
 — Maga meg, nagyon drágákat szí.

9748. — Barátom, a te szivarkészleted meglehetősen száraz.
 — Már régen nem voltak ebédre hívott vendégeim.

9749. A budapesti országos kiállításon járt a gazda. A mint belép egy pavillonba, szemébe ötlék a felírás: „Kéretik a szivart ide letenni.“ — Megcsóválja a fejét, bele nyul a zsebébe és összes készletét kipakolja a plé-tálcára.

9750. *Urnő*: Tegnap egy láda szivart vásároltam itt a férjem számára névnapi ajándékul, s ön egy egészen más ládikát küldött nekem haza.

— A nagyságos ur már egy hónappal előbb választotta ki ezeket a szivarokat arra az esetre, ha nagysád őt szivarokkal szándékoznék meglepni.

9751. — Ez a szivar öt koronába került.

— Hihetetlen!

— Pedig úgy van, éppen mikor vettem, rám talált egy ember, a kinek öt koronával tartoztam és a ki nem akart tágitani, a mig meg nem fizettem.

9752. Nem fujhatnád másfelé a füstöt? Nem látod, hogy minden füst az arcomba megy?

— Ilyen hálátlan a világ! Hát nem tudod, hogy a füstölt hus sokkal nehezebben romlik meg?!

9753. — Micsoda, ön üres szivarskatulyát ajándékoz nevem napjára?

— Hiszen ön nem dohányos... Minek tölteném meg?

9754. — Mi nem elég, ha elég?

— A szivar.

9755. $\left\{ \begin{array}{l} \textit{Szivar-szipka} = \textit{Cigarren-Spitz.} \\ \textit{Cigarren-Spitz} = \textit{Szivarhegy.} \\ \textit{Szivarhegy} = \textit{Cigarrenberg.} \end{array} \right.$

9756. *Szivárvány* = pipaszár.

9757. *Szivola* = *szivarka*.

Szó.

9758. — Miért beszélnek mindig anyanyelvről és sohasem apanyelvről?

— No, mert az apa rendesen nem bir szóhoz jutni.

9759. — Igaz-e, hogy szegény meghalt?

— Igaz, jelen voltam végső pillanatainál.

— És mi volt az utolsó szava?

— Nem volt szegénynek utolsó szava, mert az anyósa is jelen volt.

9760. — Ugy látom, rendesen feleségedé az utolsó szó.

— No igen, de én mindig gondolok még valamit hozzá.

9761. — Megmondottad a bárónénak, hogy el vagy jegyezve?

— Meg akartam neki mondani, de nem engedett szóhoz jutni.

Szobaleány.

9762. *A szobaleány:*
szorgalmasan áll a kapuban,
megelégedett a munkában,
szorgalmas a maga számára,
okos a mentegetődzésben,
hű szenvedélyeihez és
becsületos, ha minden el van zárva előle.

9763. Ha férjhez találok majd menni, nem tűröm, hogy ilyen takaros szobaleány legyen a háznál, a milyen én vagyok!

9764. — Nem hallotta, hogy csengettek az előszoba ajtaján?!

— De igen... Én azonban mára nem várok senkit. Tessék csak megnézni, alighanem a nagyságát keresi valaki.

9765. — No né, ez a baba! Hogy belekapaszkodik a szobaleány arcába és egészen vörösre csipdesi.

— Az ám, egészen az apja!

9766. — Ki volt az imént itt?

— A titkár ur akart tisztelegni; de nem eresztettem be.

— Miért nem? Hiszen itthon voltam?

— Hát mit gondol a nagysága? Tegnap poroltam ki a nagy szőnyeget, hát csak nem fogom engedni, hogy ma már összepiszkolják!

9767. — Elbocsátotta a szobaleányát?

— Nem birtam ki vele tovább.

— Már nézett más után?

— Nem, egy pár hétig pihenni akarok.

9768. — Már félórája sétál a csinos hadnagy az ablak alatt.

— És azt csak most mondja meg nekem?

9769. — Hát te a szobaleányt csókolod?

— Hisz te mondtad, hogy a családhoz tartozónak kell tekinteni és jól bánni vele!

9770. A gyerek úgy bőg, majd megszakad, maga meg itt regényt olvas!

— Oh, az engem egy cseppet sem zavar.

9771. — Ön megcsókolta a szakácsnőt!
— Bocsánat, azt hittem, a szobaleány.

9772. Ön minden toalettemet utánozza
— persze aztán nincs pénze, ha kölcsönkérek.

9773. — Szeretném tudni mint csinálod,
hogy a fizetésedet pontosan megkapod?
— Az urnőmnek három percent skontot
adok pontos fizetésnél.

9774. Már megint új szobaleánya van,
az ön cselédszobája valódi váltó-szoba.

9775. Müvelt szobaleány hasonló urnőt
keres.

9776. — Hallgasson meg nagysád!
— Nem érek rá, beszéljen a szoba-
leányommal, az ráér.

9777. — Miért nem vitte el a cipőmet
a suszterhoz?

— Azt tetszett mondani, nagysága, mikor
beálltam, hogy semmit ne vigyék el a háztól.

9778. — Miért nem tartasz szobaleányt?

— Nehéz a választás: szép leány nekem
nem kell, rút meg férjemnek nem tetszik.

9779. — Hagyjon nekem békét a ténsur.
Hiszen csak az imént mondta benn a téns-
asszonynak, hogy a ténsurra nézve a téns-
asszony foglalja magában a világot.

— Igen, de jegyezd meg kincsem, hogy
két világ van: ó- és új-világ.

9780. — Hogy vagy megelégedve a helyeddel?

— Az egyik féllal — a férjjel — megvolnék elégedve, de a feleségével nem tudok kijönni.

9781. — Reménylem, maga megbizható.

— Óh, én sohasem beszélek ki semmit!

9782. — Föl kell mondanom a szobaleányomnak.

— Miért?

— Semmihez sem ért.

— Én meg azért mondok föl, mert az enyém meg mindenhez jobban ért, mint kellene.

9783. — Mi hirt hozott Mária-Remetéről?

— A boldogságos Szüz csókoltatja a nagyságos asszony kezeit.

Szobor.

9784. — Mi a szobor?

— A szobor az, ha egy híres ember meghal és azt kifaragják.

9785. Az előljáróság a városban járt, hogy boldogult kegyuruk szobrát elkészíttessék.

— Élve vagy halva kívánják, kérdi a szobrász.

— Élve, válaszoltak, ha a község halva kívánja, majd agyonütjük.

9786. Mikor Zichy Jenő gr., Huszár Adolf Vénus-szobrát ajándékozta a fővárosnak, egy honatya megjegyzésére :

— Ej, érdemes is olyan nagy zajt csapni vele, csak annyi aránylag mintha én négy fillért ajándékoztam volna a városnak.

— Nos, és ajándékoztál te már valaha négy fillért a városnak? — jegyezte meg Tisza.

9787. (*Májusban*).

— Hallottad? Pázmány és Werbőczy ülni fog.

— Az nem áll!

(*Juniusban*.)

— Most már bizonyos, hogy Pázmány és Werbőczy állni fog.

— Ugyan ne ültess fel!

9788. — Takarja ön be azokat a meztelen szobrokat.

— Azonnal, aztán majd nagysádnak is szolgállok egy kendővel.

9789. Eddig borraivalót kértek most már szoborraivalóért esdenek.

9790. Fiamból szobrász lesz. Ehhez van tehetsége, mert már kis korában is művész volt az arc fintorításban!

9791. Ez a szobor Szent János
Csináltatta Nagy János

A helybeli korcsmáros. . .

Valaki kiegészítette:

„Kinek esze hiányos.“

9792. *Szocialista* = társadalmár.

Szójáték.

9793. Absurd e cím: „Vestaszüz“.
Hisz nem szüz, ha veszt a szüz.

9794. Nincs irány az arany és egyéb
fém között.

9795. A pór annyi bort ivott, hogy most
a porban fetreng.

9796. Tavaly azt kiálták: Samuel! Te! Le! Ki!
Nem lehet főispán, nincsenek teleki!
Már most e dologból, nézd csak, mi tele ki?
Tele kiderülvén, főispán Teleky.

Erdődy Lajos szabolcsi főszolgabíró.

9797. Barátom hozzá van szokva Terkához,
Mint én voltam egykor a kvaterkához.

9798. Meséket mond fesztelenül
Egyszerre csak neztelenül
Örült lép be meztelenül
S megcibálja esztelenül.

9799. — Nem is képzeli, mennyire
szeret a menyasszonyom. Ha meglát, egészen
magán kívül van!

— No, az a lány kétségkívüli magán
kívül van, ha nem szeret mást — magán
kívül. . .

9800. — Asszonyom, ön a színházban
ma is úgy viselkedett, hogy ki kell jelentenem:
ön egy valóságos állhatatlan teremtés.

— Micsoda? Én állhatatlan? Hisz maga
még ennél is több: kiállhatatlan!

9801. A diákok szüntelen szünetet szeretnének.

9802. A grófnőn kimondhatatlan gyengeség vett erőt.

9803. *Cukrázda* (franciásan) = *szük-rázda* = omnibusz.

Szokás.

9804. Kovács egyéves önkéntes megszöktette az ezredesének szép fiatal leányát. Az apa táviratozott Budapestre, mivel megtudta, hogy a fiatalok arra vették utjokat, hogy tartoztassák le őket a pályaudvaron. A térparancsnok ki is küldött egy főhadnagyot a pályaudvarra, a ki midőn a vonat megérkezett, egyik kocsiból se látott önkéntest kilépni. Ekkor eszébe jutott, hogy alkalmasint polgári ruhában lesz az önkéntes, tehát elkiáltotta magát: „Egyéves önkéntes Kovács!” Kovács önkéntes megfélekedezett róla, hogy ő most magánügyben utazik, haptákba vágja magát s szalutál: „Főhadnagy urnak jelentem alássan, itt vagyok!” Magától értetődik, hogy a magát elárult önkéntest azonnal letartóztatták, a leányt pedig visszavitték szüleihez.

9805. Józan életü volt nagyon! Éppen csak egy deci pálinkát ivott naponta aminek ára falun tiz fillér. Idővel a közeli városba került, hol a pálinka deciliterje husz fillér volt. Sajnálta ugyan a pénzt, de szokásáról

sem tudott lemondani. Multak a hónapok és emberünk Budapestre lett áthelyezve. Előbb azonban falujába jött látogatóba ahol, miután megszokta, hogy pálinkára naponként husz fillért költsön, ugyanennyi pénzen két decit ivott! Szabadsága leteltével Budapestre jutott, ahol a pálinka decijét megint csak husz fillérért mérték. És valamint az előbb tárcája a két deci árát, ugy gyomra is ugyanennyinek megivását szokta meg s reggelenként negyven fillért költött pálinkára! — Nyugalomba vonulván szülőfalujában telepedett le, ahol negyven fillérért már négy decit kapván, naponként ennyit ivott is. A decik száma a mily arányban emelkedett, testi és lelki ereje ép oly arányban fogyott, míg végre a delirium tremens a halálba kergette!

9806. *Szókimondó* = fonográf.

9807. *Szókimondó* = papagáj.

Szomj.

9808. Az inas panaszkodik a szomjuság ellen.

Ura kér egy pohár vizet.

Mikor az inas meghozza, oda szól neki:

Igyál, és ne panaszkodjál.

9809. Mégis rettenetes, hogy azért kell éhen halnom, mert folyton szomjazom!

9810. *Orvos*: Nem panaszkodik a beteg szomjuságról?

Nő: Dehogy, inkább ürül neki! Ma már a harmadik litert issza.

9811. — Azt hallottam, hogy maga iszik.

— Kérem alássan, ha szomjazom.

— Igen, de maga bort iszik.

— Kérem alássan, ha bort szomjazom,

— Igen, igen de maga — sokat iszik.

— Kérem alássan, ha sokat szomjazom.

9812. — Jön a nyár, a napok hosszabbak és forrók lesznek.

— És a szomjuság nagyobb lesz.

9813. Murafy báró nagy ivó volt. Egykor azt mondja szolgájának:

— Olyan szomjas vagyok, hogy halálra ihatnám magamat! Felel a szolga:

Nagyságos uram! Menjünk hát együtt a halálba!

9814. — Szomjuságot érez néha?

— Soha!

— Hogy lehet az?

— Nem szoktam bevárni.

9815. — Ejnye, már megint bepálinkázott? Nem tudja, hogy a pálinka hatása romboló és mindent elpusztít?

— Tudok én valamit, a mit nem tud elpusztítani!

— Mit?

— A szomjamat.

9816. — Mit érzesz e mennyei hegy-
ormon?

— Pokoli szomjuságot.

9817. *Szomjuhozom helyett* — ihatnám! —
mondta a kántor a passziót énekelve.

9818. *Szomorufüz* = siró varróleány.

Szomszéd.

9819. A rossz szomszéd csak akkor jó,
ha sokan vannak a közbeeső lakók.

9820. *Szomszéd határ* = elszántság.

Szónoklat.

9821. A rómaiak heves abcugkiáltásokkal
fogadták a nekik nem tetsző szónokot.

9822. — Beteg vagy, hogy úgy sovány-
kodik?

— Hetek óta nem jön álom a szememre!

— Majd megadja a jó Isten azt is,
csak hallgasd végig istenfélelemmel szent
beszédeimet a templomban.

— Megpróbáltam már azt is!

9823. — Halotti beszédet akarok a
férjem részére. Mennyibe fog kerülni?

— Terjedelme szerint tiz, husz, harminc
korona, de ha negyven koronát fizet, meg-
indultságtól remegő hangon fogok beszélni.

9824. — Mondhatom, nagyszerű volt a szónoklat. . . Könyekig meg voltam hatva.

— Hát mit mondott?

— Azt mondta, ha valaki valahol valamiben. . . . Hát szó szerint már nem tudom, de ilyesféle volt és nagyszerű volt.

9825. Kivánom, hogy a mai esketési ünnepséget még számtalanszor élje meg.

9826. — Már megint visszakerült a fegyházba?

— Sehol sem hallottam olyan szép szent szónoklatokat, mint itt, hát visszakivánkoztam!

9827. — Három nap egymásután szónokolni nem csekélység!

— Hát még meghallgatni!

9828. Tessék meghallgatni csekélységemet is — szól a kövérségről híres pékmester.

9829. — Megtartotta-e tegnap az egyetlenben az alelnök a beszédjét?

— Bárcsak megtartotta volna, de kicsuszott a száján.

9830. *Szopóka* = kiseded.

9831. *Szórakozó* = vetőgép.

Szórakozottság.

9832. *Tanár*: Az emlékezetem határozottan javul. Biztosan tudom, hogy a feleségem kivánságára kötöttem ezt a csomót a zsebkendőmre.

Orvos: Mi végből? Mire emlékeztesse ez a csomó?

Tanár: Biz azt elfelejtettem.

9833. — Az utolsó az ajtóban van.
— Ereszsze be.

9834. Tanár a fosztogató tolvajhoz, ki a kabátját viszi el:
Nem kapok raktárszámot?

9835. Siessen a pályaudvarhoz és mondja meg a feleségemnek, hogy várjon reám.

— De kérem, nem ismerem a nagyságát...

— Hát mondja meg neki, hogy ne várjon.

9836. A tanár ur egy héttel az esküvő után hazajön.

— Nézd, mit vettem, szól az új asszonynak.

— Mi ez?

— Cukorka a kicsikéknek.

— Milyen kicsikéknek?

— Azt hittem, hogy már vannak.

9837. — Igaz, hogy a tanárok szórakozottak?

— Eddig én is azt hittem, de szó sincs róla, mikor férjemtől új ruhát kértem, még a napot is meg tudta mondani, mikor vette a ruhámat.

9838. — Hol volt?

— Leánynézőben.

— Széna vagy szalma?

— Nem emlékezem a válaszára.

9839. — Hogy van a kedves neje?

— Nőtlen vagyok.

— De a gyermekei csak egészségesek?

9840. A nejével a városba utazott, hol külön bevásárlásokat eszközöltek — mindent bevásárolt, megebédelt, haza jött s csak otthon vette észre, hogy feleségét a városban hagyta.

9841. Tudos ki gazdasszonyát vette nőül a lakodalom után: El nem képzelhetem, mért tegez most a gazdasszonyom?

9842. Hogy ne nevelték volna ki, mikor tévedésből a neje parókáját tette fel.

9843. A papnevelőben szigoruan tiltva volt a dohányzás. A kispapok a tanárok kályhafülkéibe huzódva dohányoztak. Az egyik tanár mint nemdohányos érezte a kályha résein betóduló füstöt, kiment tehát, s beszólt a fülkébe:

— Dohányzik itt valaki?

— Senki — szólt a kispap.

A tanár nyugodtan távozott s csak később töprenkedett azon, mikép válaszolt a „senki“?

Kimegy tehát újból benéz a fülkébe, honnan a kispap már kimenekült és megnyugodva mondja magában:

Mégis csak igaza volt, itt nincs senki!

9844. — Hova megy?

— Tulajdonképpen sehova.

— És mit csinál ott?

9845. — Megérkezett az anyósa.

— Helyezd el ideiglenesen az asztalon könyvtáramban.

9346. Confucius a születésnapjára saját magának irt szerencsekivánó levelet.

9847. Megbocsásson kisasszony, de tegnap szórákozottságomban kértem meg a kezét.

9848. — Mit beszél? A bátyja meghalt?

— Meg a szegény.

— Azért találkozom hát vele olyan ritkán!

9849. Könyvvel a kezében lemegy a kertbe, a füre kisdeszkát helyez és ráülve olvasgat. Midőn pedig kollegája szavát hallja, aki őt jött meglátogatni: leteszi a fübe a könyvet, hóna alá csapja a deszkát és így megy vendége elé.

9850. Newton, a híres angol filozófus egy reggel mélyen el volt gondolataiba merülve, a mint gazdasszonya reggelire egy tojást hozott be hozzá, melyet kis edényben számára megfőzni akart. Newton egyedül lenni óhajtván, elküldé gazdasszonyát s kijelenté, hogy majd ő maga megfőzi. A gazdasszony letette tehát a tojást az asztalra Newton órája mellé, és megmondta neki, hogy annak három percig kell főni! Amint később ismét az edényért visszatért, nagy bámulatára gazdáját még mindig a kemence előtt találta, kezében tojás volt, s a vízben pedig órája főtt.

9851. — Nem tudja ön, hogy az udvariasság is követeli, hogy tanárának köszönjön?

— Bocsánatot kérek ; én igen rövidlátó vagyok, s ezért a tanár urat nem is láttam, másképp köszöntem volna.

— Az sehogy sem menti ki önt; ha rövidlátó, köteles lett volna közelebb lépni hozzám, hogy megismerjen engem.

9852. Grisset tanár nagyon szórakozott volt, mit az inas Károly hercegnek e szavakkal panaszolt el: A gazdám nem az, á minek őt tartják, a nagy tudományát kivéve semmit sem tud.

9853. — Szórakozottságában kendőjével bekötötte a kalapját.

— Készakarva tettem, nehogy a kalapom megázzék.

— De hiszen kezében van az esernyője?

— Az ám, igaza van: lássa szórakozottságomban egészen elfeledtem, hogy az esernyőmet utközben nem hagytam el.

9854. Megvacsorálván a vendéglőben, fizet. A pincér visszaad neki a koronából tiz fillért, melyet aztán borraivalól odától neki. — A pincér azonban udvariasan visszatolja a tiz fillérest és így szól:

— Bocsánatot kérek, ez a tiz filléres hamis.

Belenyul a zsebébe, kivesz egy másik tiz fillérest, oda adja a pincérnek, a hamisat pedig zsebre vágja.

9855. Turós lepényt hozat magának. De csakhamar visszaszólítja a pincért:

— Vigye vissza ezt a turós lepényt, tudja, hogy nem szeretem a végét.

A pincér elviszi a lepényt, levágja a végét és visszahozza:

— Tessék nagyságos ur, most a közepéből hoztam.

— Pompás gyerek vagy, mond jóízűen elköltve a turós lepényt.

9856. Az egyetemi tanár barátjához hivatalos ebédre. A leves kegyetlen rossz, mire a szórakozottságáról híres tanár — azt híven, hogy otthon van — így szól a vendégekhez: Bocsánat, hogy a leves oly rossz, de nőm beteg s így nem főzhetett maga.

9857. A tudós neje könyvet vág a férje fejéhez.

— Köszönöm, szólta a férj, e könyvet már egy hete keresem.

9858. Csirkefogó (a lakását éppen elhagyó tanárhoz):

— Tanár ur, szabad kérnem a kulcsokat?

— Micsoda kulcsokat?

— A lakás kulcsait.

— Minek?

— Hogy bemehessek.

— Igen, igen, bocsánat, itt vannak.

9859. Csirkefogó találkozik az egyetemi tanárral és így szól.

— Tanár ur kérem nem engedné meg, hogy felöltőjét lakására vigyen? Látom, hogy önnek alkalmatlan!

— Nagyon köszönöm, itt a borraivaló.

9860. — Hiába vettem a férjemnek félcipőt, azért mindig nedves lábakkal jön haza.

— Itthon felejtí a félcipőt?

— Nem a, hanem a mint az előszóában leveti, vizes esernyőjét állítja bele.

9861. — Jőjj velem sétálni, egy kis szórakozás jól fog esni.

— Nincs szükségem szórakozásra, elég szórakozott vagyok.

9862. Szórakozottságában kabátját a ruha-tartóval együtt huzta fel.

9863. A tudós kiszállni készül a léghajóból és sokáig hiába keresve a pápaszemét: Teringettét, ugy látszik a szemüvegemet . . . oda fönt felejtettem.

9864. Az ujmisés pap oly zavarban volt, hogy a szószék helyett egyenesen a templom kapujának tartott.

9865. *Biró*: Nős?

Vádlott: Nem, nőtlen.

Biró: Mióta?

9866. Már kezd esni s én ismét hon feledtem a — botomat.

9867. — A báró ugyancsak szórakozott ember . . .

— Mit csinált már megint?

— Fel akarta venni a biztosítási összeget, még mielőtt a tűz kiütött volna . . .

9868. Milyen szórakozott vagyok. Tévedésből a saját felöltömet vettem magamra.

9869. Az író annyira szórakozott, hogy nem tudja összegyűjtött iratait kiadni.

9870. Szegény suszter volt; amerikai nagybátyja óriási vagyont hagyott reá, fogadott táncmestert, hogy bevezesse a világba.

A végrendelkező abbeli szándékát fejezte ki, hogy vegye nőül a szomszéd uraság valamelyik leányát.

Megérkezett, hosszú beszéddel akarta bemutatni magát, de kárba vezett minden fáradsága; mert a gazda avval szakította félbe:

— Hozta Isten szomszéd ur, családom már várja, menjünk a társalgó terembe.

Belépve a táncmester utasítása szerint oda lép a ház urnőjéhez, kezét csókol neki s hármat lépve visszafelé, a háziur tyuk-szemére lép.

Leülnek.

Meglát a könyvszekrény tetején egy könyvet evvel a felirattal: „Lexicon.“

— Ez nekem is megvan, kiált fel, oda rohan s ki akar venni egy kötetet, de a „Lexicon“ nem könyv, hanem levéltartó volt, mely leesett a tetején levő literes flaskó tentával egyetemben.

Az üveg eltörik, a ténta szét foly a padlón. Előveszi zsebkendőjét s kezdi feltörölni a tentát, miben megakadályozza az elősiető cselédség.

A kendőt zsebre vágja.

Ebédhez ülnek.

Az első kanálnál megégeti a száját s a már befogadott levest visszaadja a tányérnak.

Elviszik a tányért s más edényben kevésbé forró lét adnak eléje.

A hust akarja megsózni, de felfordul a sótartó.

Finom mártásban uszik a vesepecsenye, melynél felkel a gazda s üdvözli vendégét.

A vendég meg akarja köszönni a szíves fogadtatást, de felkeltében arany óralánca megakad a tányérban és felfordítja.

A léh végig szalad az asztalon.

Hideg verejtek kinozza a vendéget, ezt letörölni előveszi zsebkendőjét s a másik pillanatban már fekete az egész orcája.

Ebéd után sürgősen kellett elutaznia a ház urnőjének, kit karonfogva kísér a hintóhoz, kalappal kezében.

Hogy felemelhesse a kocsiba, cylinderét leteszi a hintó végére, mit csak akkor vesz észre, mikor tova száguldoztak a lovak.

9871. *Szótartó* = néma.

Szökés.

9872. — Jer, szökjünk meg; elmegyünk Amerikába.

— Igen, de nincsen semmi állásod, miből élünk meg?

— Oh, az a legkevesebb, ha elszökjünk, a te papád is, az én papám is nagy jutalmat tűznek ki annak, a ki egyikünk és másikunk nyomára vezet; akkor aztán te irsz az én papámnak, én meg a te papádnak, megkapjuk a nagy összegeket s élünk belőle gond nélkül.

9873. — Megszökött a pénztárosunk a leányunkkal!

— És a pénztár?

— Azt is elvitte.

— Látod, hogy gondoskodik a leányunkról!

9874. A bankárné egy szökő év első napján a naptárt nézve így szólt férjéhez:

— Vigyázz a pénztárnokra, mert az idén szökő esztendő van ám,

9875. — Egy kicsit meg akartunk szökni, mi?

— Eszembe sem volt, kérem alássan.

— Hát akkor mért hagyta el a várost?

— Csak nem vihettem magammal.

9876. — Megszökött a feleségem! — panaszkodik a kétségbeesett bankár kezeit tördelve.

— És kivel? — tudakolja egyik barátja.

— A kasszával!

9877. — Ez aztán elszánt ember. Amit egyszer feltesz magában, azt végre is hájtja.

— Igazán?

— Bizony. Feltette magában, hogy megszökteti a gazdájának a leányát és minthogy ez nem sikerült neki, hát maga szökött meg.

9878. Szökök a leány az udvarlóval. Az apa észreveszi és utánuk kiált:

Vigyétek el a mamát is.

9879.—Leányunk megszökött a kocsissal.

— Ez borzasztó! Ilyen jó kocsisom még nem is volt és éppen ennek kellett megszökönie!

9880. Igaz, hogy leánya megszökött egy hadnagygyal?

— Rágalom, kapitánynyal.

9881. A pénztárosom megszökött huszezer koronával és a leányommal — a bolond, ha előttem nyilatkozik harmincezret adok neki a leányommal.

Szöllő.

9882. Én lakom a hegyeken, fiamat föld gyomra rekeszti: Érti takács fejemet, lábomat érti vadász.

— 9883. — Mért kapálják a szöllőt?

— Mert nem szánthatják.

9884. Maga felé látja közeledni a szöllő-pásztort és így okoskodik:

Ha eszem a szöllőből, megbírságol; ha nem eszem, akkor is megbírságol, mert nem hiszi, hogy nem ettem.

Akkor hát eszem, legalább tudom, miért fizetek!

9885. *Szöllőkura* = filloxera-irtás.

9886. *Szörme* = paróka.

9887. *Szövetkezik* = szövetruháját veti le.

9888. *Szövetség* = vászon.

9889. — Melyik náció neve a legjobb katonákat?

— A *szubordináció*.

9890. *Szurok* = dárda.

9891. *Szurony* = tövis.

9892. *Szücsinas* = Belzebub.

Szülő.

9893. *Atya*: Mit válogatsz annyit? Nem vagy szép, nem vagy fiatal, csak ötszáz korona hozományod van: hát mit válogatsz ugy a kérőkben?

Leány: A szomszédnak csak négyszáz koronája van, ő is vén és rút és mégis válogat.

Atya (harágosan): No de neki legalább tisztességes szülői vannak!

9894. — Édes mama, hol születted?

— Komáromban.

— Hát a papa?

— Miskolcon.

— Hát én?

— Budapesten.

— Különös, hogy mégis így összetalá-
koztunk.

Szüret.

9895. *Szüret* = vízvezeték.

9896. — Mi ez? Kigyelmed szüretel?

— Már hogyne?

— Né, né! Hát kigyelmed szőlőből csinálja a bort?

9897. — Hány hordó bora lett az eklezsiának?

— Hát kérem alássan, lett volna vagy hat, de addig okoskodtunk, hogy ötbe bele-
szoritottuk.

9898. *Kurtafalvi szüret.*

Kurtafalvi szőlőhegyen

Szüretelés nagyba megyen

Azaz, hogy — csak menne nagyba,

Ha nem hagyták volna abba.

Hajaha!

Most jó még csak a java.

Megkezdették annyi igaz,

Ebbe volna egy kis vigasz,

Folytatnák is a mint illik,

Ha vón' szőlő tudniillik.

Hajaha!

Most jó még csak a java.

Üres a tő gyéren hajta,

S a mi kevés volt még rajta

Leolvasták azt régóta

Mit a madár, mit a róka.

Hajaha!

Most jó még csak a java.

Csak három fürt maradt rajta

Az is holmi veszett fajta

Oly keserü, oly savanyó,

Csakis nyulat löni való.

Hajaha!

Most jó még csak a java.

Egy a papé lett belőle,

Majdnem beteggé lett tőle

Másik jutott a kántornak

Könyüi még most is folynak,

Hajaha!

Most jó még csak a java.

Présbe került a harmadik,
 Szoritották három napig
 De csak nem jött annak leve,
 Hanem a prés megrepede.

Hajaha!

Igy maradt el a java!

Vida József.

9899. *Szürke* = kis tölcser.

9900. *Szürke* = kis szür.

9901. *Szürkület* = ősz fej.

9902. *Tagadás* = kéznyujtás.

9903. *Tájképfestő* = Landstreicher.

9904. *Takács* = karmester.

9905. *Takarmány* = paplan.

9906. *Takarmány* = töltött káposzta.

9907. *Taktika* = óra.

9908. *Talem se laeta ferebat* = a tálat
 vigan vitte magával.

9909. *Találka* = rejtvény.

9910. *Találka* = lelenc.

Talány.

9911. — A nő talány.

— A férfiak csak a jutalommal egybekötött talányok megfejtésén fáradoznak.

9912. — Hogy lehet egy bedugaszolt
 flaskóból inni, a nélkül, hogy a dugót kihuznók?

— A fenekéből.

9913. — Egy lépésnyire tőled, nem
 tudsz megütni.

— Ajtó van közben.

9914. — Adok valamit a kezébe, mindenki látja, csak te magad nem.

— A fülre tenni a kezét.

9915. — Hogy lehet a szoba mind a négy szögletéből valamit elhozni a nélkül, hogy kilépnénk a körülöttünk rajzolt körből?

— Krétával a saját testünket rajzoljuk körül.

9916. Mindennek a kezdete,

Világegyetem vége.

Három az egyben

S mégsem az Isten = m.

9917. — A külsőnek a belseje s a belsőnek a külseje?

— Bélés.

9918. — Tanácsát sokszor kérjük, elől is Kon, hátul is Kon mégsem zsidó?

— *Conservationslexicon.*

Tanács.

9919. Hogy te fiam születél, sirtál: nézőid örültek.

Ugy élj, holtodkor sirjanak, és te örülj.

9920. Akin nem akarunk segíteni, annak tanácsot adunk.

9921. — Lehajolni, lehajolni figyelmezteté Mathew Franklint, de a fiatal tudós nem vette figyelembe a jó tanácsot, míg homlokát a gerendába nem ütötte.

— Fiatal barátom — szólt Mathew — az életben hajlongva kell jarnia, ha nem akar összeütközni.

9922. Be sok baja van az embernek a házával — tanácslom önnek, hogy vagy soha se vegyen házat, vagy vegye meg az enyimet.

9923. Egy erényes nőt megkért egykor egy másik hölgy, hogy tanítaná meg azon titkos mesterségre, mely által férje szerelmét örökre biztosítá magának.

— Szivesen, de az nehéz mesterség ám — felelé az erényes hölgy.

— Nem bánom én, valahogy csak be-tanulom.

— Mindent meg tégy, a mi férjednek tetszik; és mindent tüirj, a mi neked nem tetszik.

9924. — Azért fordul az ország sorsa olyan roszra, mert a királyi tanácsosok csak lebzselnek ahelyett, hogy tanácsot adnának!

— De ha nem hivat a király — szólt a jelenlevő királyi tanácsos.

9925. Ön Erzsébet angol királynőt a legnagyobb uralkodók közé sorolja, pedig tudvalevőleg mindent a tanácsosaira bízott.

Éppen azért tartom nagynak, mert ostoba uralkodó soha okos tanácsadókat nem választ.

9926. — I-i igyunk még egyet!

— N-n-nem tanácsolom, me-me-menjünk haza, a m-m-mig jó-ózanok vagyunk!

Tanár.

9927. — Mondja meg csak, miféle országos csapás érte hazánkat 1241-ben?

— Akkor jöttek be a tatárok — sugják azonnal a háta megett.

-- Akkor jöttek be a tanárok! — feleli a diák, nem értve a sugást egész tökéleteséggel.

9928. Samassa, egri érsek, mint theologiai tanár feladott egy kérdést a clericusnak s aztán a nyitott ablakon kinézett.

A kispapnak könnyen ment, mert ugy olvasta.

— El tudná-e ezt másodszor is ily szépen mondani? — kérdi a tanár.

— Mért ne? csak méltóztassék ismét az ablakon kinézni, volt a válasz.

9929. Kamcsatkában a hegyek nagyon hegyesek.

9930. Tanár ur egyre azt hajtogatja, hogy „nem tudom“ pedig ezért kapja fizetését, hogy tudja.

— Fizetésemet azért kapom a mit tudok, ha azt is meg akarnák fizetni, a mit nem tudok, az egész vallásalap rámenne.

9931. — Mióta vagy nyugdíjban?

— Két esztendeje.

— A latin nyelvet is tanítottad?

— Igen.

— Akkor lefordíthatnál nekem egy nemes levelet.

— Nincs időm, barátom.

— Időd nincs?

— Persze, hiszen most már vakációim sincsenek!

9932. — Mért nevezik egyik tanárt rendes, másikat rendkívüli tanárnak?

— Mert az egyik nem rendszeresen tanít, a másik meg nem valami rendkívülien.

9933. Nyelvtanár a távozó házvezetőnőhöz: Ön becsülettel szolgált és pontos volt, csak egyet nem bocsáthatok meg, hogy a szavak végét mindig elnyelte.

9934. — Azt akarja, hogy irjam alá a leckekönyvét? Hiszen sohasem láttam önt az előadásaimon!

— Bocsánatot kérek, a tanár ur összeveteszt egy kollegámmal, aki nagyon hasonlít rám és tényleg nem jár előadásokra.

— Meglehet.

9935. Eléggé megmagyaráztam nekik mindent. Ha nem értették, nem tehetek róla, annak idején én se értettem meg soha a tanáromat.

9936. Az elhunyt a jelenkor leghiresebb élő írója.

9937. Oroszország legujabban nagy ugrásokat tett előre!

9938. Tudatlan és hanyag tanuló elbucsúzik tanárától.

— Tanár ur — szólt — mindent a mit tudok önnek köszönhetek.

— Óh kérem — szabadkozék a tanár — az egész csekélység, szót sem érdemel.

9939. A tanár csunyául megázott s midőn erről növendékeinek panaszkodik az egyik szól.

— Csak tessék felmenni a katedrára, mindjárt nagyon is száraz lesz.

Tánc.

9940. Remegett a hadnagy s csak reszketett a nyeregben.

Ejnye hadnagy uram! De jó kedve van, hogy még a lovon is táncol — szól az öreg káplár.

9941. — Mért nem jelent meg idejében?

— Táncközben elkéstem.

— Tizenöt fillér mellett táncol és én őrnagyi fizetéssel sem táncolhatok.

9942. — Sajnálatomra nem táncolhatok önnel, de be fogom önt mutatni szép hölgynek, a kivel táncolhat.

— De mikor én nem szép hölgygyel, hannem önnel óhajtok táncolni.

9943. — Miért nem táncoltál a kisasszonyal?

— Tizezer koronán alól nem táncolok.

9944. — Mért láthatni kisasszonyt oly ritkán a táncestélyen?

— Mert az orvos megtiltotta a sok ülést.

9945. — A bálon sokat táncoltam.

— A damenwahl-kor?

9946. — Megmutattad-e már érdeklődésedet?

— Igen a multkor tánc közben kétszer léptem a lábára.

9947. — A báró, a ki sohasem törődött velem, a tegnapi estélyen négyszer táncolt velem.

— Na igen, jótékonycélu bál volt.

9948. — Bocsánat, nagysád, de nem találtam más viz-a-vit.

— Megszoktam, a férjem.

9949. Scitovszky maga beszélte el, hogy a bécsi udvari bálon az ujonnan kinevezett japáni követ dámának nézte s felkérte táncra.

9950. — Szabad kérnem a második keringőt?

— Sajnálom; már tul vagyok jegyezve.

9951. A goromba férj abban találta mulatságát, hogy ha éjjel részegen haza ment, az ágyban nyugvó feleségét felverte nyugalmából s maga előtt táncoltatta. Egyszer azután a felesége nem akart táncolni, miért igen érzékenyen megverte, ki ezért aztán elhagyta férjét és hazament szüleihez.

A férj később elmegy engesztelni s midőn mondák, miért bánik ily kegyetlenül feleségével? — így szólt:

Micsoda rágalom, más asszony megköszönné, ha férje táncolni tanítaná.

9952. — Tudod-e mi ujság?

— Nem én.

— A báró nyolcszor végig keringőzött a teremben s a nyolcadik fordulónál megütötte őt a guta. Most vittük ki.

— Ugyan édes barátom, mondd el ezt a feleségemnek is, de úgy mondd, hogy a harmadik fordulónál történt baja. Egész este kinez ugyanis a tánccal.

Az illető uri ember sietett is elujságotlani a hirt s ilyen formát mondott:

— Hallotta már nagysád a legujabb hirt? — szegény báró nyolcszor végig keringőzött a teremben s a harmadik fordulónál megütötte a guta.

9953. — Hát ha nem szereted, miért vetted el?

— Táncoltam vele egy bálon, és nem tudtam, mit beszéljek, hát megkértem a kezét.

9954. Sok nő táncolni megy és ülésre érkezik.

9955. — Micsoda bizonyítékát adja annak, hogy engem szeret?

— Hát nem táncoltam önnel már háromszor?

— Igaz, de az még nem bizonyít semmit!

— Bizony másképpen beszélne, ha tudná, milyen rosszul táncol!

9956. — Hadnagy ur, nem táncol?

— Minek, ugy is minden én körülöttem forog.

9957. — Hadnagy ur nem táncol?

— Gyűjtöm erőimet a damenwahl számára.

9958. Hogy tartja a lábát? Ugy ugrál, mint a szerelmes krokogyélus a tánclecke alatt!

9959. — Kisasszony, enyém lehet a következő tánc?

— Nem bánom! Nekem nem kell.

9960. — Mit szólsz az új táncosnéhoz?

— Nagyszerűen kezeli a lábait!

9961. A harmadik emeleten éjfélig táncoltak. Ekkor a háziur felüzen a lakóhoz:

— Semmi kifogásom az ellen, ha ünnepestélyes alkalmakkor táncolnak. A többi lakó nyugalmára való tekintettel azonban a táncolók vessék le a cipőjüket és táncoljanak harisnyában.

9962. — Hát egyetlen pincér sincs itt ?
 — De van tiz is, csakhogy valamennyien
 kisegitenek a bálteremben.
 — Hát ott is söröznek ?
 — Dehogy ! . . . Táncolnak !

Tanfelügyelő.

9963. A tanfelügyelő megjelent az iskolában. Már egy óránál tovább van az osztályban. Egyszerre csak egy kis fiu felnyujtja az ujját.

— Mit akarsz, édes fiam ? — kérdi a tanfelügyelő ur jószágosan.

— A Bandi mondott itt valamit.

— Mit mondott, fiacskám ?

— Azt mondta, hogy még mindig nem megy el az a rézorru számár ?

9964. — Hát kend mit akar itt azokkal a sertésekkel ? — rivalt rá a biró, az udvarára behajtott kondásra.

— Azt hallottam, hogy itt van a kanfelügyelő ur.

Tanító.

9965. *Tanító* = Unterrichter.

9966. — Nem értem, mi nem szeretjük a tanítónkat. . . Hát te miért szereted annyira a tiedet ?

— Nagyon beteges, és minden héten egy-két napig hiányzik.

9967. — Ugyancsak szigorú volt a tavali tél.

— Sőt ellenkezőleg; nagyon enyhe, mert a tanítónk hat hétig betegen feküdt!

9968. Ön szörnyű buta és lelkiismeretlen, ha az apjával találkozom ugyanezt fogom neki is mondani.

9969. Te oly rossz fiú vagy, hogy nem érdemled meg, miszerint a jók közt helyet foglalj — gyere ide mellém.

9970. A tanítók fizetését nem kell felemelni, mert semmi dolguk sincs. Az évnek háromszázhatvanöt napja van, ebből a fele éjszaka, marad száznyolcvanhárom, ötvenkettő vasárnap és tizennégy ünnep kitesz száztizenhetet, szerdán és szombaton délután nincs előadás = ötvenkettő, marad hatvanöt nap, kilenc hétig tart a szünidő = hatvanhárom, marad két nap, ezek egyike a király születés napja s a másik a majális.

9971. — Mi a legnagyobb lelketlenség?

— Ha egy hatszász koronával dotált és hét gyermekkel megáldott falusi tanítónak jó étvágyat kívánunk.

9972. — Hallom, hogy ön a fiát tanítónak akarja képezni.

— Igen.

— Hát van hozzá hajlama?

— Óh igen! a gyermekeket ki nem állhatja.

9973. (Dühösen kiált egy fiura): Vegye a kabátját és pusztítsa ki magát a teremből!

9974. — Hivattam. Nem szégyenli magát, a tanítói állást ott akarja hagyni és disznópásztor akar lenni?

— Bocsánat uram, de ki ne óhajtaná megjavítani helyzetét. Minden gyermek után évi negyven fillért kapok. A község minden sertés után hetenkint két fillért vagyis egy évre száznégyszáz fillért fizet. Az iskolába hetven gyermek jár, sertés pedig négyszáz darab van. Mint tanító minden nap más háznál étkezem, itt a magam ura leszek s higgye el a négyszáz sertéssel nincs annyi dolgom, mint a hetven gyerekkel.

Tanu.

9975. — Öt tanu látta, amint szomszédja zsebéből kilopta az arany órát.

— Én meg husz tanut hozok, a ki nem látta.

9976. Mondjad el fiam, a mit az uraság gulyásának az eltűnésére vonatkozólag igaz hittel bizonyíthatsz.

— Csak annyit mondhatok, megkövetem a nagyságos törvénylátó urakat, hogy az uraság aznap a szakácsnőnél gulyáshust rendelt meg.

9977. — Nincs kifogása a tanuk ellen?

— De igen, az egyik nekem köszönheti a feleségét s így nem lehet pártatlan.

9978. *Biró* (a megidézett tanuhoz):
Látta, hogy ez a legény rálőtt a gazdá-
jára?

Tanu: Látni nem láttam, csak hallottam
a lövést.

Biró: Az semmi! Hallani nem annyi
mint látni. Elmehet.

Tanu kimenőben hangosan nevet, mire
a biró mérgesen rárivall:

— Mit röhög maga szamár?

Tanu (visszafordul): Látta, hogy nevettem?

Biró: Hallottam.

Tanu: Hallani nem annyi mint látni,
kikérem magamnak a gorombáskodást!

9979. — Megesküdhetik ön arra a mit
mond?

— Én nem, hanem a két tanum.

9980. — Szereztem két tanut, a kik
igazolják, hogy a lopást nem én követtem el.

— Hogyan igazolják?

— Az egyik megesküszik, hogy a lopás
napján ágyban fekvő beteg voltam, a másik
meg arra, hogy a kérdéses időben a gyöngyösi
vásáron beszéltem velem!

9981. Oda kün veszekszenek, menj
hozzájuk, talán mint tanu pár koronához
juthatsz.

9982. — Itt van az utalványozott ötven
korona tanuzási díj.

— Isten fizesse meg ügyész ur; én
szegény és beteges vagyok, ha megint elő-
fordul valami, akkor gondoljon reám!

9983. — A tyukomat ellopták az éjjel, a szomszéd asszony lopta el biztosan.

— Hja lelkem, azt könnyü ám mondani. Ki a tanuja reá?

— Hát az a jóságos Isten, a ki felettünk van és mindent lát.

— Jó asszony itt nem tehetünk semmit, mert hát a törvény is azt rendeli, hogy egy tanu nem tanu.

9984. — Nem lennél-e a tanum?

— Ah, verekedni akarsz!?

— Egyelőre csak házasodni.

9985. — Miért nem jelent meg az első hivatásra?

— Kérem szépen, én nagyon szerény vagyok, mindig kétszer kéretem magamat.

Tanulás.

9986. — Mi lesz belőled ha nem tanulsz?

— Tanító; majd tanulnak a gyerekek helyettem.

9987. — Mit tanultál te ezen a héten?

— Olyan unalmas volt minden, hogy nem volt érdemes megtanulni.

9988. — Fenség kérem, valamit mégis kellene tudnia! Mi lesz önből, ha semmit sem tanul?

— Az, ami a papám!

9989. — Fiam, ugyancsak sokba kerül a taníttatásod!

— Hátha még tanultam is volna!

9990. Öreg hölgy: Az egyetemre fogok járni.

— A régészetet tanulmányozni?

9991. — Az írásod tele van ortographiai hibákkal, neheztelt az apa.

— Óh kedves apám, azt nem tanulja meg az ember egyszerre.

9992. Az uralkodó a fia tanárához:

A mit ön tud és szükségesnek tart, hogy a fiam is tudja, adja neki elé, hogy trónörökös, arra majd én tanítom meg.

9993. — Mit kell a gyermekeknek tanulni?

— Azt, hogy mit tegyenek, ha felnőnek.

9994. — Megint megbuktál az iskolában?

— Fájdalom, én mindig azt mondom, hogy nem jó lesz a világ sora, míg a tanítást ki nem küszöbölik az iskolából.

9995. — Minél jobban és tovább tanulunk, annál inkább azt vesszük észre, hogy nem tudunk semmit.

— Azon könnyü segíteni, nem kell tanulni.

9996. — Édes apám, mutatok valamit, ha megigéred, hogy nem versz meg.

— Nem verlek meg, hadd lássam.

— Itt az iskolai bizonyítványom.

Tapasztalat.

9997. — A férfiak sokat szenvednek a nőktől!

— Tapasztalatból tudod?

— Igen, a papától.

9998. — Ugy lászik, ön alaposan ismeri a házaselet csinját-binját. Nős ön?

— Nem, hanem az apám az volt.

9999. *Tapintatos* = zsebmetsző.

10000. *Tarisznya* = üres kancsó.

10001. *Tarkány* = ölelő kar.

10002. *Tarló* = vedlett mén.

10003. *Tárogató* = ajtó nyíló.

10004. *Társadalom* = hitvány ember.

Társaság.

10005. *Társaság* = kétágu fa.

10006. — Hozta Isten, éppen most beszéltünk önről.

— Ez nem volt szép önöktől.

10007. — Tegnap én rólam folyt a társalgás tudom, sok rosszat beszélt rólam.

— Én csak jót mondtam, de nem hitték el.

10008. — Ez a nő roppant unalmas társalgásu, csak röviden igent vagy nemet mond.
— És önnek mit mondott?

10009. — Ön még csak husz éves, de már sokszor volt büntetve koldulás és csavargás miatt. Ön nem szeret dolgozni, nem szereti a becsületes munkát és ez onnan van, mert mindig rossz társaságban van. Ugyan mondja csak, kiknél szokta eltölteni idejét?

— A rendőröknél, a csendőröknél és a tisztviselő urnál.

10010. Fiatal orvos szól a feleségéhez:

— Azt mondom, ne érintkezzél annyit szomszédékkal; hiszen azok mindig egészségesek!

10011. — Miért, hogy társaságban csak rosszat mondanak a távollevő hölgyekről?

— Mert ha egyet dicsérnek, száz jelenlevő megharagszik érte; ha pedig ócsárolják legfeljebb az az egy neheztel meg.

10012. — A távollevőkre emelem poharamat: éljenek!

— Kár, hogy nagysád jelen van, most önért üríteném a poharat.

10013. — Ugyan miért élsz oly magános életet, és miért nem jelensz meg a társaságokban?

— Azért, mivel a magam gyengeségeihez hozzá szokván, azokat könnyebben eltűröm, mint a másokét.

10014. — Untatom önt?

— Az nem tesz semmit.

10015. — Hogy mulattatok a tegnapi kávé-estélyen?

— Rosszul; minden barátnőnk jelen volt, nem lehetett senkiről beszélni.

10016. — Miért sietett el a báró ur oly hirtelen?

— Talán mert a társalgás áttért a házasságra.

10017. *A kedves tatáért* = Pro libertate.

10018. *Krémi tatárok* = Cremor tartari.

10019. *Tátika* = álmos banya.

Távbeszélő.

10020. — Hát még most sem tud banni a telefonnal? Hiszen egészen egyszerűen: az egyik kezével tartja a kagylót, a másikkal azt kiáltja: Halló!

10021. — Mi a különbség a távbeszélő és villamos között?

— Az egyik: telefon, a másik tele van.

10022. — Ki beszél? — kérdi valaki a telefonnál álló inasától.

— A nagyságos asszony.

— Mit mondott?

— Csak ezt az egy szót értettem: „marha.“

— Bizonyosan velem akar beszélni!

10023. Mikor a tiszti legény hallja a telefon csilingelését oda áll a telefon elé haptákba vágja magát várva gazdája parancsát s mindaddig ott áll, míg a csengetés tart; azt persze nem tudta, hogy a kagylót a füléhez kell tartania s csak úgy hallhatta volna a főhadnagy rendelkezéseit.

10024. *Szám-tan-tanár* (összeköttetést kér a központtól): Kérem, kisasszony, a minusz hármat.

— Olyan szám nem létezik nálunk.

— Mit? Nem létezik? Itt a könyvben az áll: Teleki testvérek 5—8. Már pedig 5 minusz 8, az annyi, mint minusz 3. Tessék újra levizsgáznai a számtanból!

10025. A telefon csengetésére szóbeli válasz helyett fejével bolintott. S midőn ez egy óráig folytatná, végre felkiált.

— Hát vak, hogy nem látja, hogy már egy órája bolintgatok.

10026. Hogy beszélhetsz evvel az urral, hiszen nincs is telefonja.

10027. — Kivel parancsolja kisasszony, hogy összekössem?

— Azzal a tyukkal, mely a husvéti tojásokat rakja!

10028. Vannak népek, kik uralkodójukkal csak távbeszélőn érintkezhetnek.

10029. — Nem méltóztatik emlékezni, hogy a zeneköltő beszélt-e ma a báró kisasszonynyal?

— Kérem, most az imént kapcsoltam szét őket.

Táviró.

10030. Ugyan kérem telegróf ur, telegrófozza meg lányomnak Kecskemétre, hogy jöjjön haza minekutána az édes anyja nagyon beteg. De aztán csak lassan telegrófozzon, hogy igen meg ne ijedjen.

10031. — Miért vannak a táviró oszlopokon a porcellán fedelek?

— Hogy e táviratok alájuk bujhassanak, ha esik az eső.

10032. — Igaz, hogy a telegráf olyan valami, hogy a mit rajta mondanak, megtudja az egész világ?

— Igaz bizony!

— Most már tudom, miért mondta a szomszéd a fiának, hogy el ne mondja az anyám előtt, amit tőle hallott, mert az telegráf!

Tea.

10033. — Nem iszik teát? — kérdi a házi asszony fiatal vendégétől.

— Köszönöm nagysád, én atheista vagyok.

10034. A báróné visszaküldötte a tea-készletet avval, hogy nem felel meg igényeinek s egyuttal pénzt kér kölcsön, hogy megfelelőt vehessen.

10035. *Teagyülölő* = Atheista.

Tehén.

10036. — Tudja mit — bíró ur, szólt a jegyző, az Isten se elég igazságos: az uraságnak tizennégy fejős tehene van, nekünk meg egy sincs, ezt valahogy reparálnunk kellene. A mikor a legények a fonyóban mulatnak s a sötét éjszakát még biztosabbá teszi a zivatar, elhajthatnánk egy tehenet, meg se érezné az uraság, nekünk meg volna a télire való — ha rajtacsipnek, azt mondjuk, hogy tréfa dolog volt az egész, csak meg akartuk tudni, hogy ébrek-e a szolgák, ha pedig nem tudódik ki a dolog, annál jobb. Az eszme tetszett bíró uramnak s egy zord őszi éjszakán, mikor a legények távol voltak, a jegyző társaságában belép a tehénistállóba, ismeri a teheneket névről, a Riskára esett a választása. Leoldotta kötelékét, a melynél aztán kivoncolta az istállóból, majd kenyérrel kínálgatta, mire a tehén minden ellenállás nélkül követte. Kértek az erdőre, a völgyben lebunkózták az állatot s megosztózkodtak a husán.

— A bőre az enyém, szólt a jegyző, mert én vagyok a dolog értelmi szerzője.

— A bőre az enyém, mert a dolog is az enyém volt, felelt a bíró.

Végre abban egyeztek meg, hogy mind-egyikük megfogja a tehénbőrt, rántanak egyet s a kinek a kezében marad a bőr, azé leszen.

Az indítványt a jegyző tette, abban a hiszemben, hogy ő levén az erősebb, ily módon jut a tehénbőrhöz.

Csalódott.

A bíró oly hatalmasat rántott a bőrn, hogy az menten kisiklott a jegyző kezéből, a ki elesvén úgy vágta magát a földre, hogy a feje egy kőbe ütödvén megdagadt.

— No ezt megbánja, szolt távozáskor.

— Csak nem árulja el a dolgot — nyugtatta meg magát a bíró — hiszen akkor maga alatt vágja a fát.

Másnap az egész falu tudta, hogy a Riska eltűnt.

A legközelebbi vasárnap, mint máskor is, mindketten az uraság, vendégei voltak. Természetes, hogy a Riska is szóba került. — Kire gyanakosznak? — kérdi a jegyző.

— Senkire, szolt az uraság.

— No hát akkor elmondom, hogy mi lett a Riskával, kezdé a jegyző s elmondotta az egész lopási történetet tövéről hegyire.

Bámulva hallgatták s a bíró majd csak-hogy nem szörnyet halt télelmében.

Mikor a tehénbőr elosztását is elbeszélte s elmondotta, hogy ütötte fejét egy kőbe, megmutatva a daganatot:

— Ugy ütöttem a fejemet a falba, mire felébredtem, hogy még most is meg nagyon dagadva.

— Hát az egészet csakugy álmodta? — kérde az uraság.

— Csak nem hiszi, hogy jegyző és bíró tehénlopással foglalkoznak — válaszolt a jegyző.

— No ezt jól adta — fejezé be az uraság, erre már iszunk egyet.

És ittak, de a biró oly halálkinokat állott ki, hogy csakugyan megbánta a tehén bőrét.

10037. Tehenet hajtott a gazda a vásárra s elfáradván, gondolt egyet nagyot, és felült a tehén hátára.

A megijedt tehén futásnak eredt.

— Hova János gazda? — kérdik az utasok.

— Isten tudja meg a tehén — volt a felelet.

10038. — Hogy lehet az, hogy hét sovány tehén megegyen hét kövéret?

— Azt én sem értettem, de most már értem, mióta megnősültem.

— Nos?

— Hát van nekem hét óriási üzleti pénztárkönyvem a nőnek meg egy kis háztartási könyve. Az a kis könyv megeszi a hét nagyot.

10039. Nagyon beteg volt a felesége. Beállított a paphoz, hogy gyógyítsa meg: aztán neki fogja adni a tehenének az árát.

Két hét múlva csakugyan felgyógyult az asszony s a pap követelte a tehén árát.

Elvitte a tehenet a vásárba, de vitt magával egy csirkét is. Aztán együtt árulván a tehenet és csirkét; a tehénért ötven fillért, a csirkéért száz koronát kért. A vevőnek mindegy levén a dolog, minthogy a csirke és a tehén együtt megérte a száz korona ötven fillért, megcsinálta a vásárt.

Igy kapott tőle a pap a tehén áráképen ötven fillért.

10040. — Nini, tehén!

— Nem tehén az, hanem ló.

— Persze, hiszen a lónak hátul kocsija van.

10041.—Mama— szól a leányka anyjához — azt olvasom ebben az ujságban, hogy „Egy cseléd kerestetik, aki tehenet fejni, mosni és vasalni tud“. — Ezt nem értem.

— Mért nem?

— Azt már hallottam, hogy a tehenet fejni és mosni lehet, de hogy meg is lehet vasalni, azt eddig igazán nem tudtam.

10042. Hogy hívják magát?

— Borcsa a nevem.

— Akkor nem használhatom, mert a tehenet is így hívják.

10043. — Öné ez a szép borju?

— Nem, a tehenemé!

10044. — Eladod a tehenedet?

— Nem a — elfeledtem a botomat s hogy valami legyen a kezemben, hát a tehenet vezetem.

10045. — Ez nagyon sovány tehén.

— Bizonyosan az ur családjából való — szólt a paraszt a vékonydongájú jegyzőhöz.

10046. — Vigasztalodjék, hogy meghalt a felesége, majd megsegíti az Isten!

— De a szép tehenem is megdőglött.

— Abban majd segitének a jó barátai.

— Segitének, de megfordítva: új asszonyt már tizen kínálnak, de új tehenet egy sem.

10047. — Komám uram: csak egy szóra! kiált a falusi ember a másik után.

— Csak hamar, mert sietek.

— Mit adott kend inni a multkor beteg tehenének?

Egyfont terpetint! — szólt. Aztán sietett utján tovább. Harmad napra megint találkozik a két koma.

— Rosszat tanácsolt kelmed, komám uram!

— Hogy-hogy?

— Hiszen a tehenem megdőglött a font terpetintől.

— No hisz az enyém is, de ezt ugyan sietségben elfeledtem mondani.

10048. Két kupec beállit a paraszthoz, a ki a tehenét akarja eladni.

A paraszt először egy sötét istállóba vezeti őket. „Istenem be sovány“ kiáltanak fel egyszerre mind a ketten.

— Ugyan már ne jajgassanak kendtek, hiszen ebben az istállóban nincsen semmiféle élő állat.

10049. — Így kell találkoznunk? Hiszen tiz év előtt együtt táncoltunk az aranyborju előtt . . . Te voltál a szerencsés és gazdag leányt vittél haza.

— Jaj azóta az arany eltűnt és csak a borju maradt meg. . . . Már tehén is lett belőle.

10050. *Paraszt* (mezején dolgozó festőhöz): Megtiltom magának, hogy itt az én földemen fössön.

Festő: S miért tiltja meg ezt nekem jó ember?

Paraszt: Mert amióta az ur ezt a furcsa füvet fösti a vászonra, azóta a teheneim nem akarják az igazi becsületes füvet sem megenni.

10051. — Hohó, atyafi! — mond a kerülő, — a tehénnek vissza! Nem látja, mi van kiírva a táblán, hogy itt csak gyaloglóknak szabad az átjárás.

— Már hogyste látnám, de a tehén is csak gyalog megy.

10052. — Nem tudsz nekem egy tehenet?

— Minek neked tehén?

— Friss tejet rendeltek nekem, hát kell egy tehén, hogy mindjárt ott legyen a háznál.

— Na, ha tejet akarsz venni, csak vedd meg az én tehenemet.

Megkötötték a vásárt. De már néhány nap mulva a vevő haragosan beállit:

— Hiszen annak a tehénnek egy csepp teje sincsen.

— Hát mondtam én, hogy van?

— Igenis, azt mondtad, ha tejet akarok venni, csak vegyem meg a tehenedet.

— Nem mondtam igazat? — Megvan a tehén és tejet vehetsz.

10053. — Beszéljen valamit a tehenről.

— A tehen, — a jó tehen nagyon jó édes tejet ád, — tejfelt is ád a tehen, — mikor meg . . . mikor meg — (A többiek sugják: „megfejik“ . . .) A tehen jó tejfelt is ád, mikor — megfejlik.

10054. Osztozkodtak. Kettőjükre egy tehen jutott — az okosabbnak a tej, a másiknak a tehen eltartása.

10055. — Rá van bizonyítva, hogy ön lopta el azt a bornyut; mit hozhat fel enyhítő körülményül, mielőtt az ítélet meghoznók?!

— Nem enyhítő, de fölmentő körülményül azt tekintse a törvényszék, hogy nem voltam beszámítható állapotban, mert csak nem teszik fel rólam, hogy más különben a tehenet ott hagytam volna.

10056. Kis fiu (tehenet látott már, de bivalyt még nem) egy pár bivaly láttára csodálkozva felkiált: Nini! égett tehenek!

10057. — Micsoda szép legelő! Milyen kövér fü!

— Itt mennyei boldogság volna téhénnek lenni.

10058. A szomszéd megkérte a kezemet.

— Mindjárt gondoltam, hogy az öreg nem marad soká téhén nélkül, mert a minap döglött meg a Riskája.

Tej.

10059. E kávé sötét pontja a tej.

10060. Az orvos melegen ajánlotta az aludtejet.

Az asszony felforrta s ugy melegen etette meg a férjével.

10061. Ugyan lelke, én nem adnék annak a gyermeknek annyi vaját enni mégsem! Mond a férj gyermekét térdén lovagoltató nejehez.

— Hiszen én tejet adtam enni és nem vaját!

— De addig rázogatód térdéiden a gyermeket, míg gyomrában vajjá köpülöd a tejet!

10062. — Hogy a tej?

— Husz fillér egy liter.

— Nem kaphatnék tizenbat fillérért?

— Még nem, de mindjárt.

10063. Egy még alig kétnapos agárfiut kapott a cigány ajándékba, s felnevelés végett fias komondorja alá tette az apró komondorok közé.

— Hát azt gondolja kend — szól hozzá komája — hogy fog az aztán nyulat, ha komondortejet szopik? Fog ám, majd ha fagy.

— Hogy ne fogna, éppen úgy, mint ha agártejet szopna; hisz a kis gróf is parasztmenyecsketejet szopik, mégis csak olyan gróf lesz, mint az öreg méltóságos ur!

10064. Te nem eszed meg a tejet, mert légy esett bele — óh én egészen másképp lettem nevelve, nekem meg kellett ennem, ha mindjárt a macska esett is bele.

10065. — Egyszer hat hónapon át csakis tejjel éltem.

— Mikor?

— Csecsemő koromban.

10066. — Mit csinál a mama?

— Tejet csapol.

10067. Városi asszony (falun): No hisz, nem csoda, hogy a teje rossz, ha annyi vizet ad a teheneknek inni.

10068. — Ön tejhamisításról van vádolva, mit szól ehhez?

— Sötét volt az istállóban s így valószínűleg a tehen helyett a tejet láttam el vízzel.

10069. — Mennyi két liter tej és két liter víz?

— Négy liter tej.

10070. — Mit busulsz?

— Hogy ne busulnék? Egy év óta gyűjtöm a pénzt tehenre. Végre vettem egy százhatvan koronás tehenet s most nem ad egy csepp tejet sem!

— Sohase busulj! Ha az Isten adott százhatvan koronát tehenkére, majd ad még naponta husz fillért, hogy egy liter tejet birj venni!

10071 — Ad-e a tehen sok tejet?

— Adna, ha volna neki!

10072. — Miért nem fogad el a nyaraloktól pénzt a tejért?

— Mert akkor több borraivalót adnak, mint a mennyit a tej ér!

10073. Falura jutott a városi gyerek s a mint ott a gazdasági udvaron egy oltott mésszel telt gödröt pillantott meg, felkiáltott:

— Nézd mama, mennyi tejfel!

10074. A millimári félig vízzel telt edényt nyujtott át a vevőnek.

— Mi ez? — kérdi a rendes vevő.

— Bocsánat, elfeledtem rá tejet önteni.

10075. — A kis babának dadát fogadtál?

— Előrelátásból. Ha nagykorában vásott fiu lesz belőle, ne mondhassák: az anyatejjel szitta magába a rosszaságot.

10076. — Mit készítenek a tejből?
— Tejbekását.

10077. A rémhír hallatára minden nő elvesztette a tejét (fejét).

10078. *Tekintély* = gukker.

10079. *Teknő* = tekintetes asszony.

10080. *Telefonál* = az orsó.

10081. *Telivér* = vágóhid.

10082. *Temesvár* = hullaház.

Temetés.

10083. Eltemetik az atyát és könnyei hullnak alája.
Az árva fiúnak s sirva zokogva kiált:
Óh én kedves apám! ez sem történt vala még meg.
Önnel a mit sirva látnak az emberei.

10084. — És azután rendben lesz-e minden a temetésnél?

— Legyen nyugodt, a kit én temettem el még sohasem panaszkodott.

10085. A temetkező egyesület programja így kezdődik:

Mivel kevés ember van, ki magát tiszte-
ségesen eltemetheti. . . stb.

10086. Köszönjük, hogy testvérünket kikisérték a sirhoz, legyen nem sokára ismét szerencsénk.

10087. — Ön a gyászolókhöz tartozik?

— Igen. Husz forintommal tartozott a boldogult.

10088. — Az én klienseim, kiket egyszer én kiszolgáltam, mindig visszatérnek hozzám.

— Biz az enyéim sohasem térnek vissza, pedig nem panaszkodhatnak.

— Hát mivel foglalkozik ön?

— Temetkezési vállalatom van.

10089. — Mit botorkál a zsebemben?

— Csak a zsebkendőjét akartam kihuzni, hogy sirhasson.

10090. Két vidéki atyafi végignézett egy drámát melyben a hőst megölik. Kimenőben az egyik odafordul a kapushoz és így szól:

— Mikor lesz ennek az urnak a temetése? Ha még Budapesten lennénk, örömet eljönnénk.

10091. Vizbe fult a felesége. Keservesen felsóhajt:

Szegény hitestársam, nagyon jó volt hozzám és nagyon becsült. Tudta, hogy egyszer meg kell halni, azért hát a vizbe halt, hogy temetése hű férjének semmibe se kerüljön.

10092. Budapesten az olyan ház elé, melynek tetejét csinálják vagy igazgatják, szokás a járókelők figyelmeztetésére egy keresztet tenni. — Két vidéki atyafi halad el egyszer ilyen kereszt mellett s az egyik ájtatosan megemeli kalapját.

— Minek veszi le a kalapját sógor? — kérdi őt társa.

— Minek? Hiszen tán temetés van nem látja, hogy kitették a fejfát a ház elejbe.

10093. — Meghalt az uram. Istenem mit tegyek most?

— Temettesd el!

10094. — Sohasem hittem volna, hogy jó barátnőnket ily korán temetjük el.

— Én is ugy gondoltam, hogy várnak még egy-két óráig a temetéssel.

10095. Stájerországban ahol egy-egy plébánia területe néhány óra járásnyira terjed, különösen a téli hónapokban majdnem lehetetlen a közlekedés. A magánosan fekvő házak hónapokon át el vannak zárva a világtól, azért a vallásos stájer ember ha azt hiszi, hogy a jövő tavaszt már nehezen éli meg, előre megcsináltatja koporsóját és azt szépen felteszi a padlásra, hogy alkalomadtán előszedhessék.

Egy ilyen magános házikó állott a Mürz partján is, mintegy három órányira a plébániá-

tól és temetőtől. E házikóban egy öreg házaspár lakott gyermekeivel és unokáival. A jó öregek már leszámoltak az élettel és nyugodtan várták a csontos kaszást. A padláson szépen egymás mellett állott a két fekete koporsó és várta lakóit. Ebben az évben igen sok szilva termett és miután az aszalt szilva számára nem volt alkalmas hely, hát megtöltöttek egy koporsót vele. A tél hideg szele ágyba döntötte az öreg anyókat, aki aztán nemsokára meg is halt. Gyermekei beletették az üresen maradt koporsóba. A mikor enyhébb lett az idő, fogták az egyik koporsót és bevitték a plébániára, ahol csendesen eltemették. Az idő folyton enyhült, már a Mürz is leveté lassankint jégpáncélját, a kis házikót pedig rettenetes bűz tölti el. Keresnek, kutatnak, míg végre a padlásra mennek és felemelik az ott álló szilvával telt koporsó födelét, de a szilva helyett ott feküdt a feloszlásnak indult anyóka, a szilva pedig a temetőbe került.

10096. — Ha meghalok, nem akarom, hogy a temetésemén sirj és zokogj...

— Bolondság .. csak kell egy kicsit pityeregni a világ kedvéért.

10097. — Doktor ur, ne tessék a meghalt páciensét kikisélni a temetőbe.

— Miért?

— Mert mikor utána ballag, úgy néz ki, mint a szabó ki a kész munkát hazaszállítja.

10098. Mit? ötszáz koronába került a nő temetése? Akkor jobb szeretném, ha nem is halt volna meg.

10099. — Mégis borzasztó! A városi kórházban már három napja fekszik egy szegény öreg asszony s a plébános nem akarja eltemetni.

— No ez már mégis szörnyűség! És miért nem akarja eltemetni?

— Mert még nem halt meg.

10100. — Ön tehát mitsem akar tudni a halottégetésről! — kérdi vita közben egyik a másikatól.

— Nem én!

— Na akkor temettesse el magát!

10101. Temetéssel találkozott az orvos — Ime ok és okozat — jegyzé meg valaki.

10102. Az orvos elmegy betegéhez, kit két napig nem látott. A mint a ház elé jön, látja, hogy a kapu előtt halottas kocsis vár, az udvaron Szent-Mihály lova. Belép a kapun. A házmester megszólítja:

— Ne tessék fölfáradni; ugyis mindjárt lejön.

10103. Meghalt s annyit sem hagyott hátra, hogy abból eltemethetnék.

A házmester azonnal az előljárósághoz fordult a kérelemmel, hogy miután az illető nem tudja magát eltemettetni, temesse el az előljáróság.

10104. A budapesti agg-harcos-egylet közelebb megalakulván, alapszabályainak első paragrafusát következőképpen állapított meg:

1. §. Az egylet célja: tagjait eltemetni.

Temető.

10105. Soknak a világ is szűk volt,

Én bennem még is megfér.

A ki örökké vándorolt,

Belőlem már ki nem tér.

Vagyok a holtaknak helye:

De fordítva te tész' bele.

10106. — Bizony sokan nyugosznak már a temetőben!

— Már az igaz! Ha az Isten éltet, mi is ide jutunk!

10107. Valaki a temetőben látván a gazdagok pompás sírhelyeit, emlékköveit s az illatozó virágerdőt; így kiált fel:

— Ezek a gazdagok még holtuk után is jól élnek világukat!

10108. — Mennyiért visz ki a temetőbe?

— Künn marad?

10109. *Orvos* (a haldoklóhoz): Milyen szerencse vár önre, milyen kitüntetésben részesül ön!

Haldokló (felderül): Mondja, mondja doktor ur!

Orvos: Hát reggelre megnyílik az új temető és ön lesz az első halott benne.

10110. Oly sovány volt, hogy sírhantja fölött nem nőtt meg a fű.

10111. — Elmegy Mindszentnapján a temetőbe?

— Nem. Az én férjemet elégették, hát én hamvazó szerdán látogatom meg.

10112. — Koszorúkkal kereskedel, hol szerzed be őket?

— A sirokról.

10113. — Hova jut az ember halála után?

— A temetőbe.

10114. — Hány fia van? Kérdik katonállításon.

— Azokat is megmondjam, kik a temetőben vannak?

— Azokat elengedjük.

— Akkor csak egy van — mond a kópé, ki a többit kora reggel a temetőbe küldte.

Templom.

10115. — Hányszor mondtam már, hogy nem való, hogy az istentisztelet idején halászni jár, maga nem tud róla leszokni.

— Sohase haragudjék érte, hiszen halászás közben zsoltárt énekelek.

10116. Idegen látogatta meg a templomot s megbotránkozott a poron, mely a székeket befödte.

— Mért nem porozzák le a padokat?

— Mert irva vagyon: Porba hulva imádjatok engem.

10117. — Korcsmába jársz vasárnap és elveszted a pénzedet?! Azért vesztettél, mert nem voltál templomban!

— Az sem volt templomban aki elnyerte a pénzemet.

10118. Sokszor elmennék a templomba, de a mire elkészülök, vége az istentiszteletnek.

10119. — Merre van a templom?

— Forduljon be az utcába, menjen egyenest s kérdezze meg azt a szabót, aki a templom mellett lakik.

10120. Rátóton, borsón akarták a templomot tovább tolni s határjelül gubát tettek a földre, amit — míg a tolatást végezték — valaki ellopott. Mikor a gubát keresik de nem találják, egyhangulag abban állapodtak meg: Bizonyosan rátoltuk a templomot.

10121. — Templomba ment a nagysága?
— Nem hinném, mert sietett.

10122. Öreg korára kiengeszteléseül ifjúkori gyarlóságaiért gyönyörű templomot építtetett, a mi a törzsbirtok egy részét is elvitte.

Egyik fia valami miatt szörnyű módon elkáromkodik magát, mire bátyja ekkép korholja:

Szerencse, hogy apánk nem hallotta, különben kiengesztelésül rögtön még másik templomot építtet és mi elmehetünk koldulni.

10123. — Hova mégy?

— A templomba.

— Mit csinálsz ott?

— Énekelek.

— Akkor bizonyosan kinevetnek.

10124. — Leányom ma először mégy a templomba, de ott aztán egészen csendesen viseld ám magadat. (templom után). Nos, hogy tetszett?

— Mindnyájan szép csendesen viselték magukat csak a bácsi kiabált és handabandázott.

10125. — Miért nincs a templomon numerus?

— Hát csak azért, mert ott a finácnak és a végrehajtónak semmi keresni valója nincsen, becsületes ember meg anélkül is megtalálja.

10126. — Mért járnak az öreg asszonyok oly szívesen a templomba?

— Mert a jó Isten sohase szakítja félbe őket s így kényük-kedvük szerint járhat a szájuk.

10127. A templom tornya látogatást tett az alapkőveknél.

10128. — Elvesztettem az összefüggést — szól a hitszónok.

— Be kell zárni az ajtókat, itt nem szabad semminek sem elveszni — kiált a templomatya.

10129. Miért jár a templomba, hiszen a pap ujat nem mond?

— De visszaidézi emlékembe a már hallottakat.

10130. Az egyik kezében a papi zsoltyosma volt a másikban egy darab szalonna, melyet a tüznél álló edénybe akart tenni; szórakozottságában a breviáriumot tette az edénybe, a szalonnával a hóna alatt indult a templomba.

10131. Jakab angol király a templomban csevegni szokott.

A szónok megállt s hosszasan nézett az uralkodó felé, úgy hogy mindenki észrevette: finek szóljon a lecke.

A király kérdőre vont.

— Tiszteletből tettem, szólta a szónok, mert ha az Uralkodó beszél, illik hogy az alattvaló hallgasson.

10132. — A templom tornya gótikus.
— Tehát nem itt készült?

10133. A templom küszöbe alá temet-
tette el magát, hogy az emberek lábbal
tapossák.

Tenger.

10134. — El van-e veszve, a miről biz-
tosan tudjuk, hogy hol van?

— Nincs.

— Hála Isten, akkor a kapitány ur
eziüst szelencéje sincs elveszve, mert biztosan
a tenger fenekén van.

10135. — Miért nem viszed feleségedet
is a tengeri utra?

— Attól tartok, hogy még a tengert
is megvadítja!

10136. — Láttad már a tengert?

— Nem, de már egyszer fürödtem benne.

10137. *Tengeri csata* = kukoricával való
lövöldözés.

Ténta.

10138. — Milyen ügyetlen maga, megint
kiöntötte a téntát.

— De kérem, hiszen csak egy csepp!

— Elég arra, hogy egy százezer koronás
váltót aláír hasson.

10139. Ez a ténta olyan száraz, mint a puskapor.

10140. — Ebből a kalmárisból hova lett a tinta?

— Biz azt — ha meg kell vallani — kiöntötte az irnok ur egy papirosra, osztán mind felnyalta, de nékem — egy csöppet sem adott belőle.

10141. *Tepertő* = athléta.

Teremtés.

10142. — Mit tesz teremteni?

— Teremteni annyit tesz, mint semmiből valamit lékre hozni.

10143. — Ki teremtette azt a szép fenyőerdőt a falu alatt?

— Nem tudom — csak nyolc napja, hogy ide költöztünk.

10144. Isten hat nap alatt teremtette a világot; hogy a hat nap alatt még mi mindent teremtett, azt nem lehetett kikutatni.

10145. — Ki teremtett tégedet? — kérdi a nősülni akaró cigánytól a pap.

— Nem tudom, volt a válasz.

A pap az iskolás fiutól kérdi s a gyermek felelt:

— Az atyaisten.

— Jobban emlékezhetik rá, mint én, mentegetődzik a cigány, mert hát nem régen történt meg vele.

10146. — Nagyon jól mondtad: Isten teremtette a mennyet, földet, az állatokat stb. De mit csinált azon a napon, a melyen megharagudott az emberekre?

— Megteremtette a — tanítót!

10147. — Hány nap alatt teremtette Isten a világot?

— Azt én nem tudom, mert nem voltam akkor itt az iskolában.

10148. — Hol van Budapest?

— *A térképen.*

Természet.

10149. IV. Frigyes Vilmos királyt körülutazása alkalmából egy kis leány oly kedvesen köszöntötte, hogy a király narancsot vevén ki zsebéből, a kis leánynak adta s azt kérdezte:

— Meg tudnád-e mondani, — a természet milyen országába tartozik ez a gyümölcs?

— A növényországba, — volt a válasz.

Majd egy aranyat adott kezébe s újra kérdezte, hogy ez a pénzdarab a természet mily országába tartozik?

— Az ásványországba — felelé a kis leány.

— Hát én milyen országba tartozom? — kérdi végül.

— A mennyországba — viszonzá a gyors felfogású gyermek.

10150. — Ha tudtam volna, hogy ilyen zsarnok természeted van, soha sem lettem volna a feleséged!

— Óh, neked is elkésve támadnak a legjobb gondolataid!

10151. Egyenesen állj; hadd lássák milyen görbe a tested!

Testvér.

10152. Első fele minden, a mit érezhetünk, Másikkal állati létünkben élhetünk.

Az egész, embernek szép tulajdonsága,
Mindeneknél keves jó atyafisága.

10153. Agamennon és Menelaus testvérek voltak, de határozottan csak az elsőről állíthatjuk.

10154. — Már leszedhetjük a karácsonyfát, mert elmúltak az ünnepek!

— Jó, majd én fogom szétoosztani! Te majd kapod a legtöbbet.

— Így, nem bánom.

— Én veszem az almákat, a diókat, meg a cukorkákat, teneked marad az egész fa.

10155. — Hány fivéred van?

— Nekem egy, de a nővéremnek kettő.

— Hogy lehet az?

— No én, meg az öcsém!

10156. A háziasszony nagy meglepetésére tagbaszakadt bakát talál a konyhában.

— Kicsoda maga? — kérdi.

— A szakácsnő testvére, jelentem alásan.

Az urnő gyanakodva szól:

— Ugy? Hát hogy hívják?

Vitéz uram hebegve felel:

— Azt, kérem alásan, még nem mondta meg . . .

10157. — Hogy tetszik az új testvérkéd?

— No, nem csodálom, hogy édes mama beteg lett tőle, hogy a doktor bácsi itt hagyta a nyakán.

10158. És honnan tudta ön, hogy még két testvérem van?

— Csak sejtettem.

— Miből?

— Mert a gráciák hárman szoktak lenni.

10159. Önök tehát Budapesten laknak; van ott egy testvérem, talán ismerik is, Jancsinak hívják.

10160. A varga oda szól a főurnak:

— Isten előtt mind testvérek vagyunk.

— De nem vargák.

10161. Megállt a fényképész kirakata előtt, mely fölött a cég neve: „Somkuti testvérek“ pompázott.

— Már hogy volnának ezek testvérek? mormogja. Ott egy öreg ur, alatta kis gyerek, oldalt fiatal asszony, amott vén asszony és másik öreg ur!

10162. — Ki az a vagabundus? úgy látszik, hogy ismerősök vagytok?

— Ah, szót sem érdemel, — egy távoli rokonom.

— De mégis szeretném tudni, hogy ki?

— Hát — a volt fivérem.

10163. — Mit kívánsz ujévre?

— Lovat szeretnék, de tudom, hogy csak kis testvérkét kapok az idén is.

10164. *Fratris vitam revolvere parat* = Pisztolyal tör a testvére életére.

Teve.

10165. Az állatkertben kérdi a fiu az apjától:

— Az egypupu teve örül ha látja a két pupu tevét, vagy irigyli?

10166. — Mért pupos a teve ?
— Csecsemő korában leejthette a dajkája.

10167. — Láttál már tevebőrt.

— Láttam.

— Hol ?

— Az állatkertben, a tevéen?

Tévedés.

10168. — Már megint tévedést követtél el.

— Mondd csak bátran, hogy baklövést.

— Nem mindegy az ?

— Már hogy volna mindegy! . . Nézzed csak, ha kávéházba mész egy ócska ernyővel, ott hagyod, és egy ujat viszesz el, az tévedés, de ha uj ernyőt hagysz a kávéházban és ócskát viszesz el helyette, az bizony baklövés.

10169. — Mamácskám, valami megcsipett.

— Dehogy kicsikém, az tévedés lesz.

— (Tíz perc múlva.) Mamácskám, már megint megcsipett a tévedés.

10170. — Nem vette észre, hogy idegen felöltőt vett magára ?

— Illet is rám, pénz sem volt benne s így azt gondoltam, hogy az enyém.

10171. *Themistocles Danais oppressam libertatem restituit* = Themistocles a dánoknak a sajtószabadságot visszaadta.

Tilalom.

10172. Nézi az atyafi a föliratot: Tilos a bemenet.

— No lám, szól, furcsa ez a városi nép! Előbb ajtót csináltat aztán nem ereszt be rajta senkit.

10173. — Tanácslom, kisasszony, ne menjen férjhez!

— Nem is! Még a gyermekeimnek is megtiltom, hogy valaha férjhez menjenek.

Tisza

10174. Rohonczy Gedeon maga beszéli, hogy avval a szándékkal ment Tisza Kálmánhoz, hogy megölje, ha rendet nem csinál Torontálban.

— Lőjj agyon, ha azt hiszed, hogy jellemtelen ember vagyok, szolt Tisza s e nyilatkozat mentette meg a haláltól.

Tiszt.

10175. Az ügyvéd bizonyos katonatiszt elleni pörbeszédét így kezdé:

— Ez a katona . . .

— Kérem én tiszt vagyok nem pedig katona, — szakítja őt félbe a tiszt.

Az ügyvéd tovább folytatja:

— Ez a tiszt, ki nem katona . . .

10176. — Ugyan nem szégyenled magad egész nap azokkal az ólom-katonákkal játszani ?!

— De mama, hiszen csupa tisztet választottam ki magamnak !

10177. *Pulvis infantiam officinalis* = Beporozott gyalogsági tiszt.

Tisztaság.

10178. A gyermekeket tiszta vízben kell megmosni, nem pedig moslékban.

10179. — Ez aztán szép dolog: két mosdótál s mindakettőben piszkos a víz.

— Kérem alássan, én nem tehetek róla: a szobaleány mosakodott mindakettőben; én soha még a kezemet se mosom meg.

10180. — Miért mosakodol itthon? Mért nem mész uszodába?

— Hiszen azért mosakodom, hogy mehessek az uszodába.

10181. — Miért nem volt a néni oly régen nálunk?

— Mert már öt hét óta fürdőben van.

— Öt hét óta fürdőben?! — — Mama, hát olyan piszkos a néni?

10182. *Káplár*: Nekem kipucoljátok a gangot, mert agyon ütlek, osztán mehettek raportra.

10183. — Tessék kérem zsebfésű, fogkefe, körömtisztító.

— Nem kell semmi.

— Meg is látszik az uron.

10184. — A minapában furcsa társaságban voltam; valami bűvészetet akart valaki bemutatni, de tiszta zsebkendője senkinek sem volt.

— Önnek sem?

10185. — Te még ma nem mosdóztál.

— Csak minden szombaton szoktam.

— Aztán mért?

— Édes apám mondta, hogy a tanító ur ugyanis megmosdat bennünket minden nap.

10186. *Inas*: A gazdám mindig szid, hogy én vagyok valamennyi inas között a legpiszkosabb, pedig a hét végén mindig az én törülközőm a legtisztább.

10187. Az új kosztos amint először ül ebédhez, a kését az asztalkendőbe törli.

A házigazda rászól:

— Otthon szokta ezt meg?!

— Nem, felel a gyerek; otthon tiszta késünk szokott lenni.

10188. — Aztán tiszta-e ez az ágy?

— Hogyne! Három hatos ára rovarport hintettem belé.

10189. — Az asztalkendői mindennap piszkosabbak.

— Hisz ez természetes!

10190. — Kapitány ur, nem is képzeli, hogy milyen keveset eszik az én leányom.

Kapitány meglátva a kisasszonyt, hogy éppen a tükör előtt cicomázza magát.

— Nem csodálom, kérem: a kisasszony bizonyosan tudja a huszár közmondást, hogy a jó pucoválás fél abrakolás.

10191. — Nagy tisztaság uralkodik a hentesnél.

— Minden piszok a hurkába kerül.

10192. — Él még az édes anyja?

— Igen.

— No hát akkor menjen haza és tisztítsa meg a körmeit.

10193. — Vegye meg ezt a gyapju-
inget; nagyon könnyen lehet mosni.

— De én szeretnék olyant, a mit nem kell mosni sohasem.

Tisztelet.

10194. Grimod halotti jelentést küldött szét s meghívta barátait temetésére.

Az egybegyültek holtat ugyan nem találtak, de igen is finom terített asztalt.

Grimod így akart meggyőződni, kik igaz tisztelői és barátai.

10195. — Eredj fiam, dobd ki ezt a to-
lakodó frátert!

— Lám mennyire megtisztel! Saját fiával dobat ki.

10196. Belép a kupéba, hol a báró derekasan alszik.

Felkelti.

— A gróf tisztelteti — szól.

— Köszönöm, volt a válasz, hagyjon aludni.

Nem sokára újra felrázza s újra szól.

— A gróf tisztelteti.

— Hallottam már, szól boszusan a báró.

— De a gróf sokszorosan tisztelteti, mentegetődzik az üdvözetet hozó.

10197. Délben ebéd ideje alatt végig nézi táborát az ezredes, ha vajjon van-e tisztességes ennivalójuk a katonáknak; mert a derék huszároknak nem szabad koplalni. Menet közben találkozik egy ujonccal, ki egy roppant nagy tálat tele gombóccal vitt nyalábra fogva.

A mint találkoznak, az ujonc hirtelen odaszól az ezredesnek.

— Ugyan instállom vitéz ezredes uram, ne sajnálja egy kicsit ezt a tálat megfogni.

Az ezredes jó ember volt, de meg is lepte a kívánság, s átvette a tálat az ujonctól.

Arra az szép illedelmesen glédába tette magát, sipkájához emelte a kezét s megint a tál után nyult.

— Hát most minek tartattad te velem ezt a tálat? — kérdi tőle az ezredes.

— Hogy tehátlan szalutálhassak vitéz ezredes uramnak . . . a mint illik.

10198. Rablóbandát fogtak el — kérdi a bíró a rablófőnököt, hogy az elfogottak mind tagja-e a bandának?

— Miklóst kivéve, szólt a rabló, az csak tiszteletbeli tag.

10199. — Minő legyen a távolság, melyben az alantas felebbvalójának jelentést tesz?

— A felebbvalónak három lépésnyire kell magát távol tartania a jelentést tevő alantasától.

10200. — Én önt imádom!

— Menjen, maga vén csacsi! Engem bizony ne imádjon, hanem csak tiszteljen.

10201. — Most jövök Szegedről. Tiszteletet hozok valamennyi ismerősödtől.

— No, te ugyan szép helyeken járhattál.

10202. A századoshoz, ki századával egy kis helységben tartózkodott, mindennap be kellett jönnie egy közembernek raporra és tisztelgésre; valamely napon egy ujoncra jött a sor. A százados nem lévén megelégedve a tisztelgéssel, kiáltá:

— Az rutul van, még egyszer ki kell menni.

A katona kiment s visszajövén, újra tisztelgett.

— Az rutul van, szólt ismét a százados, mire az ujonc még egyszer megkísérelte, de a százados most sem lévén megelégedve, mondá az ujoncnak:

— Ülj ide a helyemre, majd megmutatom neked, hogyan kell. Vigyázz és éppen úgy tégy mind én tettem. Az ujonc leült a székre, a százados bejött és tisztelgett, az ujonc azonban éppen úgy tett, mint előbb a százados és kiáltá :

Az rutul van, még egyszer ki kell menni!

10203. Istent térdelve, a nagyokat meghajolva, az ördögöt fekvé tisztelik.

10204. A szülöket tisztelni egyedül az árva tudja.

10205. *Tisztesség* = katonaság.

10206. *Tisztartó* = paripa.

Titok.

10207. Mást nem tudsz?

— De tudok egy madárfészket, de nem mondom ám meg, hogy hol.

10208. — Férj és feleség közt nem szabad titoknak lenni.

— Nem is titkolom, hogy a számládra uj kalapot vettem.

10209. — Nem lehet itt titokban tartani semmit. Titkolni akartam egy ideig az eljegyzésemet, de már tudja az egész szomszédság.

— Tudod, mi a baj?

— Mi?

— Nem kellett volna elárulnod a titkot a leánynak.

— Miféle leánynak?

— Hát annak, a kit eljegyeztél.

10210. — Azt mondja, hogy nővérének eljegyzése még titok?

— Igen, még maga a vőlegénye sem tud róla!

10211. *Biró*: A jegyzőkönyvekből kiviláglik, hogy magát lopásért már kétszer büntették:

Vádlott: Hát így őrzik a hivatalos titkot?

10212. — Hol van Kuba?

— Nem tudom.

— Hát az atyja honnan hozatja a kávé?

— Az üzleti titok.

10213. — Elmondotta nekem is ezt a történetet, de szigorúan megtiltotta, hogy odább ne adjam.

— Ezt azért teszi, hogy mindenkinek ő maga mondhassa el.

10214. — Meg kell önnek vallanom, hogy titokban eljegyeztem magamat.

— Akkor hát én is megmondhatom, hogy titokban már házasságot kötöttem.

10215. — Tudod a Szentháromság titkát?

— Tudom, de nem mondom, mert édesapám tegnap azt mondta, hogy hitvány ember, a ki a titkot elmondja.

10216. — Szeretném tudni, hogyan tudott ki a mi titkunk?

— Igazán nem értem, a kinek csak elmondtam, mindenki titoktartást ígért.

10217. Ha azt akarod, hogy a nő megőrizze a titkaidat először esküdtest föl, másodszor fenyegezd revolverrel, harmadszor pedig ne mondj el neki semmit.

10218. *Titoknok* = detektív.

10219. *Tizedes* = december.

Tojás.

10220. Egy ébredő élet háza
Az én testem burka, váza.
Külső burkom értéktelen,
A belsőm megbecsülhetetlen.
Van egy idő, amikorra,
Megfestenek szép pirosra,
Ilyenkor a gyermekesereg
Édes örömmel becsül meg.

10221. Pythagorasz híres tantételével felfedezte a Columbus tojását.

10222. — Ki volt Columbus? — kérdezte a tanítónő egyik tanuló leánykától.

— Madár, — felel a kérdezett.

— Madár? — ismétlé meglepetten a tanítónő, honnan vették ezt a bolondot?

— Onnan kérem, hogy a mamáék beszélgetés közben egyszer említették Columbus tojását.

10223. — Délután — szólt a tanító a gyermekekhez, a Columbus-tojáról fogok nektek beszélni, azonban mindegyőtök hozzon magával egy tojást. A ki tojást nem hozhat vaját vagy sonkát is hozhat.

10224. — Az órát azért adtam önnek, hogy lágytojást találjon s mégis keményre főzte őket?

— Azt gondoltam, hogy az órának kétszer kell lejárni, mivel két tojást tettem a vízbe.

10225. A vasuton.

— Hát magát mi lelte, hogy annyira remeg?

— Félek, hogy összeütközés lesz!

— Hát annyira félti az életét?

— Azt nem, hanem ezt a hatszáz tojást sajnálnám, ha eltörne!

10226. — Hányat tojik a kakuk?

— Kettőt.

— Óh nem, sokkal kevesebbet.

10227. — Ugy hiszem a tojások nem frissek?

— Már hogy gondolhatsz ilyet, hisz csak most hozattam a szatócstól.

10228. — Hogy a tojás?

— Darabja husz fillér.

— Miért oly drága?

— Mert ilyen hidegben nem tojnak a tyukok.

— Hát husz fillérért tojnak?

10229. Fejkorpa ellen tojásbedörzsölést használt. Oda szól a cselédnek:

Pakkolj be nekem két tojást.

Fürdőbe érve látja, hogy cselédje a két tojást előbb keményre főzte, úgy csomagolta be.

10230. — Hát nem hallottad, te füles, hogy az az ur csirkét kért és te a konyhán mégis lágytojást rendeltél, mi?

— Lesz kérem, abban csirke is!

10231. Mért nem öli meg az öreg tyukokat? — hiszen ezek már nem képesek friss tojásokat tojni.

10232. Észrevette, hogy barátja pár tojást rakott zsebre. Ugy megöleli, hogy a tojások eltörtek.

10233. — Ha a te édes anyádnak van száz tojása, és azok közül huszonöt záp, akkor hány tojása marad, és mennyi a vesztesége?

— Egy sem marad, mert édes anyám a záptojásokat is eladja a piacon, s így vesztesége sincs.

10234. Levassor a szegények számára adott hangversenyen énekelt. A plébános némi elismerésül husvéti tojással ajándékozta meg, mely telve volt aranyakkal.

— Csak a fehérit szoktam enni, szólt, a sárgáját kérem a szegényeknek juttatni.

10235. Parasztasszony (tojást keres a tyukólban): Éppen tizenhárom tojás van a fészekben! Szerencsétlen egy szám! Ezért nincsen hát — tizennégy tojás!

10236. — Hány tojást tudnál éhomra megenni?

— Egyet.

10237. — Nálatok is festik husvétkor a piros tojásokat?

— Nem a, csak a fehéreket.

10238. — Hány piros tojásod volt husvétkor?

— Három lett volna, ha megkaptam volna, a mit ígértek és el ne lopták volna azt a keftőt, melyet még meg se kaptam.

10239. Nézze csak, szakácsnő, hogy csinálnak azon a piacon! Már megint olyan apróra csinálják a tojásokat.

10240. — Miért teszed ezt a kézi tükröt a tyukólba?

— Hogy a tyukok tükrötojást rakjanak.

10241. — Hogy a tojás?

— Még nem tudom, előbb hadd lássam, hogy mások, hogy adják.

10242. *Első vendég*: Pincér! két lágy tojást.

Második vendég: Nekem is ha frissek.

Pincér (kiszól a konyhába): Négy tojást. Kettő friss legyen.

10243. A szakács „Tojás-polkát“ komponált, melyhez a következő bevezetést írta: Tedd a tojásokat nagyon forró vízbe, játszd el a „tojáspolkát!“ allegro moderato, az utolsó hang után vedd ki a tojásokat a vízből — s a legjobban lesznek megfőzve.

10244. *Ab ovo usque ad malum* = a tojástól a máléig.

10245. *Tokmány* = köser orr.

Tolvaj

10246. Vedd elejét, irhat; végét veszed, enni való lesz. Már az egésze gonosz, s másét elvonja magának.

10247. A másokébol éldegél,

Kedvel csak setétséget:

Mondd keményen első felét,

Ő az terjeszt bölcseséget;

Pedig nem szól, mégis sokszor

Beszélek ő általa;

Végtagja kényes, tüzet sem

Szenved; egykor tej vala.

10248. *Tolvaj* = ludzsir.

10249. — Ha mindent visszaadsz, a mit loptál és bűnödet megbánod, akkor a jó Isten is megbocsát.

— Ha mindent visszaadok, akkor ugyis megbánom, hogy loptam.

10250. — Ugy látszik a kertemben tolvajok járnak.

— Óh nem, a cselédek szedik le az almákat a fáról.

10251. Burnót szelencét vett elő a tolvaj s megkínálta utitársát.

— Mióta tudom, hogy vannak kik utitársaikat elaltatják, nem burnótozom, dacára hogy ezüst burnót szelencét hordok magamnál. Szétmentek.

A szelence helyett egy kis cédulát talált e megjegyzéssel:

— Ha nem burnótozik, minek a szelence?

10252. — A köd árt a gyümölcsnek.

— Óh igen, a mult köd alkalmából minden gyümölcsömet leszedték a tolvajok.

10253. Erdész a fatolvajhoz:

Nagyon sokat raksz fel, jöjj inkább kétszer — a tolvaj ott hagyva a fát elment s nem jött el még egyszer.

10254. A szegény egy éjjel két tolvajt csipett meg szobájában, kacagva szólott hozzájuk:

— Bolondok! Mit kerestek itt éjjel, ahol én nappal sem találok semmit?

10255. Egy husz filléres volt csak nálam s abból is elloptak három fillért.

10256. — Mért van az ön üzletében csupa kancsalszemű nő alkalmazva. Hát nem kap szebb leányokat?

— Tudja Pál, mit kaszál. Szándékosan mindig kancsalokat fogadok fel, hogy védekezsem a tolvajok ellen, akik nálam sohasem tudják, hogy a kisasszonyok merre néznek.

10257. — Be van bizonyítva, hogy ön az értékpapirokat lopta. Mit hozhat fel enyhítő körülményül?

— Hogy a papirok rémségesen estek.

10258. A kereskedő észreveszi a vásáron, a mint valaki egy posztódarabot akar elemelni. Megragadja és így kiált:

Igy nem adhatom!

Tolvaj (eltűnik a tömegben): Másképpen pedig nem használhatom!

10259. — Mért nem állítja fel a pénzszekrényt a háló szobában?

— Hogy a tolvajok ne zavarják éjjeli álmomat.

10260. — Kis fiu létedre már tolvaj vagy?

— Csak helyettesitem apámat, aki most beteg!

10261. — Hogy segíthetett férjének a lopásnál?

— Mindig divatból kiment dolgokat hozott haza.

10262. Nem akartam annyit lopni, mint a mennyi kezem ügyébe került.

10263. Ilyen hidegben jól esik, ha az ember zsebre dughatja a kezét — szólt a tolvaj és kihuzta szomszédjának a zsebéből annak telt pénztárcáját.

10264. — Kérem azt a negyven koronát, amire szomszédomat elítélték, a miért tolvajnak nevezett!

— Az a pénz nem a magáé, hanem a kincstáré!

— Hiszen nem a kincstárt mondta tolvajnak, hanem engem!

10265. Éjjel létrát támasztott az első emeleti ablakhoz, hogy az ott levő két virágcserepet elemelje. A rendőr észreveszi és rákiált:

— Mit csinál?

— Nagybátyámnak holnap van a névnapja, virággal akarok neki kedveskedni. Egyik cserréppel már fenn van.

— Rögtön vegye le — szól a rendőr.

Boldogan fogadott szót és sietett el zsákmányával!

10266. — Melyik vaj nem olvad el a vízben?

— A tolvaj.

10267. Három szótagból áll, csak foglaljad egészbe: Elsőben végsőt kettőztesd lesz puha ágyad; Másodikat bőjtben használd rényét ha csináltatsz; Második elsővel szerezz a házadra figyelmet; Végső tag helység Pannon hármas hegye mellett; Büntesd meg méltó; (mert árt) ha kimondod egészlen.

Tolvajság.

10268. — Hányféle tor van?

— Három: Halotti tor, disznótor és:
Rektor.

Torkos.

10269. Két tagu: elseje gyász magyaroknál, vége
becses faj.
Rút az egész nyalogat bár éhes toroka betellett.

Tornázás.

10270. — Nagyon egészséges dolog a
tornázás!

— A mi őseink nem tornáztak.

— No de meg is haltak.

10271. *Tornonc* = tornatanár.

Torok.

10272. Héj be sokat megemészt az egész! hármával az
ember

Nagy szomorúságban vendégel; ketteje nélkül

A ki mitvel valamit, hidd el, hogy nincs esze annak.

Tót.

10273. Bár egyenest olvass, bár megfordítva, hazádban;
Mely Bábelt képez, nemzet vagyok én is; azonban
Vesd el vég betűmet, s már álló vízre találhatsz.

10274. Forgassad bár elől hátul,

Dunán innen és Dunán túl,

Csak egy hang mindenkoron.

De oly népnek nevezete,

Mely országot vesztegete

Igaz, vagy mesés lovon.

10275. Tóth nevű ur nejével és unokahugával látogatóba jöttek. A házi ur éppen a kaszinóban volt s az érte küldött cseléd ekkép hívja haza:

Tessék haza jönni, itt vannak a tótok.

10276. — Nincs drótozni való?

— Nincs.

— De van édes mamám — szólt a kis fiu. — Éppen most törtem el két lábast, hogy nekünk is hadd énekeljen a tót.

10277. — Minek örülsz annyira? — kérde az Amerikába kivándorolt tótot egyik honfitársa.

— Hogyne örülnék, — válaszolja tótul, mikor egy másik magyart láthatok távoli hazámból!

10278. *Jamdudum et totum lustrabat* =
Már a tótok dudáját nézegette.

Tök.

10279. A paraszt báméskodva nézi a kirakatban tetszelgő kaktuszt. — Tyüh! kiált fel, — spékelt nyulat már láttam akárhányat, de világeletemben sem láttam spékelt tököt.

Tőkehal.

10280. Tőkehalért küldik a fiut ki egyre ismétli stokfisch, stockfisch, utközben átugrik egy árkot s azontul mondja — Hopsza, hopsza.

— Kérek negyven fillérért hopszát, szól a boltban.

— Te stokfisch.

— Igen, igen az kell, szólt örvendezve.

10281. — Ma annyian vagyunk, hogy nem lesz elég a stokfisch.

— Minél több a vendég annál több a stokfisch.

10282. Peitler váci püspök beállit a budai kapucinus zárdába s szól a főnökhöz :

— Van-e stokfisch ?

— Ha excellenciád szerencsétet, mindig van stokfischünk.

10283. Többen stokfischet rendeltek.

A pincér, nehogy a kivánt adagoknál többet vigyen kezdi olvasni megrendelőit :

Egy stokfisch, két stokfisch stb.

10284. *Töltény* = csapláros.

10285. *Töltött káposzta* = Geladenes Kraut.

10286. *Tömeg* = liba.

10287. *Tömény* = liba.

10288. *Tömérdek* = libahizlaló asszony.

10289. *Tömörülés* = pamlag.

10290. — Nagy város lehet az a Tönk!

— Miért?

— Mert már nagyon sok emberről hallottam, hogy tönkre ment.

Tör.

10291. Egy tagu öldöklő eszköz, vért ontani készült:
Első részétől foszd meg; védelmez azonnal.

10292. *Töredék* = üvegcserép.

10293. *Töredelem* = cserépedény.

Török.

10294. Kéttagu szó, öt betűvel:

Főnév, — ige — s nemzet.

Nevére a történelem.

Sok hőstettet jegyzett.

Első tagja tárgyat jelent,

Ugyanazt — visszásan;

Másik háрма épp az elsőt.

Foglalja magában.

10295. *Törökbecse* = hárem.

Történelem.

10296. A történelem a legtermékenyebb mesevár.

10297. — Nevezd meg nekem a történelemből híres asszonyokat?

— Lujze Bosz, Meta Phisik, Alma Mater, Anna Dyomene, Elly Eser, Sophi Stick, Sara Gossa és Ábrahám a Sankta Klara.

10298. — Beszéljen a kisasszony valamit a francia forradalomról.

— Bocsánat, még akkor nem éltem.

10299. Bár az első évszázadban születtem volna, nem kellene most világtörténetet tanulni.

10300. *Történetértelmség* = historia.

10301. *Törvény* = dió.

10302. *Törvény* = cserép.

Tőzsde.

10303. *Tőzsde* = ármány.

10304. — Miért némul el a katonai zenekar, ha a tőzsde mellett vonul el?

— Mert a kisebb bandának hallgatnia kell a nagyobb banda közelében.

Tréfa.

10305. — Mi a tréfa?

— Mások szellemessége.

10306. — Komolyan vagy tréfából ütött pofon?

— Komolyan.

— Azért, mert az ily tréfát kikérem magamnak.

10307. Melyik fa nem ég el a tűzben?

Tréfa.

10308. — Igaz, hogy a vőlegényed olyan tréfás ember?

— Roppant. Sőt attól félek, hogy engem is csak tréfából jegyzett el.

10309. Réthy Mihály halálos betegen feküdt lakásán. Hűséges szolgája benyit hozzá s halkan suttogva jelenti:

— A gangon látom Szatmáryné és Lendvayné nagyságát jönni, bebocsássam őket?

A beteg nagyot morgott és boszusan dünnyögte:

— Ezek a vén asszonyok egész életemben szekáltak és most se hagynak békében... mondd nekik, hogy meghaltam.

A szolgának csak annyi ideje volt, hogy az előszobába kimenjen, mert a két veterán művésznő éppen akkor nyitott be oda.

— Hogy van Miska? — kérdezték egyidejűleg.

— Szegény gazdám, — felelt siránkozó hangon a szolga — meghalt!

— Jézus Mária! — sikoltott, az idősebb Lendvay Márton hitvese. — Hadd látom szegény Miskát még egyszer!

És félrelökve a hüledező szolgát, berontott Szathmárynéval együtt a beteghez. Réthy végighallgatta az előszobában lefolyt párbeszédet s minthogy még a sir szájánál is kópéságon törte a fejét, halottnak tetette magát. A két művésznő jajveszékelve borult a mozdulatlanul ott fekvő kollégára és hangoosan zokogva magasztalták erényeit. Ekkor Réthy hirtelen fölkapta a fejét és nagyot horkantott, hogy megrémitse őket:

— Hrrh!

Lendvayné és Szathmáryné az ijedtségtől félájultan tántorogtak hátra, Réthy pedig élettelenül hanyatlott vissza párnájára — a hirtelen rázkódás és erőltetés megölte.

10310. *Trinkenbold* = Iván.

Trombita.

10311. Az ujonc iskolában kérdi az oktató tiszt az ujonctól, hogy írná ki ezt a szót: — Jelzés.

— A jelzést nem írják ki — felelt az ujonc, azt a trombitás úgy fujja ki a trombitán.

10312. A trombitás úgy be bolt nyakalva, hogy hazamenet ledölt a földre és elaludt. A farkas megszimatolta s neki tartott, a felébredett belefujt trombitájába, mire a megijedt farkas elillant.

10313. — Hogyan fujja maga azt a capistrángot. Részeg talán?!

— Én nem kapitány ur, jelentem alásan, hanem a trombitám mundstiklije reggel beleesett a teli kriglibe.

10314. — Tizenöt év óta csupán levegőből élek!

— Lehetetlen! Ámitás! Rá akar szedni.

— Isten ments! én a tiszta igazságot mondom. Mert hát, tudják az urak, én trombitás vagyok.

10315. A kürtös a trombitással összeveszett és dühében utóbbit ökörnek nevezte. A trombitás visszautasítja a hamis címzést, mondván:

— Önnek tudnia kellene, hogy ökörszarvat nem a trombitás, hanem a kürtös használ.

10316. *Tudósító* = Nachrichter.

10317. *Tul terhelt ló* == kínálat.

10318. *Turbán* = kincset kereső horvát.

10319. *Turista* = vakand.

10320. — Aztán ismeri alaposan ezt a hegyvidéket?

— Meghiszem azt! Nincs itt már olyan mélység, a melyikbe le ne potyogtunk volna!

10321. *Turó* = vakand.

10322. *Tusakodó* = tus alatt álló.

10323. *Tutajos* = talpon álló.

10324. *Tücsök* = cérná.

Tükör.

10325. Ha rám néznek, visszanezek,
 Merre mennek, arra nézek.
 Igazmondás tulajdonom,
 Mit, hogy látok, úgy mutatom,
 Aki nevet, ránevetek,
 Haragosra ferdén nézek,
 Beférek egy kis szobába
 S én belém befér a Tátra.

10326. Ifjuságukban barátja, öregségük-
 ben ellensége a nőknek a tükör.

10327. Timur sirva fakadt, mikor meglátta
 eltorzított arcát a tükörben.

Chodsa, a komornikja, még jobban sirt.
 — Mért sirsz? — kérdi Timur.

— Te csak egyszer láttad magadat a
 tükörben, és sirva fakadtál, mit tegyek én
 a ki egész nap látlak.

10328. Nagyuri dáma kis leányával sétál
 és észreveszi, hogy az valamelyik üzlet tükör-
 táblájában nézegeti magát. Felháborodva szól
 hozzá:

Nem szégyenled magadat? Hogy nézhetsz
 ilyen tükörbe? Ki tudja miféle emberek
 néztek már bele?

10329. — Miért nézel mindig a tükörbe,
 a mikor öltözködöm?

— Mert akkor kétszer látom a ruhádat,
 a melyet csak egyszer kell kifizetnem.

10330. — Óh, nagyságos asszony, ha adna valami ennivalót . . .

— Miért nem keres munkát?

— Kérem, én az orfeumban üveget nyeltem, de az orfeum megbukott . . .

— Na jöjjön be, éppen ma törtek össze egy nagy tükröt, azt megkaphatja ebédre.

10331. — Ma láttam valakit, kit ön igen szeret.

— Bizonyosan a tükörbe nézett.

10332. *Tülkönc* = kanász.

10333. *Tündér* — ha süt a nap.

10334. *Tündérértékség* = metaphisica.

10335. *Tünemény* = rab szökevény.

10336. *Tüntetés* = bűvészet.

Tüz.

10337. Beharap a paprikába, hát borzasztóan éget, felugrik és lélekszakadva rohan ki a faluból, hol megkönnyebülve felkiált:

Most már éghet, csakhogy a faluban nem gyuladt ki.

10338. — Ég az iskola!

— A tanító már elégett?

10339. — Miért ma oly büszke, kis-asszony?

— Egy férfit megszólított mondván:
Uram, szabad öntől tüzet kérnem?

10340. — Hol van az ur?

— Elaludt.

— Hát ő nagysága?

— Szintén elaludt.

— Akkor majd a kandalló elé ülök, melegedem a tüznél mig felébrednek.

— A tűz is elaludt.

10341. Az egész harmadban végzett történelmi tananyag volt feladva. A fiuk egyike — hogy időt nyerhessenek, mert a legközelebbi óra csak négy nap múlva volt — a közeli mezőn megvett egy szalmaboglyát azt felgyújtotta s az így keletkezett tüzi lármára elmaradván az előadás: elérte célját.

10342. — Tűz van!

— Hol ég?

— A korcsmáros pincéjében: éppen most vitt oda a korcsmáros két csőbör vizet!

10343. — Tűz, tűz, kiáltott szaladva az utcán.

— Hol van a tűz? — kérdezték.

— Azt magam se tudom, de szeretném ha volna, mert fázom.

10344. Rémulten jelenti a cseléd, hogy a fa ég a konyhában.

— Öntsd le vízzel.

— De hol vegyek?

— Ott az egész bogrács tele van vízzel.

— Igen, ám, de az is forró s így mit sem használ, ha az égő fára öntöm.

10345. Nyolc éves koromban leégett a szülői ház. Kimentem az utcára s hangosan imádkoztam Szent Flóriánhoz.

— Hagyd abba, fiam, szólt édes anyám, a tűz már oly nagy, hogy Szent Flórián sem bírja eloltani.

10346. Tűzvész alkalmával megtörtént hogy néhány tűzoltó a korcsmába vette magát és nagyokat ivott. A rendőrbiztos belép és megütközve így szól: Hát emberek így kell oltani?

— Hiszen oltunk -- volt a válasz.

10347. — Rettenetes nagy tűz volt az éjjel a városban s mi alig tudunk felőle úgy aludtunk. Majd minden nevezetesebb épület leégett!

— Az iskola is leégett? — kérdi a fiu.

— Az nem.

— Akkor hát nem volt olyan nagy a tűz.

10348. A kiadó e sorokat intézte nemrég egy fiatal poétához, kinek versei nála jelentek meg bizományban.

Uram!

Nagy örömmel értesitem, hogy könyvének első kiadása teljesen elfogyott. Ide csatolom az Önre eső kétszáz korona hasznót.

Hazafias üdvözlettel

a kiadó.

U. i. Üzletem tegnap teljesen leégett és raktárom biztosítva volt.

10349. — Igazán szeretsz?

— Jobban, mint az életemet, — válaszolt a leány gyöngéden, — a tűzbe mennék érted, ha kell.

— Azt már nem kívánom, de ha megígéred, hogy a hideg téli reggeleken is először kelsz fel és tüzet gyújtasz, akkor Isten neki, nem bánom hát, feleségül veszek!

10350. Nagy tűzvész után segélypénzeket osztogatnak. A koldusbíró is könyörög adományért.

— Hisz magának nem égett el semmije, figyelmeztetik.

— De én is megijedtem!

10351. — Mennyit kaphatnék, ha jövő héten meggyulna a házam?

— Vagy két-három évi fegyházat.

10352. — Hadnagy ur, volt e már ön tűzbe? . . .

— Óh igen.

— És közel?

— Nagyon közel . . .

— Nem félt? . . .

— Sőt örültem

— Hát ön szereti a tüzet?

— Kivált hölgyek szemeiben.

— És háboruban?

— Hát kell nagyobb háboru mint a mi hölgyek szemeiben rejlik?

10353. — Kérem szépen, merre van a Gyöngytyuk-utca?

— Arra atyafi, a hol az elébb tűz volt.

— Köszönöm!

— Hol volt tűz, kérem az elébb?

— A Gyöngytyuk-utcában.

10354. Barátunk házában a mult héten éjjel borzasztó tűz ütött ki. De ő nem vesztette el hidegvérét, hanem mindenekelőtt az anyósa megmentéséről gondoskodott.

— Hogyan?

— Kidobta az ablakon.

10355. — Miért sirsz ugy, fiaeskám?

— Azt álmodtam, hogy az iskola leégett.

— Remélem, hogy csak rossz álom volt az egész?

— Hiszen éppen az a baj!

10356. Mondja kérem mi ég?

— A rabbinus disznóola.

10357. — Mért vered azt a szegény fiut?

— Hogyne verném, mikor ez a szemtelen ledobta az égő petróleum lámpát — és mindjárt eloltotta.

10358. — Gratulálok az üzleted leégéséhez . . . Mikor volt a tűz? Tegnap, tegnapelőtt?

— Hallgass, szerencsétlen, holnap lesz!

10359. Hát most beszéltünk a tűz káros hatásairól, de vajjon van-e a tűznek haszna is? Ki tudja?

— Én tudom.

— No milyen haszna lehet a tűznek?

— Ha valaki jól biztosítja a házát és leég.

10360. — Hallottam, hogy az éjjel tűz volt nálatok. Igaz-e?

— Igaz.

— Aztán nagy volt-e?

— Dehogy volt. Gyertyavilág mellett oltották.

10361. Valld meg őszintén, mi szükség most ilyen drága hálóköntöst vened, mikor a fürdőn ugy sem látja senki, mert már korán reggel föl kell öltöznöd és a fürdőházba menned.

— De, édesem, ha éjjel tűz talál kiütni, hálóköntösben kell menekülnöm a házból!

10362. Ha a tűzünk befagy hóval kell tüzelnünk.

10363. II. József tüzet kért.

A huszár belemarkolt a zsarátnokba és a hamuval együtt, hogy kezét meg ne égesse, olyan szép piros parazsat tartott a császár elé, hogy csak úgy szikrázott.

10364. A szónok megakadt, de nem veszette el lélekjelenlétét.

— Füstszagot érzek, talán valami ég — szólt, a hallgatóság elhagyta a termet s végre a szónok is.

10365. — Tüz! Tüz!

— Mit kiabálsz tüzért? Tüz van elég. Viz kellene!

10366. — Aztán gyakorolják-e magukat az oltásban?

— Sajnos, kevés az alkalom.

10367. Inas a tüzoltókhoz:

— Siessenek uraim, mert elalszik a tűz.

10368. Drezdában tűzvész alkalmából egy vízfordó odakiáltott a diszruhás nézőhöz — „dologra, dologra“ — én királyi tanácsos vagyok, szolt az illető — a másik pillanatban már a veder kötele a szóló nyakában volt, levén a vízfordó maga Károly kurlandi herceg.

10369. — Miért nem szerveznek önkéntes tűzoltóégyesületet ?

— Mert a házak mind be vannak biztosítva !

10370. — Biró ur ! Ég a községháza ! Adja ki hamar a kulcsot hadd huzzuk ki a fecskendőt !

— Más bajod nincs ? Nem elég, hogy a községháza ég, még a fecskendőt is el akarjátok rontani ? !

10371. — Mért nem parancsolja be az összes tűzoltókat ?

— Mert csak egy akó bort kapunk s így egyre kevés jutna.

10372. *Tűzoltó*: Ebben a szobában ég.

— Nálam nem ég.

— Kell, hogy égjen.

— Akkor hat gyujtsa fel a lakást.

10373. — Miért volt sületlen ma délben a rántott csirke ?

— Mert nem akart égni.

— S miért nem akart a tűz égni ?

— Egy tűzoltó ismerősöm jött hozzám látogatóba ; a tűz ezt észrevette, megijedt, elhalványult s végre — kialudt !

10374. — Tűz van! Egy háromemeletes ház ég! A tűzoltók ki is vonulnak. A tűzoltó jelenti:

— Parancsnok ur! A fecskendők csak az első emeletig viszik föl a vizet. Mit csináljunk?

— Várjunk, míg a tűz leér az első emeletre, — felel a parancsnok.

10375. — Miért nem vigyázol jobban? Ha így folytatod, sohasem tanulsz meg semmit!

— Nem is akarok, tanító ur!

— Nem szégyenled magad? Ilyet mondani?!

— Óh, ha mindenfélét tanulok, csakugyan tanító leszek, vagy pap, a mint a szüleim kívánják; pedig én tűzoltó akarok lenni!

10376. *Tűzoltó*: Maga felhívott az ablakból, azt mondván, hogy itt tűz van. Hol van hát az a tűz?

Szakácsnő: A szívemben.

10377. Kezdetben oly kicsi volt a tűz, hogy nem volt érdemes oltani, most meg már oly nagy, hogy mitsem használna az oltás.

10378. — Önkéntes tűzoltó egyletet alapítunk.

— Akkor hát mért biztosítottuk a házainkat?

10379. Mihelyt meglesz, mindjárt megmar,
Mihelyt megmar, mindjárt meghal.

Tűz szikra.

10380. *Tüzoltó* = viz.

10381. *Tüztvész* = Gyula.

Tyuk.

10382. A hadjárat alkalmával egy kised faluban szálásolt katonák között mindenféle néven nevezendő apró marha eltünt, panaszt tett a szegény lakosság e felől a parancsnoknak, ki az utra készen álló legénység fölött szigoru vizsgálatot tartott, a többek között egy többszöri hasonló csinjeiről ismeretes huszár abrakos tarisznyájában találtak egy kitekert nyaku tyukot, s midőn ez iránt kérdőre vonatott, csodálkozó pofát vágva mondja az ezredesnek:

— Ejnye ilyen teringette éhes tyukja! Ez bizony az abrak szagra mászott ide s oda fult.

10383. — Ha Noé nem vitt kakast a bárkába, honnan van a csirke?

— Tyukot vitt be s egy kosár tojást, amit a tyuk vizözön után kiköltött. Innen van a csirke.

10384. — Hallom, hogy a felesége nagyon megpörölte.

— Az ám! Ördög vigye el a máját! Ennek senki fia se tudja a kedvét eltalálni. Engem azért szid, mert sokat költök, a tyukot meg azért szidja, hogy keveset költ.

10385. Csodálatos, hogy egy tyuk nem tud uszni — hat tyuk ellenben igen.

Tyukszem.

10386. — Melyek a legérzékenyebb szemek?

— A tyukszemek.

10387. — Mikor legnehezebb az ember?

— Mikor valakinek a tyukszemére hág.

10388. A színházban:

Bocsánat, uram, az ön állóhely-jegy talán az én tyukszememre is szól?

10389. — Barátom, majd megőrülök. Három napja nem alszom a fájdalomtól. A tyukszemem agyonkinoz. Iszonyuan gyötör. . .

— Miért nem vágatod ki?

— Félek, hogy fáj.

10390. — A tyukszememet tiporja le.

— Legyen nyugodt, majd megnő.

10391. — Mért köszön az az ur minden suszternak?

— Mert tyukszemvágó.

10392. — Képzeld csak, a mi öreg balletmesternőnk azt állítja, hogy még ma is térdelnek előtte férfiak.

— Azok legföllebb tyukszemirtók lehetnek.

10393. — Jaj doktor ur, a mikor esős az idő, nagyon fáj a tyukszemem.

— Szót sem érdemel.

— Félek, hogy valami rendetlenség támad a szervezetemben.

— Miből következtet arra?

— Tegnap esett az eső és nem fáj a tyukszemem.

10394. — De éles kést adott.

— Nem is adom mindenkinek, mert az uram tyukszemvágó kése.

10395. *Örmester* az önkénteshez: Maga úgy lépked, mintha a monoklit a tyukszemén hordaná!

10396. — Fiam szálj le a térdemről, elaludt a lábam.

— Huzd le a csizmádat, hadd lássam be van-e hunyva a tyukszeded, ha a lábad alszik.

10397. — Mikor a tyukszeme fáj, mindig szokott eső lenni?

— Egész bizonyosan.

— No nekem most eső kell, mert szántani akarok, majd ráhágok a tyukszemére, hogy fájjon — szólt és úgy is cselekedett.

10398. — Az esperes a püspök szeme.
— Az ám a tyukszeme.

10399. — Uram!

— Tessék?

— Ön a tyukszememre hágott.

— Bocsánat, én nem tudtam, hogy van tyukszeme.

10400. — Ah, szegény barátom, hát a baleset következtében levágták a lábadat? Mennyire sajnállak!

— Sohse sajnálj . . . Legalább nem bánt ezen a lábamon a tyukszem.

10401. Avval a hölgygyel, ki tegnap a vasut-állomáson a tyukszememre lépett, óhajtának közelebből megismerkedni.

Udvariasság.

10402. Higyje el nagysád ez a zsebkendő oly finom, hogy ha használja, azt fogja hinni, hogy semmi sincs a kezében.

10403. — Ha megvennéd nékem azt az ékszert, tiz évet adnék az életemből.

— Ne, ne! . . . Inkább csak élj minél tovább.

10404. — Ez a terebélyes tölgy az én kedvenc helyem. Ennek árnyékában üldögélek és költöm legszebb dalaimat telve szerelemmel és epedéssel!

— Bizonyosan sajátkezüleg ültette, ugye kisasszony?

10405. — Cipészét valóban sajnálom.

— Miért?

— Mert ha nagysádnak mértéket vesz, okvetlenül nagyon meg kell szemeit erőltetnie.

10406. Mivel szolgálhatok?

— Ohajaimat egy héringben bátorodom összpontosítani.

10407. — Az ügyvéd urhoz van szerencsém?

— Szolgálatjára. S nekem kihez van szerencsém?

— Én a végrehajtó vagyok.

— Ah nagyon örvendek. Minek köszönhetem a szerencsét?

— Bátor volnék azt a kérdést kockáztatni, volna-e még valami lefoglalni valója?

— Valóban nagyon sajnálom, de egy órával ezelőtt vitték el az utolsó butoraimat.

— Akkor nagyon sajnálom, hogy háborgattam.

— Kérem, nem tesz semmit. Igen örültem a szerencsének.

— Részemről volt a szerencse. Legközelebbi viszontlátásra.

10408. A bélyegeket jól meg kell nedvesíteni — kisasszony pedig csak csókot lehel rájuk.

10409. — Nem akarnak elmulni a himlőhelyek.

— Oly szép helyet nem szivesen hagyunk el.

10410. XIII. Lajost boszantotta, hogy az egész világ Richelieuvel foglalkozott. Az udvari bálon ezért megparancsolta, hogy Richelieu előtte menjen — Richelieu fáklyát ragadott kezébe e szókkal: Csak így szabad felséged előtt mennem.

10411. II. Fülöp spanyol király így szólt Alba herceghez: Ön halált érdemel, nem mert az Alföldet elpusztította, hanem mert bejelentés nélkül lépett be uralkodójához.

10412. Ha valakinek lábára hágnak azt kell mondanunk: pardon; mintha akkor kevésbé fájna!

10413.— Miért vagy oly szomorú, barátom? Hisz egész zavarodottnak látszol. Talán beteg vagy?

— Isten mentsen. De csak gondold el, mily szerencsétlenül jártam ma. Gondolataimban egészen elmerülve haladtam le az országúton, s észre sem vettem, hogy a korona-herceg kocsizott el mellettem. Elmulasztottam illő tisztelet-köszöntésemet tenni. Óh! hogy a fejemet nem veszttem. Mit gondol majd a herceg, mit mondanak majd az urak?

— Már ez baj, barátom, mindenestre nagy baj!

— Hanem megállj, menjünk kissé félre, éppen egy pap jön itt az Oltáriszentséggel. Azok a szenteskedők máris letérdelnek és keresztet vetnek magukra!

10414. Valamely társaságban egyik urnő igen nagy elragadtatással beszélt valamely dologról, úgy hogy észre sem vette, hogy a kandallóból kipattant szikra a ruhájára esett. Később eloltatván a tűz, Ripermont megszólal:

Én mindjárt észrevettem, hogy oda pattant a tűz, de nem akartam oly goromba lenni, hogy asszonyosságát beszédjében hátráltassam.

10415. *Fogházör* (a fogházat elhagyó gazdag fegyencnek, a ki neki busás borralót nyom a markába): Nagyon szépen köszönöm... legyen nemsokára szerencsénk!

10416. A főispán vizitálja a börtönhelyiségeket. A mint egyik zárkába lép, a rab, ki egykor jobb napokat látott, felugrik a pricsről és udvariasan bókolva szól:

— Tessék helyet foglalni.

10417. — Barátom beteg, tehát naponta elmész és megkérdezed, hogyan van. Értetted?

— Igenis.

— De azután ne szólj nekem semmit, nem érdekel az az ember annyira.

10418. A grófné megnézte a lovakat. A kalauzoló állatorvos ily szókkal fogadta: Bocsánatot kérek, méltóságos asszonyom, hogy ezek az állatok oly neveletlenek és nem fordulnak arccal méltóságod felé, mert bizonynyal nem képesek felfogni a nagy megtiszteltetést, melyben részesülnek.

10419. — Hogy van a fia?

— Köszönöm, már megint ül Vácon.

10420. — Él-e az atyád?

— Nem él, köszönöm a kérdését, hála Istennek már meghalt!

10421. Fenséged a „kár“ szót két „k“-val irta. A bőkezűség fejedelmi erény ugyan, de ez a szó nem érdemli meg!

10422. Népszerű miniszterünk így szólt valamelyik képviselőnkhez: Mióta miniszter vagyok aligha koptattam el még egy pár cipőt. Annyi a dolgom, hogy még sétálni sem érek rá!

— Még ha sokat sétálnál is kegyelmes uram, sem koptathatnál el sok cipőt!

— Miért?

— Mert a nép tenyerén hord.

10423. A halálra ítélt, aki teljes életében az udvariasság mintaképe volt, így szólt hóhérjához:

— Lekötelező figyelme valóban meghat. Nincs senki, a kitől szivesebben akasztatnám fel magamat, mint öntől.

— Előzékenysége nagyon hizelgő rám nézve. Mondhatom, hogy nincs, a kit szivesebben akasztanék fel, mint éppen önt — volt a válasz.

10424. — A leányom valóságos gyöngy.

— Még a régi jó időből való.

10425. Az anya figyelmeztette fiát, hogy hölgyekkel beszélve képek és hasonlatokkal éljen pl. Szabad önt Flóra kedves gyermekeivel diszitenem, e helyett: adhatok önnek virágokat. Az engedelmes fiu társaságban volt s a mikor jelentették, hogy a szomszéd szobában terítve van, odaszólt egy urnőnek:

— Szabad önt a jászolhoz kísérem?

10426. — Ez a terebélyes tölgy az én kedvenc helyem. Ennek árnyékában üldögélek és költöm legszebb dalaimat telve szerelemmel és epedéssel!

— Bizonyosan sajátkezüleg ültette, ugye kisasszony?

10427. Ur és hölgy ül a kávéházban. Oda megy hozzájuk a virágáros leány.

— Tessék egy rózsát venni a nagyságának!

— Köszönöm, nem kell!

— Pedig a hölgyeknek jól esik egy ilyen kis udvariasság.

— Dejszen látja, hogy ez a nő a — feleségem!

10428. — Ön ki akar dobni? tudja meg, hogy a gazdám udvari szállító.

— Szolga, dobja ki ezt az urat az udvarra!

10429. — Az ön fia nem udvarias a vendégekkel.

— Hogy lehet ön oly buta, udvariasságot követelni egy ily neveletlen kölyöktől.

10430. A hölgy felszállott a villamosra, ahol egy fiucska udvariasan felajánlotta neki a helyét.

— Köszönöm. Bizonyára mamád kötötte lelkedre, hogy hölgyek iránt udvarias légy!

— De csak az öregek iránt!

10431. *Idegen*: Hallja maga, tudja, hogy hol van az Izabella-utca?

Budapesti (tovább menve): Tudom hát!

10432. — Tegnap visszajöttem a nyaralóból.

— Nagyságod oly jól néz ki mint száz évét töltött volna a szabad levegőn.

10433. — Ha nem kotródik ki ebből a kertből úgy eldöngetem, hogy lepedőbe viszik haza.

— Nem tudtam, hogy tilos a bemenet.

— Azért figyelmeztettem szép szerével.

10434. — Én minden dolognak a magvát szeretem.

-- Akkor ezentul önnel fogok cseresznyét enni.

10435. — Ön egy közönséges csaló!

— Uram, ön tuloz!

10436. — Tegeződöl a báróval?

— Igen. Csak ha gorombáskodni kezdünk egymással, akkor magázzuk egymást!

10437. Engedje meg, helyet foglalnom ön mellett, hogy lehüljek.

Udvarlás.

10438. — Miért visel kék szemüveget, hiszen alig süt a nap?

— De kisasszonyhoz készültem és az ön szépsége oly vakító!

Másnap megvolt az eljegyzés.

10439. — Szép magától, hogy nem mondja magát tökéletesnek.

— Hát nem mondom, hogy én vagyok a tökély, de hogy közel vagyok most a tökéletességhez, az bizonyos.

10440. — Hogy tetszik új gyémántos nyakláncom?

— Kevésbé szép nyakon feltűnő lenne.

10441. — Higyje el, mi nők gyűlöljük a bókákat.

— Melyeket a férfiak másoknak mondanak.

10442. — Mikor én a Montblanc tetejére értem . . .

— Napfeljötté volt, szép nagysád.

10443. — Miért nem veszi el ezt a hölgyet, ha oly tüzesen udvarol és minden estéjét nála tölti?

— Mert akkor esténként nincs hová járnom.

10444. — Hadnagy ur eliheti, hogy tegnap is egy hadnagy esett térdre előttem.

— Bizonyosan megbotlott.

10445. — A nagysád körében töltött órák boldogsága mélyen szivembe van vésve, szivem meghasad a válás fájdalmában. Bár egészen enyém lehetne.

— Szavai lelkemben viszhangra találtak. Sokáig harcoltam, de végre is be kell vallanom, hogy egymáséi nem lehetünk, mert sajna! nekem férjem van.

— Nekem meg feleségem.

10446. — Az én lábaim előtt is már láttam tisztet.

— Bizonyosan be volt nyakalva.

10447. — Ha lányom annyira tetszik, nőül veheti.

— Már annyira még sem tetszik.

10448. 1808-ban a vendéglőben valamely francia tiszt annyira udvarolt a mellette levő hölgynek, hogy az udvarlás hevében ennek kezét érinté, a megijedt nő vizet öntött a kezére s megtörlé.

E viselkedése annyira megtetszett az asztalnál ülő Lützownak, hogy nőül vette.

10449. — Most akar kurizálni? Hajnali három órakor? Elkésett.

— Legalább egy kicsit utókurizálni.

10450. — Hogy udvaroltathatsz magadnak ez urral, hiszen az egész világ hülének tartja.

— Éppen ezért remélhetem, hogy megkéri a kezemet.

10451. — Nagysád, hajlandó lenne velem megosztani a bűt és örömet?

— Miért ne, ha enyém lenne az öröm?

10452. — Szeretnék az árnyéka lenni, kedves nagysám!

— Minek?

— Hogy mindig a közelében lehessek.

— Óh, gyanus óhaj! Csak derült időben volna közelemben; zivataros, sötét időkből elhagyna és oly leány után futna, a ki napfényben sütkérezik.

10453. — Hát igazán szeret?

— Nagyon.

— Meg is halna értem?

— Lehetetlen, mert az én szerelmem halhatatlan.

10454. — Hát azt hiszed, hogy udvarlód szándéka komoly?

— Bizony! Azt mondta, hogy én vagyok mindene, nélkülem nem élhetne.

— Azt mondják mindnyájan. . . .

— Igen ám, de a többiek nem mondták nekem.

10455. — Volt vagy száz imádóm.

— A sok közül nem tudta megtalálni az igazit.

10456. — Már nem udvarolsz a bárókisasszonynak?

— Már nem.

— És miért nem?

— Mert nőül vettem.

10457. — Már nyolc éve jár a házunkhoz, legyen szives nyilatkozni, hogy elveszi-e a leányomat?

— Ezt már évek előtt kérdezhetette volna, mert idő közben a leánya megöregedett.

10458. — Ugy-e bár, te nem a pénzemért vennél el?

— Nem én, az egész világ pénzeért sem vennék el.

10459. — Ugy-e drágám, egész nap reám gondolsz?

— Igen édes, s éppen azért haragszom az őszre, hogy egyre rövidebbek lesznek a napok.

10460. — Kiváncsi vagyok rá, hogy helyén van-e a szive?

— Magának kell azt jobban tudnia, hiszen az öné.....

10461. *Udvarnok* = házmester.

10462. *Ugorka* = tücsök.

Ujj.

10463. — Hány ujjunk van a kezünkön, hány a lábunkon?

— A kezünkön tíz ujj van, hogy a lábunkon hány ujj vagyon nem tudhatom, mert csizmában vagyok.

10464. — Hová lett a szép gyémátgyűrőd?

— Hát most a feleségem ujján viselem.

10465. — Ujabbi adatok szerint Saturnus gyűrűjének átmérője hatezer mértföld.

— Szent Isten! mekkora lehet hát az ujjja?!

10466. *Tanár* (meglátva, hogy a fiu az ujját a szájába dugta): Vigyázz, mert úgy jársz, mint az egyszeri óriási kigyó, mely a farkát bevette a szájába és lassankint lenyelte az egész testét.

10467. Kapkodott a gyerek a szecska-vágóhoz, míg egyszer csak elkapta az ujját, leszakította.

A nagy sivalkodásra kiszalad az apja az udvarra, látva a bajt, a földre hullott ujjat felkapva, fut vele egyenesen az orvoshoz.

— Levágta a szecska-vágó a fiam ujját, kérem lehet-e azt még odaforasztani?

— Lehet hát, de hol van a gyerek?

— No nézd, azt meg otthon felejtettem.

10468. — A nagyujjam fáj.

— Önnek oly kicsi a lába, hogy nem is lehet nagy ujjja.

10469. — Mily kedves kis ujjai vannak nagysádnak. . . Igazán olyanok, mint valami kis gyermek ujjai.

— Igen. . . Az édes mamám szokta is mondani, hogy az én jegygyűrűm olcsó lesz és bizonyára hamarosan kapok majd jegygyűrűt.

10470. — Félelmetes az a viziló?

— Óh nem, azt az ujjára tekerheti.

10471. — Az a kaucsuk ember igazán csodálatra méltó egy teremtés. Nem igaz?!

— Szeretnéd ugy-e ha én is olyan lennék, hogy annál könnyebben az ujjadra csavarhass.

10472. — Mivel lehet vétkezni?

— Szóval cselekedettel, és....

A tanító ujjával intett.

— És ujjal — felel a leányka.

10473. Hát a cselédnek is annyi az ujja mint az uraságnak?

10474. *Ujlak* = keztyü.

Ujone.

10475. *Ujone* = november.

10476. *Szakaszvezető*: Benneteket még kioktatlak, de azután már egy állatseregletbe szerződöm.

10477. *Ultima ratio* = utolsó részletfizetés.

Unalom.

10478. — Azt állítja, hogy öt napig munkaképtelen volt, holott a tanúk azt vallják, hogy mindjárt a sérülést követő napon késő estig tekézett.

— Meglehet!

— A pincér pedig azt állítja, hogy az nap husz korsó sört ivott!

— Az is meglehet! — Mit is csináljon az ember egész nap, ha munkaképtelen!

10479. — Micsoda? Tíz órakor már hazajössz a klubból?

— Igen. Kevesen voltak ott és oly borzalmasan unatkoztam, hogy inkább hazajöttem.

10480. — Te ásitasz?

— Férj és feleség egy test egy lélek; én pedig, ha egyedül vagyok, szörnyen unatkozom!

10481. Szörnyü unalmas az idő! Fél órába telik, míg tíz perc elmulik.

10482. — Talán untatom, kisasszony?

— Óh dehogy, csak unatkozom!

10483. — Nagysád egyre ásitozik; bizonyosan unatkozik.

— Ah, dehogy! Csak időtöltésből ásitozom.

10484. — Nemde untattam?

— Nem figyeltem.

10485. — Bocsásson meg: csak most későn veszem észre, hogy untatom kegyedet.

— Óh, kérem. Jobb későn, mint soha.

Ur.

10486. A legnagyobb ur a siró baba, annak senki sem parancsol.

10487. A legtöbb nő akkor kezdi az ég urát imádni, mikor a föld urai elhagyták.

10488. Két rossz lovon megy a paraszt a kerékagyig levágó sárban. Koromsötétség mindenfelé. Valami hintóféle jön vele szemben. „Kitérni, kitérni, én bíró vagyok,“ — kiabálja. A hintó kitér s a mint a lámpavilágnál megpillantja a benn ülő a szűrös atyafit, mérgesen kiált rá: Micsoda bíró maga, én kendet nem ismerem. „Semmivel sem bíró, — itt lakom nem messze“ s ostornyelével biztatja lovait a menésre.

Tovább halad a szekér. Most valami terhes béres szekérral találkozik. „Kitérni, kitérni, én ur vagyok.“ A béres kitér. Valami áldásfélét kíván a szür gazdájára. De amint elkerülik egymást, jobban szemügyre veszi őt a béres és méltatlankodva mondja: Hát maga ur? . . . hogy dölne az árokba, mikor lóvá teszi az embert. „Hát nem vagyok én a feleségem ura?“ s újra a két gebe hátára méri az ostor nyelet. . . s önelégülten mosolyog magában. . . Mint a kinek mindenben igaza van.

10489. — Miért nagyobb ur az Isten, mint a tábornok?

— Mert több a csillaga!

10490. Gyenge termet volt a férj, termetes az asszony.

Valami miatt összeszólalkoztak s az asszony az ágy alá teremtette gyenge testalkatu férjét.

Kitekint az ablakon s látja jönni a sógort.

— Jöjj elő az ágy alól — szól az asszony, jön a fivéred.

— Azért se, válaszol a férj — s mikor fivére kérdi, hogy hol vagyon, büszkén válaszol az ágy alól:

— Itt vagyok, — az asszony szeretné, hogy jőjjenek elő, de nem teszem; megmutatom neki, hogy én vagyok az ur a háznál.

10491. A fiam uralkodik Görögországban.

Az atheneiek uralkodnak az országban, én az athenieken, feleségem fölöttem, fölötte pedig a fiam.

10492. *Tanár* (bosszusan): Urak! az olyan urak mint önök urak, nem urak.

10493.—Én vagyok az ur a háznál vagy te?

— Az anyám.

10494. — Micsoda hasonlatosság van a haragban levő ember és a rabszolga között?

— Az, hogy egyik sem ura önmagának.

10495. — Férjét akarata ellenére nyugdíjazták?

— Hála Istennek!

— Nem értem.

— Hát most legalább egész nap én leszek az ura.

10496. Uralkodó: Kinek az alattvalója?

— A magam ura vagyok.

— Nagyon goromba az ura.

10497. *Urna* = felsőház.

10498. *Uszár* = uszómester.

10499. — Tud uszni?

— Igen, de csak felületesen.

10500. *Uszító* = uszómester.

10501. *Uszkár* = bukott mágnás.

Ut.

10502. — Mért jöttél későn?

— Oly jeges az ut, hogyha egyet előre lépek két lépéssel csuszom hátrább.

— Hát akkor, hogy érkeztél meg.

— Megfordultam, mintha haza akartam volna menni így aztán ide érkeztem.

10503. — Kérem, hol van a szeszgyár?

— Azt nem tudom. Uraságod talán a likörgyárat gondolja?

— Igen, igen; hol van?

— Azt sem tudom.

10504. Rosz volt az országut.

A plébános megkereste a szolgabíró, hogy csináltassa meg.

A szolgabíró a szentírásra hivatkozott, mely szerint a lelkész kötelessége, elkészíteni az Ur utját. Nemsokára a szolgabíró kocsija felfordult s a szolgabíró igen megsérült, most a plébános idézte a szentírást mondván: Így szól az Ur: fejedet töröm össze a kocsiddal, mivel hogy elhanyagoltad utaimat.

10505. — Hová vezet ez az ut?

— Ki a városból.

10506. Figyelmeztetés: Ha e tábla víz alatt áll, nem lehet az uton menni.

10507. — Hová mégy?

— A hegyre kell felmennem.

— Mit csinálsz ott?

— Vigyáznom kell, hogy le ne essem.

10508. A pupos utas betér egy vendéglőbe. A vendéglős kérdi: honnan jön?

— Én egyenesen a faluból.

— Akkor valószínűleg utközben görbült meg.

10509. — Hova megy? — kérdi a földesur.
— Nem tudom, szólt a jobbágy.

A földesur haragjában bezáratta a neveletlen fickót avval, hogy majd megtanítja tisztességes feleletre.

— Pedig uram, szólt a jobbágy, igazat mondtam, csakugyan nem tudtam, hogy a tömlöcbe megyek.

10510. — Itt tessék kiszállni, tovább nem mehet a kocsis.

— Miért?

— Mert a többi ut már csak szamaraknak és öszvéreknek járható, itt tehát már gyalog kell menni az uraknak.

10511. Nyitva hagyta a hintó ajtaját.

— Mi az ördögbe hagyja nyitva az ajtót?

— Csak nem fogom magam elválni a visszavonulás utját!

10512. A főnök egzaminálja a pakkert, a ki konduktor szeretne lenni. Azt kérdi tőle a többi közt, hogy melyik ut vezet legközelebb Párisba.

A pakkert felelet helyett kapja a sipkáját és kiszalad.

A főnök rákiált:

— Hova megy?

— Megyek — megkeresem a Párisba vezető legközelebbi utat! — S azzal eliszkolt.

10513. *Vezető*: Tessék vigyázni, itt már sokan lezuhantak.

Férj: Kedves nőm, menj te elől.

10514. — Látja, az az ur ugy ismeri az utat, hogy valóságos Baedecker.

— Csakhogy nem lehet ugy becsapni, mint a könyvet, ha az ember megunta.

10515. Ne tátsd a szádat ott a sineken, a mozdonyvezető még alagutnak nézi.

10516. — Édes apám, belefordult a kocsi a kátyuba!

— Lemerült egészen?

— Nem a, mert Icik alá került, az aztán föntartotta.

— Hála Isten.

10517. — Merre van az Alkotmány-utca?

— Tudja, hol az ország-háza?

— Nem tudom.

— Hát a mellett van.

10518. Mihály gazda feljött, bejárta Pest-Budát
S mindent megtekintvén elérte faluját.

Kérdezi a biró: No sógor mit látott?
Hiven elbeszélte, mit csak megcsudált ott.

Végre a lánchidra fordul a szó vége
S annak kezelését im ekként beszélte:

Hja bizony a lánchid igen drága jószág,
Mindentől, legkivált az esőtől óvják.

S ha eső kezd esni, azon minutumba
Betörlják gondosan a váralagutba.

Elmosolyodott a bíró e mondásra
S így szólt: kedves szomszéd maga nem jóllátta.

Nem a hidat tólják, hogyha eső szakad,
De a hidra huzzák rá az alagutat.

Utazás.

10519. Rosz nyelvek beszélnek, hogy kéj-
utra indultam, az igazságnak megfelelőleg
ki kell jelentenem, hogy csak arámért voltam.

10520. Oly sokáig tartott az utazás, hogy
a vége felé az összes utazók tegeztek egy-
mást.

10521. — Megtanultál főzni, mialatt a
férjed utazott?

— Igen.

— És mit szólt hozzá?

— Ah, ne is kérdezd! . . . mindjárt
ujra elutazott.

10522. — Melyek az idegen bünök?

— Én nem tudom őket, de a
bátyám sok éven át volt vándorlegény, az
tudni fogja őket.

10523. — A neje nekem azt mondotta,
hogy egy pár napra falura rándolt, nem
tudja, hogy mikor tér vissza?

— Egy pár hét múlva.

10524. — Mi lesz az ön svájci utjával?

— Meggondoltam a dolgot, ha a svájciak
láttni akarnak, jőjjenek ide.

10525. — Miért utazik a báróné déli Olaszországba?

— Meg akar szabadulni csuzos bántalmaitól.

— És a két lányát is magával viszi?

— Azoktól is meg akar szabadulni.

10526. Doktor ur, a férjemet heves fejfájás bántja. Milyen fürdőre utazzam?

10527. — Nézd csak ezt az utast, mintha pénztáros volna, ki automobilon szökik.

— Talán megfordítva, az automobil szökik a pénztárossal.

10528. — Adja kölcsön a kerékpárt.

— Mint ismeretlennek nem adhatom, háromszáz koronába került.

— Megadom a pénzt, ha este mikor visszahozom, visszaadja a háromszáz koronát.

Este visszahozza a kerékpárt és visszakapja a pénzét.

— És a használatért mit kapok? — kérdi a kereskedő.

— Minek a használatáért?

— A kerékpár használatáért.

— Csak nem veszem meg, hogy a saját kerékpárom használatáért fizessek valamit, hiszen ön is használhatta az én pénzemet.

10529. — Hogy érek én leghamarabb a faluba?

— Ha szalad.

10530. — Eltévedt az utas az erdőben, meglát világot, oda siet s az ablaknál kopogtat.

— Ki van künn? — ordítja a gazda.

Az utas annyira megijedt, hogy reszkető hangon felelé.

— Senki, kérem alásan.

10531. Mikor kezdetben tíz-tizenöt méternyi magasságból estem le, azt gondoltam, hogy oda vagyok, most már száz méternyi magasságból is minden utógondolat nélkül ereszkedem le.

10532. — Tudod, hogy hol van Venezia?

— Nem én.

— Hát Nápoly?

— Azt sem.

— Akkor bajod lesz nászutad alkalmából.

10533. Tudós a nejével Fiuméba utazott. Sárbogárdon étkeztek s ott felejtették a bőröndjüket. Az asszony kiszállt Hógyészen, hogy Sárbogárdra sürgönyözzön a bőröndért, de lekésett a vonatról. Férje Dombováron szállt ki, hogy a legközelebbi vonaton jövő nejével találkozzék, de a kocsiban felejtette kabátját, ezt az utasok Zágrábban deponálták, hogy odaérve átvehessék. A bőrönd tehát Sárbogárdon, az asszony Hógyészen, a férj Dombováron s a kabát Zágrábban vártak egymásra.

10534. Hol talál az utas legbizonyosabb vendégfogadót?

— Az ég alatt.

10535. Négy koronában egyeztek meg.

A mint hegyaljhoz érnek, megszólal a kocsis.

— Leszállni.

Mikor tul vannak a hegyen hangzik.

— Felszállni.

S ismétlődik tizszer.

Mikor fizetésre kerül a sor, kivesz az utas husz darab husz fillérest s darabonkint osztja kétfelé a leszállni szónál a saját zsebébe csusztatva egy-egy husz fillérest.

10536. — Mi a foglalkozása?

— Afrika utazó vagyok.

— Volt már Afrikában?

— Nem, a rendőrség mindig visszatartott.

10537. Pápai Páriz Ferenc (Párizpápai) öt évet töltött a külföldön; vándorlásaiban mindenütt vele tartott egy szép, erkölcsös magaviseletű kitünően tanuló magyar ifju.

Párizpápai igen szerette derék földijét s nehéz volt a szive, mikor haza kellett térnie s közeledett a válás napja.

De a ki még jobban bánkódott, a hű pajtás volt, órákig elsirdogált s Párizpápai sehogy sem értette, mi ez a nagy szomorúság. Végre mikor már utnak indult, a küszöbön egy szép leány rohan eléje s zokogva borul a nyakába.

A két pajtás mint férj és feleség utazott haza.

10538. A minap kirándult Budáról gyalog. Budakeszire igyekezett, de mert egyáltalán nem ismerte a vidéket, Ó-Budának vágott neki. Nagyobb biztonság okáért, megkérdezett egy parasztot, aki szintén kifelé iparkodott Ó-Buda légköréből.

— Mennyire van Budakeszi?

— Egy órányira.

A paraszt sietett, ő meg baktatott utána. Vagy egy óra múlva Aquincumnál előtalálta megint a parasztot, aki ott ült egy kövön és falatozott. Megkérdezte ismét:

— Mennyire van még Budakeszi?

— Két órányira.

— Hiszen az előbb csak egy órányira volt!

— De azóta egy órával messzebb tetszett menni tőle.

— Hát nem erre van?

— Nem, hanem egészen ellenkező irányban.

— Hát mért nem mondta?

— Hát mért nem kérdezte?

10539. Cook utazásairól folyt a beszéd, melyet a vendég azon szomorú megjegyzéssel fejezett be, hogy a tudós hasznos felfedözéseinek életével adta meg az árát. Hogy egészen szó nélkül ne hagyja a beszédét, azt kérdi a házi gazda:

— Melyik utazásában ölték meg szegény Cookot, nekem úgy tetszik, hogy mindjárt az elsőben?

Hogy ellent ne mondjon a gazdának a vendég folytatja:

— Igen, igen, de azzal ő semmit sem gondolt, hanem csak hamar azután a második utjára indult.

10540. — Férjének nyugalomra van szüksége, kívánatos volna egy nagyobb utazás.

— Én utazzam vagy a férjem?

— Az mindegy.

10541. — Borzasztóan fáj a gyomrom. Egész éjjel utaztam és háttal voltam a gép felé.

— Miért nem cseréltél helyet a viza-viddal?

— Mem lehetett.

— Miért nem?

— Mert egyedül ültem a szakaszban.

10542. Az utiköltséget és élelmezést megfizetem, de a képes levelezési lapokat önnek kell megvenni.

10543. Meg kell ismételned római utunkat, ha nem teszed meg, elválok tőled, hogy újból összekelve újból megtehessem ezt a gyönyörű utat.

10544. — A maguk utazója nem sokat ér. . . .

— Hogy-hogy?

— Láttam mikor egy helyről kidobták.

— És?

— Nem ment vissza.

10545. Az utazó nem tágitott, folyton kínálta áruit, míg végre a kereskedő így szólt:

— Jól van, hát rendelék két vég szövetet meg hat tucat nyakkendőt, de annyit mondhatok, hogy csak egyetlen olyan szemtelenül tolakodó utazót ismerek, a milyen maga.

— Ki az? — kérdé az utazó.

— Hát maga!

Utiköltség.

10546. — Mit adsz ha leugrom a toronyból?

— Megfizetem az utiköltséget.

10547. — Átutazóban vagyok; kérek egy kis alamizsnát, hogy utamat folytathassam.

— Hát a maga utja éppen az én szobámon át vezet?

10548. Emlékiratot adtak át tanítványai a tanítónak, melyben ezt a jeles mondatot akarták idézni, „Légy becsületes és hű az egész életen át, ez a legjobb utiköltség.“ A tanulók azonban tévesen ilykép irták azt le: „Légy becsületes és hű az egész életen át, ezek közt legjobb az utiköltség.

Utlevél.

10549. A francia forradalom alatt a mészáros a szomszéd faluba küldötte kocsisát a szükséges husért. A határon utlevelet kérnek tőle, ez oda adja a gazdája irását. A tiszt olvassa: Borjufej, disznófülek, marhanyelv — a személyleírás nem gyanus, szólt s a kocsis folytathatta útját.

10550. — Utlevele és személyleirása hamis!
— Kérem szépen az utilevél meg a személyleírás helyesek, de én vagyok hamis.

10551. — Van-e utlevele?

— Nincs.

— Szerencsére, mert sok lótás-futástól menekült meg — mehet.

10552. — Mért terjedt el az apostolok idejében oly gyorsan a keresztény vallás?

— Mert még nem voltak utlevelek.

Utód.

10553. — Az ön fia borzasztóan hazudozik. Ugyan mi lesz belőle?

— Utódom — viszonzá a szerkesztő.

10554. *Utógondolat* = siralomház.

Utolsó.

10555. — Restelem fiam, hogy te utolsó-nak ülsz az iskolában.

— Soha se resteld apa, azt mondta Jézus, hogy az utolsók lesznek elsőkké.

10556. — Hogy van megelégedve a fiammal tanító ur?

— Sehogy. Mindig ő az utolsó.

— Nagyszerű. Hiszen valakinek csak kell utolsó-nak lenni?

10557. — Hogy van az, hogy az én fiam mindig az utolsók közt van?

— Lehet, hogy családi betegség.

Utonálló.

10558. Saphirnak éjjel hazamenet utját állja a rabló.

Hangosan neveti el magát s felkiált:

— Komisz egy idő, mikor már egymásra támadnak a rablók.

Aztán elmondotta, hogy Saphirt várja, ki ma vette fel havi fizetését, okvetlenül erre kell mennie, hogy biztos legyen a martalék, egyikük a jobb, másikuk a baloldali utszéli árokban rejtőzzék el.

A rabló engedelmeskedett s a balparti árokban várta Saphirt, ez pedig az árok mentében szépen haza ballagott.

10559. — Képzeld csak, tegnap egy utonálló torkon ragadott.

— No és?

— Megköszöntem neki, amiért a nyakamon a kelést fölfakasztotta.

10560. — Pénzt vagy lövök.

— Lőjjen.

— Szerencsés utat, hát nem lövök.

10561. — Nagyságos uram, könyörüljön rajtam: adjon valami apró pénzt; nincs egyebem ennél a szeggel bevett bunkós botnál . . .

— Sajnálom, nincs más csak evvel (revolvvert rántva) szolgálhatok.

10562. *Utonc* = konduktor.

Uzsora.

10563. *Biró*: Ha jól emlékszem, már egyszer büntetve volt uzsoravétség miatt. Nem emlékszik mennyire?

— Azt hiszem tizenöt százalékra!

10564. A haldokló uzsorásnak a pap ezüst feszületet nyujtott.

— Nagyon könnyü, nem adhatok rá többet három koronánál, válaszolá.

10565. — Nem félsz az Istentől, 9 percent kamatot venni?

— Isten azt felülről 6-nak látja.

10566. — Nekem még soha sem volt bundám.

— Pedig hánynak huzta le már a bőrét!

10567. Az uzsora ellen szónokolt a pap.

Az uzsorás meglátogatta s egyre erősítgette, hogy ő ment ez undok büntől.

Nem sokára értesül a pap, hogy egy szegény asszony ágyát árverezteti el.

Oda izen hozzá a pap, hogy hagyja békében a szegény asszonyt, az ágy árát pedig vegye fel ő tőle.

Az uzsorás nem vette fel a pénzt.

Ügyvéd.

10568. Jól cselekedted, Uram Jézus, hogy nem folya-
modtál

Prókátorhoz a mint várt a kereszt, a halál.
Mert megváltásunk függőben volna ma is még,
Prókátorra, Uram, szent ügyedet, ha bizod.

10569. Az ügyvéd együgyü, ha egy ügye van, ha az ügye elfogy, ügyefogyott, ha nincs ügye akkor ügyetlen.

10570. — Adjon hálát a jó Istennek. Perét az utolsó forumon is megnyertem.

— Már ideje volt!

— Jobb későn mint soha!

— Mennyit kapok hát?

— A kuria négyezer koronát ítelt meg az ön részére, költség számlám négyezerhatszáz koronát tesz, tehát még hatszáz koronát kapok.

— Hiszen ilyen formán elvesztem a pénzt.

— Azt igen, de a pört megnyerte.

10571. A hitoktató feleletre hívta fel a fiut, a kinek atyja ügyvéd volt.

— Mondd meg nekem, ha a jók a mennyországba jutnak, mi történik a gonoszokkal?

— A gonoszokat az én papám védi, felelt a fiu.

10572. — Nem lenne szives megmondani, hogy jó-e ez a tizkoronás?

— Jó — válaszol az ügyvéd, zsebre dugva a tizkoronást.

— Kérem vissza a pénzemet! — szól ijedten a kereskedő.

— Itt van hat korona, négy nekem jár az — ügyvédi tanácsért.

10573. Ügyvéd a feléhez:

Nekem a tiszta igazságot mondja el, majd elforditom aztán úgy a hogy éppen kell.

10574. — Tudod, hogy a fiskális meghalt?

— Lehetetlen, csak tegnap találkoztam vele.

— Ez az egyetlen ügy, melyet röviden kezelt.

10575. Fiskális (az apjához ki szintén ügyvéd): Látod apám, két év alatt megnyertem a helységnek a gróf elleni urbáriális perét, a melyet te tizenkét évig nem tudtál keresztül vinni. Ugy-e mégis okosabbak a mostani fiskálisok a régieknél?

Apá: Szamárr vagy édes fiam! Te most kapsz háromszázhatvan korona megállapított perköltséget; én pedig a község által fizetett honoráriumokból téged tizenkét évig taníttattalak.

10576. — Ha nem fizet az ügyvédhez megyek.

— És ön azt gondolja, hogy az ügyvéd fog fizetni?

10577. — Ügyvéd ur, mennyiért vállalja el az ügyemet?

— Ezer koronáért.

— Óh, hiszen annyiért megveszem az egész esküdtszéket!

10578. *Ügyvéd!* (a vádlotthoz): Velem szemben őszintének kell lennie. Tehát tényleg ártatlan?

Vádlott: Ha ártatlan vagyok, minek akkor nekem a védő ügyvéd?

10579. — Ügyvéd ur, hogyan vállalhat el ön ilyen rossz ügyet?

— Kérem bíró ur, én már annyi sok jó ügyet vesztettem el a bíróság előtt, hogy már nem tudom, melyik a rossz?

10580. — Mi jut eszedbe.... Ily viseletben akarsz a jelmezes bálba menni?..... Te, egy ügyvéd felesége!

— Hát ha ügyvéd vagy, csak meg tudsz védeni?!

10581. Lássá komám, hiába hittam meg holnapra kegyelmedet, nem mi eszünk már most abból a pulykából, hanem az ügyvéd.

— Mindegy az annak a pulykának, válaszóla a koma.

10582. — Hallotta már?

— Mit?

— Az ügyvéd megszökött?

— Alig hihető.

— És most körözik.

— Persze, persze, mindig keresett ügyvéd volt.

— De annyira soha, mint most!

10583. Az ügyvéd, ha pert vesz, így értesíti kliensét:

— Tudatom önnel, hogy perét elvesztette.

Ha pedig a pert megnyeri, így ír:

— Tudatom önnel, hogy perét megnyertem.

10584. Az ügyvédek hasonlítanak az ollóhoz, mintha a két vasdarab szelné egymást, pedig csak annak árt a mi közöttük vagyunk.

10585. Szerencsés az kinek semmi köze sincs orvosokkal, de szerencsésebb az, ki a törvény védőket nem ismeri.

10586. *Ügyvéd* (a halálra elítélthez): Nem tudtam magát kimenteni! Tehát Isten önnel, éljen boldogan.

10587. — Na hallja maga, doktor ur, én magát ma valósággal megverem. Mért gyógyította meg olyan egy-kettőre az anyósomat?

— Ejnye, ügyvéd ur, hisz az kötelességem csak úgy mint önnek a pört mihamarább megnyerni.

— Csakhogy én a pört, kivált ha jó, nem nyerem ám meg mihamarább.

10588. — Mire való kendnek a védő? Tetten kapták, mikor lopott, mint ezt maga is bevallja. Mire nézve védhetné hát meg kendet az ügyvéd?

— Erre, bíró ur magam is kíváncsi vagyok.

10589. *Ülde* = börtön.

10590. *Ülde* = szék.

Ülés.

10591. *Festő*: Tud egyhuzamban egy óráig ülni?

— Egy óráig? Az semmi; ültem én már tovább is.

— Hol?

— Vácott. . .

10592. *Biró* (a vádlotthoz): Üljön le!

Vádlott: Köszönöm, nem fáradtam el!

10593. A mai ülést egy gyilkossággal fogom megnyitni, azután egy rablással párosult szándékos emberöléssel fogok foglalkozni, erre rátérek egy gyujtogatásra s végre botrányos szemérem elleni büntettel fogom befejezni.

10594. *Ülnök* = rab.

10595. *Ürge* = kis lyuk.

Üveg.

10596. Az üveget a Phoeniciaiak találták fel, ez már meg van állapítva, mind a mellett, hogy a Phoeniciaiak valamikor léteztek, kétségbe vonjuk.

10597. — Hogyan óvjam meg a beföttes felszínét a penészesedéstől?

— Nagyon egyszerű a dolog. Meg kell fordítani az üveget, akkor az alja lesz penészes.

10598. Odavitt a huszár a korcsmároshoz egy olyan új módi üveget, a minőben a divatos borokat árulják, belülről mélyen benyuló fenékkal, mintegy külső krinolinnal, hogy nagyobbnak lássék.

— Mennyiért tölti ezt meg nekem tizenhat filléressel; de egészen?

— Hát vitéz uram, éppen tizenhat fillérért.

— No hát töltsse meg előbb a fenekét. Azt megtölteté, kiitta, azzal visszafordítá a palackot.

— No most már töltheti tele emitt.

10599. — Mama, szereted a meséket?

— Igen.

— Mondjak egyet?

— Igen.

— De szeretni fogod-e?

— Hogyne?!

— De nem lesz ám hosszú.

— Nem tesz semmit.

— Hát volt, hol nem volt, volt egyszer egy üveg és — eltörtem....

10600. *Üzenet* = vadászat.

Üzlet.

10601. — Mi az üzlet?

— Mások pénze.

10602. — Egy koronát nem adok bőröndöm szállításáért, hiszen ennyiért konflison is mehetek — szólt az utas.

— A konflis meg is teheti, mert annak lova van, de magamnak gyalog kell futkosnom.

10603. A fiu betörte a kirakatnak nagy üvegtábláját és mint a ki jól végezte dolgát, szaladásnak vette magát.

A kárvallott tulajdonos azonban elérte, mire a fiu ápprehendálva szólt:

Hisz éppen pénzért akartam szaladni.

10604. — Ugy látszik, hogy az a nadrág, amit önnek adtam, nem tetszik. Magam is elviselhettem volna még.

— Mit ad érte?

10605. Képet festeni nem nehéz. Nem kell hozzá egyéb, mint vászon, festék, csekélyke tehetség és egy kis tudomány. De eladni a a festményt, ezt próbálja meg valaki manapság!

10606. — Miféle ünnepség van ma nálad?

— Házasságom huszonöt éves jubileuma.

— Tehát üzleti jubileum. . .

10607. — Mit fizetek? — kérde a szivarügynök a konflistól.

— Egy koronát — volt a válasz.

— No hát akkor itt van, fogja ezt a skatulya finom szivart. Ára öt korona, adjon vissza még négy koronát.

10608. — Bár az enyém volna az ön vagyona!

— Adjon öt korona hasznot reá, s a magáé.

10609. — Mit kaptál?

— Négy hónapot.

— Miért?

— Tizenhat méter csalánvászonért.

— Mennyi jut hát egy méterre?

10610. — Hogy adták el Józsefet az ő testvérei?

— Nagyon olcsón.

10611. — Szerencsésen kiállottad azt a kis üzleti krízist?

— Elég szerencsésen, csakhogy nem kiállottam, hanem kiültem.

10612. Spekulált az öreg, de szerencsétlenül, s fia, ki komponista volt az apjával, többször összekocant vele.

Egy alkalommal, rámordult:

Nem szidlak téged, mert apám vagy! De kár, hogy már régen bele nem csapott az Isten nyíla az ilyen kompánistába.

10613. — Két fia van, mindakettő el van látva: az egyik katonatiszt, a másik bankár. Minek töri magát még mindig?

— Mert nálam fordított világ van. Katonatiszt fiam váltókkal manipulál a bankár meg lovagol.

10614. — Miért voltál becsukva?

— Üzletet akartam nyitni.

— Ez csak nem ok?!

— De nem a magam üzletét, hanem a másét.

10615. — Hogy ez a nadrág?

— Tíz korona.

— Adok érte egyet.

— Nálam nincs alku: vigye.

10616. — Tessék elhinni, hogy minden egyes tárgynál két fillért vesztek.

— No, de akkor miből él?

— Hát kérem, a nagy forgalom. . .

10617. — Hogy megy az üzlet?

— Mint a jövő esztendőben.

— Hogy értsem ezt?

— Az üzlet évről-évre rosszabbul megy, de az enyém már most is úgy megy, mintha jövő esztendő lenne.

10618. — Te bezárod az üzletet?

— Hiszen delet harangoznak.

— Lám ez kettőnk között a különbség.

Mikor te bezárod az üzletet, harangoznak, mikor én bezártam, doboltak.

10619. — (A tőzsde előtt). Mit spekulálsz?

— Azon spekulálok, hogy mibe spekuláljak.

10620. — Nem tetszik estére megnézni a „Velencei kalmár“-t.

— Hol is van csak az ő üzlete?

10621. — Mit csinált, míg távol voltam?

— Olvastam.

— Mit olvasott?

— Bánk Bánt.

— Az nem kereskedőnek való olvasmány, önnek a „Velencei Kalmár“-t kell legalább is olvasnia!

10622. — Miért nem nézi a pompás vidéket, ahol vonatunk végig robog?

— Mert nem mulatságból, hanem üzletből utazom.

10623. — Mit csinál itt?

— Fényes üzleteket csinálok: cipőket fényesítek.

10624. — Nem rendelék semmit. Tömve a raktáram.

— Hadd mutassam meg legalább a mintáimat.

— Sohase fáradjon. Meg sem nézem!

— Engedje meg tehát, hogy magam megnézzem, három hét óta úgy sem láttam őket.

10625. A zsidó évek óta minden vásárra felszokott járni a fővárosba — koldulgatni.

A minap is feljött, de ez alkalommal csak azért, hogy nagykereskedőknél vásárlásokat tegyen.

Az egyik üzletben ráismertek a régi foglalkozására.

— Ugyan kérem, — kérdik tőle, — hogy van az, hogy ön még tavaly is koldulgatott nálunk, s most kereskedőképen vásárol?

— Hát, úgy, — felelte ez, — hogy a zsidó előbb kéreget s csak aztán kereskedik, míg a keresztény előbb kereskedő s aztán jár koldulni.

10626. — Te már ma megint korábban becsukod az üzletet?

— Hozzá akarom szoktatni az embereket ahhoz, hogy nemsokára már ugyanis egész nap be lesz zárva. Ha minden nap egy kicsit előbb becsukom, legalább nem lesz feltűnő.

10627. Rosszul ment az üzlet, az egyik társ elszökött ezer koronával.

Igen ám, de ezer korona közös tartozásuk is volt, még pedig azon kikötéssel, hogy a kifizetésnél mind a ketten tartoznak ellenjegyezni.

A hitelező megelégedett volna az itt maradt társra eső ötszáz koronával is, veszett fejsze nyeleként, de az erősen ragaszkodott a feltételhez.

— Én ezer koronát akarok fizetni, csak előbb teremtse nekem elő a társamat ellenjegyezni.

10628. — Hát ön ingyen fényképezi le azt a fiatal hölgyet?

— Igen, hogy legyen a kirakatban csalétek.

10629. — Manapság a házasság is csak kompanista-üzlet . . .

— Az ám, és rendesen a férj a csendes társ.

10630. Legény a mesterhez: Csak többet értek az üzlethez mint ön, mert már háromszor voltam önálló.

10631. — Hogy állnak az akciók?
— Hogy állnának, mikor esnek!

10632. Ha az embereket a valódi értékük szerint vásárolhatnám és eladhatnám őket a képzelt értékük szerint, milyen jó üzletet csinálhatnék!

10633. — Kedves barátom, nagyszerű üzletet csinálhatunk.

— Jó barátommal nem ereszkedem üzletbe.

10634. Az üzlet délelőtt pang s délután rosszabbul megy.

10635. — A szomszéd öt évre visszavonul az üzlettől.

— Nem hiszem . . . Már sokszor mondta, még sem tette . . .

— De most a törvényszék mondta ki.

10636. — Mondja csak, vádlott, nyiltan, felesége tudott-e a felől, hogy betörési szándékkal megy el hazulról?

— Nem bíró ur, üzleti dolgok felől soha sem szoktam értesíteni.

10637. — A minap egészen tele volt az üzlete.

— Az ám! csupa vigéccel, a ki az áruit kínálta.

10638. — Használható egyén az önök utazója?

— De még mennyire! Ha valahonnan háromszor kidobták, negyedszer mégis sikerül neki üzletet kötni.

10639. — Mit csinál maga itt mi?

— Plakátokat ragasztok a fákra; hadd tudják a vadász urak, hogy hol kaphatnak olcsó vadat.

10640. Főnök (az új utazó-ügynökhöz): Itt van vevőink névlajstroma. A kereszttel megjelölt cégeknek erős, izmos bolti-szolgájuk van.

10641. — Ez már mégis borzasztó! Már háromszor kidobtam és megint itt van?!

— De bocsánat, én most egészen más cégtől vagyok itt!

Vacsora.

10642. — Mi dolga van holnap este?

— Semmi különös.

— Hát holnapután?

— Akkor sincs semmi dolgom.

— És pénteken?

— Halászhékhöz vagyok meghiva vacsorára.

— Óh be sajnálom! Meg akartam hívni vacsorára . . .

10643. Az urasághoz elküldött a pap, hogy lenne szives kenyeret adni az Urvacsorához.

Az uraság azt üzente vissza, hogy bizony ő nem ad. Ha kenyere sincs az urnak, hát ne adjon vacsorát.

10644. Zsugori ur a déli órákban belép egy előkelő vendéglőbe s helyet foglal.

— Mi egy ebédnek az ára? — kérdi a pincértől?

— Öt korona.

— Hát a vacsoráé?

— Három korona.

— Akkor hozzon nekem vacsorát!

10645. — Estére, hozz egy adag rostélyost.

— Talán elfelejtette, hogy ma este a tanácsos urnál lesz vacsorán?!

— Igazad van, no akkor hozz két adaggal.

10646. — Mit vacsoráltál?

— A mi az ebédről maradt.

— Hát ebédre mit ettél?

— Semmit.

10647. — Jöjjön el ma vacsorára!

— Nem lehet, eligérkeztem már estére; Fausthoz megyek.

— Hozza el őt is; főznek nálunk eleget, egy vendéggel több vagy kevesebb, nem számít.

10648. — Nos, hogy ízlett a vacsora?

— Jó lett volna, ha a tojás oly friss lett volna, mint a bor, és a bor oly régi mint a tojás.

10649. Felkereste a szomszédját s mivel nem találta otthon, ráírta az ajtajára:

— Segédjével együtt szivesen látom holnap vacsorára.

Nemcsak másnap, de harmad és negyednap is compareáltak.

— Hogy van, szólt a vendéglátó, hogy én önöket csak egyszer hívtam meg s önök minden este megjelennek.

— Ez onnan van, hogy még mindig ott a felirat az ajtón: Segédjével együtt szivesen látom holnap vacsorára.

Vadász.

10650. *Vadász* == roszkor beütött tőkdisznó.

10651. A vadasbolt a kocavadász vadászterülete.

10652. — Hol van a legtöbb vad?

— A vadkereskedésben.

10653. — Ezsau vadászatból élt . . .

— Hát a mely hónapban tilos a vadászat ?

10654. Mig mi vadászunk a tigrisre élvezet, de ha a tigris vadász reánk, akkor az már baj.

10655. — Mit hozott apád a vadászatról ?
— Hét cserebogarat.

10656. *Nő* (férjéhez): Pecsénye van mára, csak compotot lőjj hozzá.

10657. — De hát miért nem lő, aki adta ?!
— Félek, hátha ember. . .

10658. Semmit sem hoztál a vadászatból ?
— Egy fél nyul nekem járt volna, de mivel már a minapában rálőtt a szomszéd, hát neki hagytam egészen.

10659. — Ma őzet hozok a vadászatról !
— Te, ilyen drága időben elég lenne fogoly is.

10660. — A fegyvere csütörtököt mondott.
— Aligha nem már használt puskaporral volt megtöltve.

10661. Hogy lőhetsz valamit, mikor a tárcádat hon feledted ?

10662. — Vadászaton voltál ?
— Még pedig medvevadászaton s képzel csak roppant szerencsém; egyetlenegy medvéhez sem volt szerencsém !

10663. Beh tehetetlen vagy; már ma megint nem lesz szalonka, mindig elhibázod; próbálj egyszer félre löni, talán akkor ráhibázol.

10664. — Remélem, lesz ma valami nagy vadunk! — szólítja meg a vadásztársaság egyik tagja a hajtót.

— Hogyne, — hiszen itt van a gróf ur!

10665. A harmadik hajtót lőtte már meg a vadászaton.

— Ugyan nem vigyázhatsz?

— Mért? Hát nem hajtóvadászatra vagyok én invitálva?

10666. — Az idei hajtóvadászat nem volt oly nagy eredményü, mint a tavali.

— Ellenkezőleg, hiszen több vad esett el az idén mint tavaly.

— De tavaly hét hajtót lőttek meg, az idén pedig csak hármat.

10667. — Én vagyok az a hajtó, akit a multkor meg tetszett löni.

— Nos mit akar? Hisz fizettem magának fájdalomdíjat.

— Egy kis előleget kérnék a legközelebbi vadászatra.

10668. Az uralkodó vadászaton alaposan megsörétezte nyul helyett az egyik hajtóját. Éppen a vastag husba talált.

A hajtó persze üvöltött, míg meg nem látta az uralkodót aki hozzá sietett.

— Ejnye, ejnye, de ügyetlen vagyok! — szólt a felség.

— Ah, felség — nyögte ki a hajtó — éppen ellenkezőleg. . . nagyon is jól talált!

10669. A kocavadász nagyban anzábol vadászélményeiről.

— Volt már Afrikában is? — kérdik.

— Óh, oda nem érdemes elmenni. Az ember egy szál oroszlánt, tigris, egy elefántot lő és már tele van a táskája.

10670. Afrikában vadászván, a mint az erdőben kalandoztam, láttam, hogy a bokorban egy sárga színű állat villogó szemeit felém irányítja; fogtam gyorsan a puskámat, lőttem, s íme egy oroszlán holtan ugrott ki a bokorból.

Továbbá menvén ismét láttam, hogy a bokorban egy sárgás színű állat villogó szemeit felém irányítja, fogtam a puskámat, lőttem, s ime egy tigris holtan ugrott ki a bokorból.

— Ismét tovább mentem, s láttam, hogy a bokorban egy fekete színű állat villogó szemeit felém irányítja . . .

Megunván a társaság egyik tagja a nagy lóditásokat, dühösen rá kiállt:

— Te, ha ezt is lelövöd, akkor pofon váglak.

— Ekkor — folytatá a vadász — fogtam a puskámat a vállamra tettem, s elmentem haza.

10671. — Báró urnak ma csodálatos pechje van!

— Ez nagyon természetes! Most jövök haza Afrikából, elefánt-vadászatról. Alig látom ezeket a fránya apróságokat.

10672. — Mióta az ázsiai tigrisvadászaton voltam, nem találok élvezetet semmi olyan vadászaton, hol nincs veszélyben az életem.

— No akkor velünk tarthat — csak tegnap lőttem meg a sógoromat.

10673. Arról, hogy a vizslámnak mily finom a szaglása, tanuskodik a következő eset.

Vadászaton voltunk, a vizsla kezdi a földet ásni —ás—ás— és mit láttam?

Szép tajt pipát, melyre szalonka volt festve.

10674. — Nem tudom mit csináljak ezzel a haszontalan kutyával. A mihaszna bestiája, amint észreveszi, hogy kezembe veszem a puskát, mindjárt félrehuzódik valami fatörzsök mögé.

10675. — Miért ordít a kutyája, ha ön megcsókol engem?

— Azt gondolja, hogy megnősülök újból,

10676. Azzal jön haza, hogy meglőtte a vizsláját. A felesége ráförmed:

— Ugy-e mondtam, hogy hagyd itthon a puskádat, ha vadászni mész!

10677. — Hogy van az, hogy oly sikerrel szedi a vadakat? — kérdik.

— Hja mielőtt vadászni megyek, egy kissé becsipek s aztán, ha egy fogoly, avagy fácán felrepül, ugy káprázik a szemem, hogy ötöt-hatot látok s ekkor közibök lövök s egy mindig esik.

10678. — Mit hozott maga nekem? Hisz én vadszárnyast rendeltem, ez pedig nem vad, hanem közönséges kappan.

— Már hogy ne volt volna vad? . . . fél napig kergettük a feleségemmel, míg el tudtuk csipni.

10679. Az erdész megszólítja az uri kocavadászt, aki lóháton érkezik a vendéglő elé.

— Szép paripa. Hogy volt?

— Ezer korona.

— Hát az a puska?

— Ötszáz korona.

— És ez a két pompás eb?

— Mindegyik kétszáz korona.

— Aztán mit hoz a nagyságos ur a táskájában?

— Löttem egy foglyot . . .

A vén erdész megcsóválja fejét:

— Micsoda tékozlás. Annyi tenger pénz egy fogolyért!

10680. — Mi baja tanácsos urnak?

— Kétszer meglöttek s még a magam puskája is szétrobbant. Ha nem tudnám, hogy a vadászat használ az egészségemnek, a herkópáternek se mennék többé vadászni!

10681. — Az utóbbi időben szállított vad rendesen rossz.

— Lelövés előtt meg fogom ezentul kóstolni.

10682. Az ezredes avval dicsekedett, hogy a feldobott négy fillérest is eltalálja.

Vaddisznó közelgett, az ezredes lő, de nem talál.

— Bizonyára azért nem találta, mert a vaddisznó nyakán nem lógott egy négyfilléres, jegyzé meg József főherceg.

10683. — Tudom én, mért nem hozol te a vadászatról őzet.

— Hát miért nem?

— Mivel nem adja a boltos negyven koronán alul.

10684. — És ön elhiszi ezeket a vadász-históriákat?

— A melyeket most beszélt el?

— Azokat.

— El én!

— No de. . .

— Hát, tetszik tudni, ő is elhiszi, ha én mondok valamit.

10685. — Azt hittem, hogy elmenté vadászni.

— Akartam, de szembe jött velem egy vén asszony.

— Nos? A vadászt csak nem tartóztatja föl a vén asszony.

— Igen ám, de az asszony mosónőm volt, a kinek tíz koronával adós vagyok.

10686. — Hogy egyeztethető meg a te szelid természeteddal a vadászat, megölni az állatokat, ezt én nem tehetném.

— Én sem tudom megtenni.

10687. — Igazán nem értem, mi kedved telik abban, hogy a szegény madarakra lövöldözzöl?

— Elképzelem, mennyire örülnek szegény állatok, ha elhibázom őket.

10688. — Necsak mindig nyulakat, löjjetek már végre valami szép kis szarvast is.

— Jó volna ugye, hogy felrakhasd nekem a szarvakat, olyan nincs!

— Csak ne bizakodj olyan erősen! Hát ha már van is, csakhogy még nem látod.

10689. — Hej anyóka, mit keres itt az erdőben?

— A gróf elé kell kerülnöm, hogy ha megint nem lő semmit, legyen kifogása.

10690. — A bankár most gyalázatosabban lő, mint azelőtt!

— Bizony, most már a hajtókat sem találja!

10691. Nőre vadászott és bakot lőtt vén kecskét véve feleségül.

10692. — Az erdész örülni fog, hogy elbeszélhette vadász kalandjait.

— Azt hiszem, hogy te azt hiszed, hogy ő azt hiszi, hogy én elhiszem.

10693. Szent János madárkával játszott.

— Hogy tudja idejét így eltölteni? — kérdi a vadász.

— Mit visz a kezében? — szól Szent János.

— Ijjat.

— Mért nem feszíti ki?

— Mert elromlanék.

— Így vagyok én is a szellemmel, annak is pihennie kell.

10694. Elöttem állt az oroszlán, már löni akartam, de oly jóságos szemeket vetett reám, hogy lebecsátottam a fegyvert.

Az állat hozzám jött, hálásan megszorítá a kezemet s elégedetten távozott.

10695. Vadkacsára löttem s ime hatalmas szarvas terül el, elestében agyonütött egy sast, melynek szájában még vacogott a nyul. Bámulatomban összecsapom a kezeimet s megfogom röptében a szalonkát.

10696. *A vadász meglötte az oroszlánt* = Der Jäger hat das russische Mädchen angeschossen.

10697. *Vágújhely* = uj vágóhid.

Vágy.

10698. — Éva nem sokat adott a ruházatára.

— Bizonyára ő sem volt megelégedve ugyanavval a függefalevéllal, hanem változtatta s uj meg uj után vágyódott.

10699. — Van még valami vágya?

— Szeretném, ha bíró ur lenne a helyemen.

10700. A Strassburgiak vágya.

— Bárha a vár tükéből volna építve, minden tűhöz egy-egy szabó volna alkalmazva, ki köpenyt varr, mely tele lenne aranyokkal.

— Bárha a Münster váltókból volna összerakva s mindegyik oly összegről szólna a mennyi arany van a köpenyekben.

— Bárha óhajotok teljesülne, aztán mindkettőtököt elvinne az ördög s én lennék a ti örökösötök.

10701. — Nem voltak néha benső, mély vágyaid, a melyeket szerettél volna szavakba önteni, de nem tudtad?

— Igen, egyszer borzasztó zavarban voltam és sürgönyözni akartam haza pénzért, de nem volt pénzem a sürgönyt kifizetni.

10702. — Ön megmentette az életemet, fogadja hálámat.

— Bárha mindennap kihuzhatnám a Dunából.

10703. — Miben hasonlitanak a trónörökös és egy fiatal asszony egymáshoz?

— Abban, hogy mindketten uralkodásra vágnak.

10704. — Mi szeretnél lenni?

— Hittérítő.

— Na, az szép tőled, hogy oly vallásos vagy . . .

— De ugy-e, fogom látni, ha a vademberek megsütik az európaiakat?

10705. Szeretnék neki irni, de nem tudom mit, szeretném látni, de nem tudom hol, szeretném megcsókolni, de nem tudom kit.

Vaj.

10706. *Póstás*: A csomag öt kilónál nehezebb: husz fillérrel többet kell fizetnie.

— Nem kell bizony. Hiszen vaj van benne, mire a városba ér még az öt kilónak is hija lesz, mert ebben a melegben kiolvad.

10707. *Vajkereskedő*: Na ez már igazán netovábbja mindennek. Mesterséges vaját rendelék a gyárból, és még ez is hamisitva van!

10708. *Vajda* = köpülő.

10709. *Vajda* = tejsarnok.

Vak.

10710. A vakság mennyi fátyol, mely eltakarja e siralom völgyét.

10711. Ha nem volna merő vak, vakmerő volna.

10712. — Teljesen vak?

— Oly annyira, hogy a vörös orrát sem láthatom.

10713. *Vakok* közt:

— Ismered azt az urat, ki husz fillérest dobott a kalapodba?

— Ma láttam először.

10714. Két vak koldus beszélget az utca-sarkon.

— Hát megbocsátottad feleséged bal-lépését?

— Meg. Tudod, a mai világban sok dologra kell az embernek szemet hunynia!

10715. A megvakult betegről műtét előtt kérdezi az orvos:

— Bizik bennem?

— Vakon!

10716. — Hogy ez a ló?

— Négyszáz korona.

— Ha nagybátyám láthatná, adna érte hatszáz koronát is.

— Hol lakik a nagybátyja?

— Komáromban, de már tiz éve vak.

10717. — Mi történt?

— Vak ember véletlenül vaktöltésű puskával vakablakot talált és abból keletkezett a vak lárma.

10718. — Isten látható és láthatatlan világot teremtett. Látható világ az, amelyet láthatunk, láthatatlan világ az, ahol az Isten és az angyalok vannak.

— A vakok is a láthatatlan világban vannak teremtvé?

10719. — Ezt a képet szeretném valamely intézetnek ajándékozni, melyik intézetet ajánlja legjobban?

— Én legjobban ajánlom a vakok intézetét.

10720. Bernardini • Kapisztrán elé vakot vezettek.

— Fiam, szólt, mi akarsz lenni, vak vagy örökre elkárhozott?

— Vak — volt a felelet.

— Helyes, szólt, maradj tehát vak.

10721. A félszemü vigasza:

Ha meghalok, csak az egyik szememet kell behunynom.

10722. — E palota a vakok háza.

— Mire való rajta az ablak?

10723. Midőn Homéros megvakult, belátta, hogy ezután csak a költészetnek élhet.

10724. — Kérek egy kis alamizsnát egy szegény vak világtalan számára.

— Hát hol van az a vak ember?

— Oda kinn vigyáz, hogy nem jön-e rendőr.

Válás.

10725. — Most akartok elválni, mikor már negyven évig együtt voltatok?

— Hát nem elég hosszú idő ez?

10726. Most tessék barátságosan nézni. Méltóztassék valami kellemesre gondolni, például nejére.

— Éppen most váltam el a feleségemtől.

— Még jobb! Akkor méltóztassék a válásra gondolni.

10727. — Miért oly szomorú?

— Hogyne, mikor az asszony nem akar velem élni.

— Hát miért nem próbálja meg, hogy elálljon e szándékától?

— Próbáltam én már, szidtam, elvettem az orra elől az ételt, el is náspágotam jól egynéhányszor — mind nem használ — a vége mindig csak az, hogy aszongya: Nem maradok nálad, megyek haza!

10728. — Válni akarok a férjemtől.

— S miért?

— Mert ő ki nem állhat.

10729. *Biró*: Nős vagy nőtlen?

Vádlott: Tulajdonképpen nős vagyok, de ha biró ur tud egy jó pártit, hajlandó vagyok feleségemtől elválni. Okom van rá!

10730. No hallod, mama, ha egyszer váltok, én bizony nem maradok veled!

10731. — Miért akar válni?

— A férjem két hétig volt uton és egyetlen látképes levelezőlapot sem küldött.

10732. *Válaszol* = Seine Schulter sagt.

Választás.

10733. Választás lészen, más szóval csalni hazudni. Embert venni, hitet szegni, megölni szabad.

10734. Az ellenzéki képviselő jelölt választóinak fejenként egy husz koronás takarékpénztári könyvecskét adott.

A kormánypárt ajánlkozott, hogy kifizeti azonnal a husz koronát a könyvecskeért, ha rászavaznak.

A választók örültek, hogy nem kell befáradni a városba a pénzért s mind a kormányra szavaztak.

10735. — A kortes fölkeresett ma és ötven koronát ígért szavazatomért. Persze visszautasítottam.

— Helyes! Derék!

— Száz koronán alul nem adom.

10736. Én sem azt nem mondom, hogy így, sem azt, hogy úgy, nehogy a pártok arról vádolhassanak, hogy akár így, akár úgy beszéltem.

10737. Mikor Göndöcs Benedek Gyulán beszámoló beszédét tartotta, egy hang minduntalan közbeszólt.

— Derültség, zajos derültség!

Az atyafi e közbekiáltást az ujságból tanulta.

10738. Csak előljárónak választották meg a gazdát, a ki a község birája szeretett volna lenni. S midőn a szolgabíró erőlteti, hogy fogadja el a választást, hiszen egyhangulag lett megválasztva, — ő nagy duzzogva feleli vissza:

— Én meg egyhangulag nem fogadom el.

10739. — A terhére rótt kihágásért kap két napi fogságot, vagy kétszer tiz koronát. Válasszon!

— Adja kérem ide azt a husz koronát.

10740. Asszony kell a házhoz. Ki is néztem neked a szomszéd leányát. Válassz! Vagy elveszed te, vagy elveszem én!

10741. — Képzeld csak, hogy megjárta a báróné!

— Hogyan?

— A férje ötszáz koronát nyert a lóversenyen és azt kérdezte tőle, mit vegyen neki, egy pár gyémánt-fülbevalót, vagy egy téli-bundát? Egy heti gondolkozási időt kért férjétől, mialatt az a pénzt a lóversenyen elvesztette.

10742. — Nem tudom kit válasszak kéroim közül . . .

— Válaszd a bárót!

— Igen, de annak viharos multja van...

— Hát válaszd a hivatalnokot.

— Igen, de annak meg nincs jövője!

10743. Kihez mégysz, a bankárhoz, vagy a festőhöz?

— Mindenesetre előbb a bankárhoz.

Vallás.

10744. — Én meg nem foghatom, hogy az ön fia mindenből csak megjárna, de a vallástanból semmire sem megy.

— Tetszik tudni, a valláshoz az egész familiánknak nincs nagy hajlandósága.

10745. — Ne küzködjünk egymással a vallás ügyeiben. Én csak azt tartom egy sem becsületes ember, aki vallását elhagyja.

— Akkor hát Luther Márton sem volt becsületes ember, mert az is elhagyta a vallását.

10746. — A multkor mást vallott.

— Én sohasem mondom ugyanazt, mert unalmas volna.

10747. — Minő vallásuak az angolok?

— Anglikánusok.

— És a franciák?

— Akkor azok bizonyosan franciskánusok.

Vallomás.

10748. — A tegnapi estéyen három szerelmi vallomást kellett meghallgatnom.

— Bizonyára valamely sarokban hallgatódtál.

10749. — Egész nap késő estig együtt voltál a báróval... Megvallotta végre, hogy mi a szándéka?

— Meg.

— Mit mondott?

— Azt mondta, hogy sohasem fog megházasodni.

10750. — Ha enyhébb büntetésben akar részesülni, ajánlom önnek ismerje be a tettet!

— Hátha ha nem ismerem be?

— Akkor fölmentik!

10751. — Tegyen már végre vallomást.

— Attól bizony óvakodni fogok. Egyszer tettem a feleségemnek vallomást s egész életemen át megkeserültem.

10752. — Tett-e vallomást a hadnagy?

— Tett.

— Mit mondott?

— Hogy sok az adóssága.

10753. — Ön megcsókolta a lányomat és szerelmet vallott neki. Mi a szándéka?

— Megigérem, hogy másodszor nem teszem.

10754. — Hidd meg, még sohasem vallottam szerelmet leánynak!

— Vettem észre!

— Miből?

— Nagyon kezdetlegesen vallottál.

10755. — Legjobb lesz, ha mindent töredelmesen megvall. Akkor talán irgalmasabb lesz a törvényszék.

— Hiszen, ha mindent meg akarok vallani, akkor ítélet nélkül is itt maradok egy pár hónapig. Előbb nem tudnám bevégezni a mondanivalómat.

10756. — Miért nem vallod már meg szerelmedet a kisasszonynak?

— De mikor sohasem hagy szóhoz jutni.

10757. — A vizsgálat során kitünt, hogy ön oly dolgokat is vallott, amiket el sem követett. Mi okból tette?

— Gyakoroltam a vallásszabadságot.

10758. — Ön a rendőrségnél egészen másképpen vallott.

— Kérem, nagyon el voltam fogódva.

Váltó.

10759. A házmesterné ötszáz koronát örökölt.

Megtudja a kofa s kölcsön kér száz koronát, hogy bevásárolja a télre valót, tavaszkor aztán kamatostul visszaadja.

— Csak váltóra adom, szolt a házmesterné.

— Adnék én váltót, csak tudnám hol kapni?

— Kérdezze meg a szomszéd boltost.

— Kaphatnék-e száz koronás váltót?
— kérdi a boltostól.

— Szolgálatára, tiz fillérért.

Megveszi a váltót s odaadja a házmesternek.

— Hol vette? — kérdi.

— A szomszéd boltosnál.

— Az tisztességes ember, ha attól van, akkor itt a pénz, — szol s kifizeti a száz koronát.

Félévre megjön a kofa, visszaadja kamatostól a pénzt s visszakéri a váltót.

— Még egészen tiszta, máskor is használhatja.

A boltos visszaváltotta a váltót tiz fillérért s eltette emlékül.

10760. A gazdag bankár halálos ágyán megígértette legidősebb fiával, hogy koporsójába ötezer koronát tesz, mert ily hosszú utazásnál baj, ha kifogy a pénz! A fiu megígéri és fiatalabb testvére is beleegyezik.

Néhány nappal a temetés után kérdi a bátyját vajjon betette-e a koporsóba a pénzt, mert sehol sem látja elkönyvelve.

— Váltót adtam boldogult atyánknak az ötezer koronáról. Bankházunk oly ismeretes az egész világon, hogy bárhol is kifizetik atyánknak váltónk ellenében ezt az összeget!

10761. — Mit szólsz hozzá? Ez a báró azzal hetvenkedik, hogy a szava éppen annyit ér, mint a váltója.

— Na azt látom belőle, hogy bolond aki váltóra hitelez neki.

10762. Légy barátom, a megváltóm
Megáld érte a Megváltóm,
Ha elfogadod a váltóm.

10763. — Kilencszáz koronás váltó ellenében egy évre hatszáz koronát kölcsönöztem.

— Miért nem kötötte az üzletet kétévi időtartamra, akkor semmit sem kellett volna neki adnia!

10764. — Ha nem bírja kifizetni a váltót hosszabítsa meg — mondták a takarékpénztárban az atyafinak, ki is félóra mulva két kitöltetlen úrlapból összeragasztott meghosszabított váltóval tért vissza.

10765. Száz koronát kért kölcsön a tiszt váltóra.

Mikor a fizetés ideje megérkezett a hitelező bemutatja a váltót.

Az adós nem tudván fizetni, halasztást kért.

A hitelező rögtön fizetést követelt.

Az adós reá szegezi fegyverét s követeli, hogy a váltót egye meg.

A hitelező megette.

Mikor az adós pénzhez jutott, kifizette adósságát.

Máskor ismét kölcsön kért váltóra.

— Tudja mit — szolt az uzsorás, papirra nem adok, mert nem ennivaló, de erre a maceszra tessék feljegyezni az adósságot, hogy, ha kell, minden nehézség nélkül lenyelhessem.

10766. — Ismeri ön a váltóforgatást?

Jogász: Fájdalom, igen.

10767. — Zsirálod nekem ezt a tizezer koronás váltócskát?

— Miért éppen én?

— A bankdirektor mondja, hogy a te zsiródra fizet nekem tüstént tizezer koronát.

— Tudod mit? Én fizetek neked tüstént tizezer koronát, de előbb a direktor zsirálja a váltót.

10768. — A váltód nem ér semmit.

— Miért nem?

— Mert valódi.

10769. Különös! Ezen a váltón száz korona billog; ha aláírom egy fillért sem ér.

10770. — Vádlott, beismeri, hogy ellopta egy váltóház kirakatából az értékjegyeket?

— Igenis, de hát jogom volt hozzá.

— Hogy-hogy?

— Mert az volt a kirakatra írva:

„Közalap!”

10771. — Egészen bizonyos, hogy elsején lesz az esküvőd?

— Kell, hogy meglegyen, mert mássodikán lejár a jegyesem váltója.

Vám.

10772. — Nincs valami vámolni való
önnél?

— De van, három liter bor (a hasára
mutatva): itt....

Hogy néz ki a gyűjtemény három hét
mulva.

10773. — Jó savanyu viz bugyog elő a földből s a székely jóizüt huz belőle. Azt mondja neki az arra menő ur:

— Ugy-e az lenne ám jó, ha a földből egyik oldalon a jó viz, mellette meg a jó bor bugyogna és az üvegben összefolynék?

— Isten ments, mert akkor napestig itt ülne a finác aztán még vizet se lehetne inni!

10774. — Miért nem vámoltad ezt a zsák lisztet? — kérdi a molnár inasától.

— Megvámoltam, csakhogy a paraszt nem volt ott.

— Rögtön vámold meg, a paraszt csak azt hiszi amit lát.

10775. — Még a lovam is fizet vámot!

— Az enyém nem!

— Hogy-hogy?

— Én fizetem helyette.

10776. Vám = zsidó magyar állam Vasut.

Várás.

10777. — Mi történt itt?

— Én bizony nem tudom. Egy sereg ostoba ember ácsorog itt anélkül, hogy tudná miért. Magam is itt állok már félórája.

10778. — Menjünk haza.

— Én várok egy picikét.

— Fiut, vagy leányt?

10779. A fejedelem hosszabb távollét után hazatérvén, alattvalói nagy pompával akarták fogadni őt. Volt diadalkapu, fehér ruhás leányok és nagy tömeg áhitattal várakozó nép.

A nagy csendben egyszerre csak hallatszott egy bosszus dörmögő hang:

— Csak azt szeretném tudni hol marad oly soká az a vén csavargó?

No hisz több se kellett! A rendőrség rögtön kipuhította, ki volt az a hangosan gondolkodó s a következő percben körül volt véve egy termetes ur, aki egész nyugodtan állt neki támaszkodva a lámpásnak.

— Kit értett ön a vén csavargó alatt?!
— rivalt rá a rendőrfelügyelő.

Az ur egész nyugodtan előadja, hogy a sógorát várja, aki elment szivart venni és már egy félórája, de még mindig nem jön.

— Különben — mondá — ha nem hiszik az urak, hát éppen itt jön.

És tényleg jött egy másik öreg ur, aki már messziről kiabált amahhoz, hogy ne haragudják, hogy oly soká jön, de valakivel eltrécselt az uton.

A rendőrség hosszú orral vonult vissza, mikor az öreg ur utána megy a rendőrfelügyelőnek s kérdi:

— De uram, mondja csak, hát maga kit értett a vén csavargó alatt?

Erre azonban már nem kapott választ.

10780. *Váratlan vendég* = lepke.

10781. *Vár* = eladó leány.

10782. *Vargánya* = suszter.

Varju.

10783. Elejét találod minden sértett tagon,
Legyen bár az máson, vagy pedig magadon.

Hátulja jámbor, jó, szelid hasznos állat:

Tőle sokképen jön nekünk a szolgálat.

Az egész oly madár, melyet télen nyáron
Láthatsz erdőn, mezőn, falun és városn.

10784. *Varju* = szabó.

10785. *Várlak, visszavárlak.* = Schloss,
Zurück! Schloss.

10786. *Varronc* = varróleány.

Vas.

10787. — Mért rozsdás a buza?

— Mert vasekével szántanak.

10788. — Miért került ön a börtönbe?

— Az orvos vasat rendelt.

10789. Vas és Kovács egyetemi tanárok
hosszu időn át haragot tartottak.

Vendégségben egymás mellé kerültek
Kovács megkéri Vas tanárt, hogy béküljön
ki vele. Vas kezét nyujtva szolt:

Csak azt akartam megmutatni, hogy a
Vas meglehet Kovács nélkül, de a Kovács
nem lehet meg Vas nélkül.

10790. A miből lett, azt üldözi:

Mást sem szokott kimélni:

Sőt az anyját mindég veri,

S bírótól nem tud félni.

Vas kalapács.

Vásár.

10791. — Névnepodra kívánhatsz a mit akarsz.

— Mily kedves vagy.

— Mert egyáltalában semmit sem vehetek

10792. — Hogy ez a kendő?

— Nyolcvan fillér.

— Ha nyolcvan fillért mond, akkor csak hetvenet gondol, ide fogja adni hatvanért, nem ér többet ötvennél, fogok neki kínálni negyven fillért.

10793. — A férjem ne érje meg a holnapi napot, a gyerekeim vesszenek el torokgyikban, ha minden darabra rá nem fizetek öt fillért.

— Mondja csak egy kis vásár végett, hogy tudja ugy elátkozni a férjét, a gyerekeit?

— Hiszen nekem nincs is családom!

10794. — Engem nem csap be . . . Ez a ló nem hat éves . . . Nézze a fogát, tizenöt éves korra mutat.

— Óh, ez is mutatja, milyen jó ló. Hat év alatt a foga úgy kifejlődött, mint egy tizenöt évesé.

10795. — Mért viszed leányodat most már a negyedik bálba?

— Hát te minek viszed kecskédet már a negyedik vásárra?

— Mert el akarom adni.

— Hát én nem?

10796. Bandi roppant bamba és van neki egy szép tajtpipája, ezt szeretné megkeríteni Matyi.

— Pajti, szólt, már rég nem voltunk országos vásáron, de magunk is csinálhatnánk országos vásárt.

— Hogy-hogy?

— Hát te kiterited a szűrődet, kiteszed rá az acélt, kovát meg a taplót, pipát meg más affélét, én meg mint vásárló jövök hozzád.

— Ez jó mulatság lesz.

Bandi ki is teríti a szűrét, rá is teszi az acélt a kovát meg a taplót, meg hát a pipát is.

— Adj Isten — szól Matyi.

— Fogadj Isten — válaszol Bandi.

— Hogy miképpen szolgál a kegyelme-
tek egészsége, folytatja Matyi, miközben zsebre rakja a tajtpipát.

— Ide azt a pipát, förmed rá Bandi.

— Országos vásáron, szól Matyi, tudj' Isten ki vitte el.

Bandi felképeli Matyit, miközben kiveszi annak a zsebéből a pipát.

— Mit pofoszkodol Bandi, kiált fel Matyi.

— Országos vásáron tudj' Isten ki pofozott fel, zárja be a beszélgetést Bandi.

Vasárnap.

10797. Bár az egész szent nap: de fejében, látsza kemény érc;

Tesz hasa bért; végén éjszaka ellene lesz.

10798. — Hol üljük meg a vasárnapot?

— A korcsmában.

10799. — Az angolok szinte keresztények?

— Igen, de csak az ő vasárnapjukon, máskor — zsidók.

10800. II. Károly angol király a paphoz:

— Hirdesse ki a szószéken, hogy a vasárnapot nem kell megszentelni.

A kihirdetés után a pap:

— Ez a király parancsa, de az Isten parancsa, hogy megszenteljük: Válaszszatok.

10801. Hogy a nagymérvü megkeresésnek eleget tegyek, jövőre a vasárnapi iskolát szerdán és szombaton is meg fogom tartani.

10802. — Mire való a vasárnap?

— Hogy a legényekkel kiköthessünk a koresmában.

Vasut.

10803. A kápláni vasuti tisztviselőket át-helyezték Félegyházára, a félegyháziakat Kétegyházára, a kétegyháziakat Püspökladányra, a püspökladányiakat Érsekujvárra, az érsekujváriakat Pápára, a pápaiakat Mennyházára.

10804. A földalatti villamos vasut étkező-jének főpincére.

10805. A steier paraszt a vasuti sineken járt kocsijával s a mikor kérdezték, hogy érkezett meg, büszkén mondotta: a vasuton.

10806. *Állomásfőnök*: Mi a manót zavar még ily késő éjjel?

Csavargó: Különvonatot akartam megrendelni Budapestre, hogy megtudjam nem nyertem-e az osztálysorsjátékon?

10807. — Mi vonz bennünket föl a hegyre?

— A fogaskerekű vasut.

10808. — Hogy juthattál arra a gondolatra, hogy Hannibal a szentgotthárdi alaguton ment át az alpeseken?

— Mért nem lehetséges ez?

— Mert nem volt annyi pénze, hogy az egész hadsereg számára vasuti jegyeket válthatott volna.

10809. — Kis gyermekeknek szabad a „Nem dohányos“ szakaszban utazniok?

— Ha nem dohányoznak — igen!

10810. Vasutat akartak építeni: A mérnök a mérő láncot a gazda pajtáján huzta keresztül, melynek két ajtaja volt.

— Ugyan miért huzza keresztül itt? — kérdi a gazda.

— Mert erre fog menni a vasut.

— Hát azt hiszi, hogy mindig nyitogatni fogom neki az ajtót?

10811. Melyik országban megy a vasut a legsebesebben?

— Nálunk, mert itt megtörténik, hogy az ember Budapesten ezen a világon száll a vonatra s még el sem éri Vácot, máris a más világon van!

10812. — Mikor megy az utolsó vonat? — kérdi az egyik utas a vasuti kapust.

— Az utolsó vonat indulását egyikünk sem fogja megérni — volt a válasz.

10813. — Megkérte a kezedet?

— A vasuti állomás mentén sétáltunk s nyilatkozni akart, mikor meglátja a figyelmeztető táblát: „Vigyázz!“ — elhallgatott.

10814. A vasuti jegypénztárnál egy ur előre törekszik. Sikerül is neki egy idősebb hölgy elé jutnia, aki epésen rászól:

— Tudja, uram, mi a neve az ilyen eljárásnak?

— Hogyne — felel az ur — előzékenység.

10815. — Mit csinál az én kedves barátom és iskolatársam?

— Él mint egy lokomotiv.

— Hogy-hogy?

— Egész nap jön, megy és füstöl.

10816. — Mért vetették be a vasuti töltés oldalait herével?

— Azért, mert ezután a vasutat nemcsak itatják, hanem etetik is.

10817. — Hogy van, hogy mostanában soha sincsen késelem?

— A vonatvezető megnősült s így pontosan kell otthon lennie.

10818. — A vasuti szerencsétlenség alkalmával a vonat a váróterembe rohant.

— S óh borzalom, a harmadik osztályu váróterembe.

10819. — Menj a vasutra s nézd meg mikor indul az utolsó vonat.

(Két óra múlva.) Hol az ördögbe voltál ily sokáig?

— Megvártam, míg az utolsó vonat elindult.

10820. — Miért füttyül ezen a helyen olyan keservesen a gőzös?

— Itt ismerkedett meg a gépész a feleségével.

10821. — Azt hiszem, a fiam ha felnőtt, vasuti kalauz lesz.

— Miből következteted azt?

— Az ajtók ki és becsapásából.

10822. Vasutra készült, de kissé megkésett és az orra előtt mozgolódott már a készülő gőzös, mire a jegyváltó siettetőleg így szólt:

— Siessen ám, mert lekésik, már füttyöl is.

— Nekem bizony ne füttyögessen, mint a kutyanak, ha pénzre van szüksége, majd megvár.

10823. A vonat az induláshoz készen áll, a harmadik csengetés elhangzott már. Sebtenben egy kövér asszony elfuladtan szaladva jön. A kalauz hirtelenében fogja s a kupéba veti, mire a vonat rohan.

Jön a kalauz, kéri a jegyét, az asszony mindig zihál még, a fuladástól nem tud szólni, míg végre megérteti, hogy ő tulajdonkép csak egy levelet akart a szekrénybe dobni, de nem elutazni.

10824. — Miért jött már a pályaudvarra? Hiszen az ön vonata csak két óra múlva indul!

— Igaz de mindig otthon felejték valamit, hát előbb jövök, hogy még legyen időm hazafutni azért, a mit elfelejtettem.

10825. — Hova szóló jegyet adjak?

— Mindegy, amilyen éppen a kezeügyében van; mindenesetre gyorsvonatra! (sugva): tetszik tudni a feleségemtől szököm lehetőleg messze.

10826. Alázattal kérdem a tekintetes urat, ilyen pirinkó bilétán akkora utat lehet megcsinálni?

10827. Félórai késésünk van s így egy negyed órát kell várunk, hogy idejébe odaérjünk mert máskor három negyedóra késésünk szokott lenni.

10828. — Elérem még a vonatot?

— Az attól függ, jól tud-e szaladni, mert már öt perce elindult.

10829. Huszárhadnagy lép a kupéba. Ott ül egy kis leány, aki a délceg tisztet meglátja, felsóhajt magában:

— Oh, bárcsak ez a gyorsvonat vicinális volna!

10830. A vicinálison nem lévén befűtve kiszállt a nagy ur, hogy fel-alá járkálva felmelegüljön.

Már jó soká járkált, végre is oda szól a vonatvezetőnek.

— Kire várunk?

— Önre.

10831. — Nagyon jól ismerem; sokáig voltunk együtt.

— Hiszen azt mondtad, hogy csak egyszer találkoztatok.

— Az igaz, de a vicinális vasuton!

10832. — Mért nem indulunk?

— Tizenhárman vagyunk s ez szerencsétlen szám, várunk kell míg valaki még jön.

10833. Meddig vesztegel itt a vonat?

— Félóráig, de ha egy üveg jó bort fizet, azonnal indulunk.

10834. Hölgy szól a kalauzhoz :

— Ugyan szóljon annak az urnak, ki velem szemben ül, hogy cseréljen velem helyet. Nem tudok háttal ülni a mozdonynak.

A kalauz szabadkozik :

— Nem szabad ilyennel terhelnem az utasokat. De tessék a masiniszttával beszélni, hátha megfordítja a mozdonyt.

10835. — Uram, hogy mer ön féljeggyel utazni hisz nem gyerek!

— De az voltam mikor beszálltam,

10836. — Ej, de gyorsan haladunk ma.

— Nem csoda, hiszen az állomáson felejtettük a vonatot.

10837. Nagy urak szokása inasaikat második osztályban utaztatni, Samassa, egri érseknek is ez volt a szokása, mig egy alkalommal a másodosztályu utasok vagy tiz cigányt fizettek be az első helyre, kik elől aztán az érsek is a második osztályba az urak társágába menekült.

10838. — Képzelve, a multkor a vasuton egy kockás angol alvás közben az ölembe rakta lábait. Szörnyen boszantott a dolog.

— Hát miért nem keltette fel?

— Hisz nem tudok angolul!

10839. — Kérek egy III-ik osztályu jegyet Kassára.

— Nyolc korona.

— Annyit nem adok.

— Akkor takarodjék, itt nem lehet alkudni.

— Csak ne kiabáljon, van még más vasut is!

10840. Az ember élete csupa kellemtelenség. A történt vonatösszeütközés kettészelte szolgám testét és most éppen azt a felét nem találom, ahol bőrdömb kulcsai vannak!

10841. Másodosztályban utaztunk, már hatan voltunk, jön a hetedik, podgyászát a fenmaradt egyik sarok ülésre teszi, maga pedig a másik sarok ülésen foglal helyet. Megjön a nyolcadik, két kézi táskával s felszólítja a podgyász mellett ülőt, hogy a podgyászt távolítsa el.

— Ezt nem teszem, volt a felelet.

— Majd a vonatvezetőnek szólok.

— Azt megteheti.

Jön a vonatvezető.

— Kérem ennek az urnak megparancsolni, hogy a podgyászt vigye el, hogy leülhessek.

— Vegye el kérem a podgyászt, szól a vonatvezető.

— Ezt nem teszem, volt a felelet.

— A legközelebbi állomáson az állomásfőnöknek fogok szólni.

— Azt megteheti.

Az állomáson az állomásfőnök jelenik meg.

— Vegye el, kérem a podgyászt, szól az állomásfőnök.

— Ezt nem teszem, volt a felelet.

— A legközelebbi állomáson csendőröket fogok alkalmazni.

— Azt megteheti.

Jöttek a csendőrök.

— A törvény nevében ünnepélyesen felszólítom, hogy távolítsa el az ülőhelyről a podgyászt, szólta a csendőr.

— Ezt nem teszem, volt a felelet.

— Akkor magam fogom eltávolítani.

— Azt megteheti.

— Kérem az urakat, sziveskedjenek podgyászaikat összébb tolni, hogy hely legyen — így s most kérdem :

— Mért nem távolította el mindjárt az első felhívásra a podgyászt?

— Semmi közöm hozzá, hiszen nem az enyim.

— Nem-e, hát kié?

— Az enyim, szólal meg a tulajdonos a másik sarok végéről.

— Hát mért nem vitte el ön?

— Mert nekem nem szólt senki.

10842. — Soha se szállj a vasut utolsó kocsijába, mert ráz.

— Nem értem, hogy az igazgatóság mért viteti az utolsó kocsit, ha ráz.

10843. Mennyire változnak az idők: előbb azt mondtad ne nézzek ki a vasuti ablakon mert betódulnak az emberek, most meg azt mondd: nézz ki az ablakon, hogy ne jöjjenek be.

10844. — Micsoda állomás jön?

— Vác.

— Az nem jön, mi megyünk oda!

10845. — Nem látja kend, hogy itt I-ső osztály van, ott szálljon be! Ezek a kamaszok ugy szaladgálnak ide oda, mintha bolondok volnának! Minden disznó megtalálja az ólját!

— Az már igaz, — de a kanásznak előbb ki kell nyitni az ajtót máskép a disznó nem talál az ólba!

10846. Nászuton a feleség: Te csak egy vasuti jegyet váltottál.

— Mikor mindig csak rád gondolok.

10847. — Az ön jegye személyvonatra szól, ez pedig gyorsvonat.

— Tessék neki lassabban menni.

10848. A vonaton történt. A paraszt, kinek lába előtt egy tele zacskó feküdt, elutasítólag intett utitársa felé, ha az égő szivarjának izzó hamuját a zacskó mellé hullatta. Emberünk, kinek ez feltűnt végre megkérdezte ennek a folytonos integetésnek okát.

— Négy kilo puskaport viszek a zacskóban, mert holnap lövész ünnepélyünk lesz.

Utitársa e szavakra szivarját — úgy ahogy volt — kidobta az ablakon.

10849. Felszáll az ellenőr és oda szól az első utasnak:

— Kérem a jegy.

— Nem tud maga magyarul? Miért nem mondja: Kérem a jegyet?

— Mert ebben a hónapban öt forintra megbüntetett a társaság s most egy hónapig én is megröviditem a hivatalos nyelvet.

— Maga kos ember, — feleli az utas.

— Talán okost akart uraságod mondani?

— Igen, de én meg véletlenül szakaszjegy helyett egész jegyet vettem, hát én is meg akarom a különbözetet a szavakban spórolni.

10850. Az utas roppant nagy nyögések közt tesz fel a kupé polcára egy nagy bőröndöt éppen egy hölgy feje fölé. A hölgy ijedten szólítja meg az urat:

— Ah uram ha az a bőrönd le talál esni.

— Ne féljen nagysád, nincs benne semmi törékeny.

10851. — Mondja kalauz, nem látta a sombereki bárót? Avagy nem ismeri?

— Nem ismerem, de nem is láttam!..

10852. — A kutyát nem szabad magával a hálókocsiba vinni.

— Hát hol van a kutya hálókocsi?

Védelem.

10853. — Ön tehát azért gyilkolta meg áldozatát, hogy meglophassa?

— Igen is.

— Hát nem érhetne volna be a lopással, gyilkolás nélkül?

— Na lássa édes elnök ur, mennyire egy gondolon voltunk, de nagyon kiabáltam az Istenadta!

10854. A védbeszéd alatt.

Betörő (magában). Ez is védelem? Bár csak becsuknának hosszabb időre, hogy az a fickó szégyenben maradna!

10855. *Ügyvéd* (ki egy siketnémát védelmez.) Méltóztassék figyelembe venni, hogy védencem siketnéma, s így nem hallhatta meg a lelkiismeret szavát.

10856. — Egyetlen Annusomnak szólitsz és most azt hallom, hogy egy másik leánynak is kurizálsz.

— De azt nem is hívják Annának.

10857. — Sulyosbitó körülménynek kell tekintenem, hogy a vádlott szemétvillával ment neki a gazdájának.

— De megkövetem, tiszta volt ám!

10858. — Ön betört a panaszos bankár üzletébe és mindenféle értékpapirokat lopott. Mit hozhat föl enyhítő körülmény gyanánt?

— Kérem szépen, a papírok nagyon alacsonyan álltak.

10859. A védencemnek majdnem tulságig menő szerénységét is méltóztassanak tekintetbe venni — s ezt neki enyhítő körülmény gyanánt betudni: ő a betörést egy szabónál követte el, noha tudta, hogy mellette egy aranyműves és ékszerész is lakik!

10860. — Jaj, szomszéd, be sokat pityorog a maga gyereke!

— No, ha magának sem volna foga, sem haja, és olyan gyenge volna a lába, hogy meg nem bírná, maga is pityeregne.

10861. — Hallatlan, milyen piszkos ez a butor. Legalább félévi por van rajta.

— Hisz akkor nem tehetek én róla...
Én még csak tizennégy napja vagyok itt.

10862. — Mivel védheti magát?

— A botommal.

10863. — Miért jön kend a törvény-
székre ilyen nagy fütykössel?

— Azt mondták, hogy gondoskodjam
megfelelő védelemről!

10864. — Minek oltotta el a mécset?

— Ne fogyjon hiába, hiszen sötétben is
beszélgethetünk!

10865. Biró: Van önnek védője?

— Önnel magam is el tudok bánni.

10866. — Mért nem hiszi ön a poklot?

— Mert magam is belekerülnék.

10867. Az özvegy nem igen kesergett a
férje halála miatt, nemsokára félretette a
gyászruhát; midőn ezért megszólta a plebános,
válaszul adta:

— Isten a szívet tekinti, elég, ha az
fekete.

Vegetáriánus.

10868. A vegetáriánust elfogják az ember-
evők és halálra ítélik. A boldogtalan látja
az előkészületeket a diadalmi lakomára, a
melyen őt fogják felfalni. Felsóhajt:

— Még jó, hogy nem kényszeríthetnek
arra, hogy velük tartsak.

10869. — Vegetáriánus létedre kolbászt
eszél?

— Penitenciát tartok.

10870. — Remek álmom volt az éjjel!
— Valami szép leányról álmodtál?
— Nem én. Hanem ökörvoltam és a
lucernásból nem zavart ki senki!

10871. — Hová szeretne legjobban el-
menni hittéritőnek?

— Ahol a vad emberek vegetáriánusok.

10872. — Merre megy?

— A Mészáros-utcába.

— Sajnálom, de oda nem kísérhetem.

— Miért?

— Mert vegetáriánus vagyok.

10873. — Tegnap jócskán ellátott szel-
lemi táplálékkal a doktor. Két óra hosszat
beszélt veled vacsora közben.

— Éhes is maradtam miatta, mert a
doktor csupa zöldséget beszélt, én pedig nem
vagyok vegetáriánus.

10874. — Hogyan, visszautasítja ezeket
a barackokat, hiszen maga csupa növények-
kel táplálkozik?!

— Az igaz, de ezek a barackok nagyon
husosak.

10875. Az egyik vegetáriánus azon lepi
meg a másikat, hogy rostélyost eszik.

— Hát ilyen vegetáriánus vagy te?

— No, tudod, én szabadelvű vegetáriá-
nus vagyok.

10876. — Beszéljünk virágnyelven!

— Nem vagyok vegetáriánus!

10877. — Ugy néz ki ennek a gyermeknek az arca, mint valami sárgarépa.

— Szülői bizonyára vegetáriánusok.

10878. — Hol szeretnél lakni?

Vegetáriánus: Tökölön, Dinnyésen, Répáson, de leginkább Káposztásmegyeren.

10879. — Vegetáriánus étkeket főztök?

— Igen, ha a mézáros már nem ad hitelbe.

10880. — Ez a fogoly egy hétig csak kenyeret és vizet kap.

— Nem bánja azt a rab, hiszen vegetáriánus.

— Ugy? No hát akkor mindennap dupla porció hust neki.

Végrehajtó.

10881. Sajnálatomra fel kell önnek mondanom a lakást, mert sokat jár önhöz a végrehajtó s az emberek azt gondolhatják, hogy hozzám jár.

10882. — Miért oly büszke a végrehajtó felesége?

— Mert férje ma egy bárónál foglalt.

10883. — A végrehajtó a borokat is felvette?

— Három litert hamarjában kiittam s így megmentettem.

10884. — Ki hatalmasabb az ördögnél?

— A végrehajtó.

— Hogy-hogy?

— Egyik tehenünk nem akart tejet adni; mondta is anyám, bár az ördög elvinné. De az nem vitte el, hanem tegnap eljött a végrehajtó, aki el is vitte.

10885. A négy éves leányka az ovodában elragadtatással szaval. Egy helybeli nagyságos urnak ez úgy megtetszik, hogy szülei után kérdezösködik.

— Valóban szeretném tanító ur, ha e kis leány apja meglátogatna.

— Alig hiszem.

— És miért nem?

— Mert ennek a kis leánynak a papája végrehajtó.

10886. Bartakovics egri érsek annyi jót tett, hogy sokszor a saját adója is fizetetlen maradván — egzekválni kellett. Érthető tehát, hogy mért haragudott annyira a végrehajtókra.

Konkurzus alkalmával éppen a végrehajtó fia volt a legszebb fiu és a legjobb deák is. Feltűnt azonban az érseknek, hogy a szemináriumi rector, mintegy trémázva a végrehajtó fiát hagyta mindig legutolsónak, attól tartva, hogy ha a püspök meg találja tudni, hogy ki fia... hát biztosan nem veszi fel. . . .

— Micsoda? szólt az érsek... és hozzá még egyetlen fia. Fel kell venni, hogy a magva is kivesszen.

10887. — Itthon van a papa?

— Nincs, elutazott!

— Hát a mama?

— A mama?... Az, az is a szekrényben van.

10888. Foglaljon helyet — nálam ez az egyedüli, mit foglalhat.

Végrendelet.

10889. Az öreg diktálja az utolsó akaratát.

— Tízezer koronát hagyok a gazdasszonyomra.

A közjegyző beírja.

— Ötezer koronát az ekléziának . . .

Hármezer koronát a kórháznak . . . Kétezer koronát a szegényeknek . . . Tíz jótékony egyletnek hagyományozok ezer-ezer koronát.

A közjegyző szól:

— Ez összesen harmincezer korona készpénz . . . És hol van ez deponálva?

— Sehol. Nincs nekem pénzem.

— Nincs? Akkor minek testálgat?

— Meg akarom boszantani a rokonaimat, a kikre semmit sem hagyok.

10890. *Censor*: Mi kell a végrendelethez?

Jogász: Haldokló és írószer.

10891. *Fiatal orvos*: Gratulálhatsz, most hívtak az első beteghez.

Fiatal ügyvéd: Magaddal vihetsz, talán még nem írta meg a végrendeletét.

10892. — A szomszéd mindenét az árva-
házra hagyta.

— Mi maradt utána?

— Tíz neveletlen árva.

10893. — Jó volna, ha végrendeletet
csinálnál.

— Ez az első eset, hogy az én rendel-
kezésemet akarod tudni.

10894. — Mit csinálna, ha ellenség
támadná meg s önre fegyverét fogná?

— Végrendeletet.

10895. — Ki gondolta volna, hogy a vén
fősvény aki egész életében nem adott egy
fillért se, most az utolsó órában olyan bőkezű!

— Könnyü neki, nem a magáéból adja,
hanem az örökösökéből.

10896. A férj végrendeletet tesz:

— Nőmnek százezer koronát hagyok az
esetre, ha nem megy másodszor is férjhez.

— És az esetre, ha másodszor is férjhez
megy?

— Ez esetre kétszázezer koronát hagyok
neki. Nem az ő kedvéért teszem, hanem
fájdalomdíjul annak a szegény ördögnek, aki
az én utódom lesz.

10897. — Gondja legyen rám, mert a
végrendeletemben gondoskodtam arról, hogy
halálom után jóizüen borozhassék.

A végrendeletben egy heringet hagyó-
mányozott neki.

10898. — Édes öcsém, megcsináltam a végrendeletemet.

— És most még mire várakozol?

10899. — Fáj a fejem, a gyomrom a szívem, az oldalam, a lábam. Istenem, megnyit szenvedek! Mit csináljak? — panaszkodik egy beteg az orvosnak. Az orvos pár percnyi gondolkodás után:

— Csináljon végrendeletet!

10900. Nincs semmim, sok az adósságom, a mi megmarad, legyen a szegényeké.

10901. *Vegyes házasság* = keverék.

Vélemény.

10902. — Ki nem állhatom ezt a csalfa szomszédasszonyt, a minap is arra akart birni, hogy önről rosszat mondjak.

— Hogy-hogy?

— Arra kért, hogy őszintén mondjam meg önről a véleményemet.

10903. Miután a házassági frigy által egygyé lettünk, remélem, hogy velem mindenkor egy véleményen fogsz lenni.

10904.—Mit választottál jutalomjátékosul?

— Stuart Máriát. Az igazgatóné Erzsébetet adja és így jól megmondhatom neki a róla táplált véleményemet.

Vén.

10905. Egy vagyok én sok másokkal,
 Kik megvittak Burkusokkal;
 De, ha fejem elveszed,
 Sokból csak egygyé teszed.

Ha megfordítod állásom
 Istók Pista nem egy másom.

10906. *Vén zsvány* = gazeuse (gaz ősz.)

Vendég.

10907. Éppen akkor érkezett meg a plebános, mikor az asszony javában koppasztotta a malacot.

— Ej, ej! — tréfálkozik a vendég, ugy látom halottuk van.

— Van bizony, hanem az is van, a ki eltemesse!

10908. Apa te azt mondtad a minap, hogy nem szép négy gombócot enni s most már a hatodikkal kínárod meg a vendéget?

10909. II. Fülöp Spanyolország királya valamely utazás alkalmával kényszerülve volt egy parasztnál megszállni s ennek házában tölteni az éjszakát. Az udvari szolgák, kik a király kíséretében voltak, majdnem fölforgatták a szegény paraszt házát, most ezt majd amazt kívánták tőle, még olyanokat is, miknek a paraszt még nevét sem hallotta, szóval végtelenül zaklatták.

Reggel a király tova utazott, de mielőtt elment volna tudtára adá a parasztnak, hogy a szenvedett alkalmatlanság pótlásaul kérjen maga számára valami királyi kegyelmet, mire a paraszt csak egyetlen kegyelemért esedezett.

— Felség, téged hozzon az Isten erre amikor csak tetszik, hanem szolgálád nélkül.

10910. — Remélem, jól érezte magát nálunk.

— Óh én akárhol el tudok mulatni. . .

10911. — A bácsinak csak egy evőeszközt adtatok, hozzatok neki még kettőt.

— Miért?

— Apa azt mondta, hogy három helyet iszik és zabál.

10912. Hallotta, mikor a vendég mondotta nejének: menjünk haza a házbeliak lefeküdni akarnak — mikor az ő vendégei nem akartak távozni így szólt a férjéhez:

— Menjünk aludni, a vendégek távozni óhajtanak.

10913. — Még egy pár rongyos vendéget sem tudsz kiszolgálni?

10914. Telerakta zsebeit pecsenyével.

— Nem követi a szentírás szavait, szól a gazda, melyek szerint nem kell a hónapi napról gondoskodnunk.

— Éppen azért viszem magammal, hogy ne kelljen a hónapi napról gondoskodnom.

10915. Vendégségben volt a szomszéd falusi ember a komájánál. Estefelé, mikor haza kellett volna indulni, odakint csunya, esős idő kerekedett. A vendég, hogy egy kis marasztaló szót csikarjon ki komájától, sóhajtva szólalt meg:

— Uramisten! beh cudar idő van odakint komám uram.

Hanem a gazda szeretett volna már megszabadulni a vendégtől s foghegyen azt felelte:

— Jártam én már cudarabb időben is, komám uram.

— De az is huncut akasztófára való volt, a ki kigyelmedet ilyen cudar időben eleresztette, komám uram.

10916. — Nagy vendégség volt tegnap a bérlőéknél; az utcai front három szobája telidesteli volt vendéggel.

— Hát hogy tudott ő is meg a felesége is azzal a savanyu ábrázattal vendéglátni?

— No válogatva: egyik az egyik szobában volt; másik a másikban.

— Hát akkor mindig volt még is egy szoba, ahol a vendégek jól érezték magukat.

10917. — Tegnap vacsorájával elmehet. Vendégeim éhesek maradtak.

— Örüljön, legalább ritkábban jönnek.

10918. A legátussal mindig szokott menni egy kisebb diák. Mig azonban a legátus mindig a paphoz megy szállásra, a szegény diáknak meg kell elégedni azzal, ha valami paraszthoz szállásolják.

Éppen a karácsonyi legátióra küldték a legátust és vele a diákot. Itt is, a legátus a paphoz ment, mig a szegény diákot egy paraszt házához küldték.

A paraszt nagyon fősvény volt. Nem is adott a diáknak vacsorát, hanem leültette egy sarokba, mig ő feleségével ugyancsak hozzálátott az evéshez.

Evésközben kérdi az asszony a diákot:

— Hát szógám messziről gyüttél?

— Köszönöm, felelé a diák, nem vagyok éhes.

— Nem azt kérdem szógám, hanem hogy hunnan gyüsz?

— De ha mondom, nem tudok enni.

A paraszt asszony azt hitte, hogy nagyot hall, hát oda kiáltotta neki:

— Azt kérdeztem szógám, hogy messzire való vagy-e?

— Már ha ugy erőszakol kegyelmed — mondá a diák — hát csak eszem.

Erre oda ült az asztalhoz — a paraszt és paraszt asszony legnagyobb bámulatára — nekirontott az ételnek és egy csöppig megette.

Igy lakott jól a furfangos diák.

10919. — Ne vegyen zöld tapétákat, azok arzenikumot tartalmaznak s így egészségtelenek.

— Csak a vendégszobába jönnek.

10920. A vendég, aki komoly szándék-ból időzik a háznál, ebéd közben kérdi:

— És ki csinálta ezt a pompás tortát?

— A leányom, szól a háziasszony büszke arckifejezéssel.

— És ki zongorázott reggel oly borzalmasan? — kérdi a vendég.

A házigazda gyorsan felel:

— Óh, a szakácsnő!

10921. *Vendég* = tüzkárosult.

10922. *Vendégfogadó* = fogtechnikus.

10923. *Vendéglő* = Der Wende brennt und schiesst.

Vendéglőben.

10924. — Miért nyomkodja ujjával azt a rostélyost? Tartsa a tányért tisztességesen.

— Nem akarnám, hogy a rostélyos még egyszer a padlóra essék.

10925. — Pincér!

— Parancs!

— Egy adag helyesírási hibát.

— Kérem, azt nem tartunk.

— De hiszen itt van egy sereg az ét-
lapon!

— Bocsánat, akkor azonnal hozok.

10926. — Hogy tetszett a magasban a kilátás?

— Kitűnő volt az étel és ital.

10927. — Ez a bor már tiz esztendő óta fekszik a pincében.

— Jó volna, ha még tiz évig hagyná feküdni.

10928. — Künn a táblán az áll, hogy az áruk le vannak szállítva, pedig a régi áron kínálják étkeiket.

— A táblát, melyen az ételek lajstromozva vannak, tettük lejjebb.

10929. — Még mindig eszel, nem mondtam, hogy az étkezést akkor kell abba hagyni, ha legjobban izlik?

— Csakhogy nekem még nem izlik a legjobban.

10930. — Valahányszor idejön, szidja a fogadót. Hát miért száll be mégis mindig hozzánk?

— Hogy a kereskedők szánakozzanak rajtam és szánalomból is rendeljenek nálam valamit.

10931. — Nagyon kis szobát kérek.

Portás a liftet mutatva: Tessék be szállani.

— De már ez nagyon is kis szoba, még ágy sincs benne, mégis valamivel nagyobbat kérek.

10932. — Pincér! Lapot.

— Mind kézben van.

— Hát hozzon, ami van.

— Jó lesz a panaszkönyv? Tetszik?

— A panaszkönyv?

— Abban vannak ám még csak mulat-
ságos dolgok!

10933. — Pincér, hol maradt oly sokáig?
— Azt gondolja uram, hogy tiz éves
bort két perc alatt lehet elkészíteni?

10934. — Már háromszor kértem rostélyost és mégsem hoznak.

— Hé pincér, ennek az urnak azonnal három rostélyost!

10935. — Már egy órája várok a sültre.

— Uraságod igazán dicséretes türelmet tanusít... Mások már az első félóra után dühöngenek.

10936. — Ez a pecsenye még rosszabb a tegnapiénál.

— Lehetetlen — egyből van!

10937. A paraszt az ebédlőbe lépén, látva az asztalkendőket az urak nyakában felkiáltott.

— Nem hittem volna, hogy az urakat étkezés előtt megberetválják!

10938. — Pincér!

— Parancsol?

— Nézze ezt a tojást!

— Mi van vele, kérem?

— Csirke van benne...

— Csak nem tetszik azt kívánni, hogy tiz fillérért kappan legyen benne?

10939. — Egy tapodtat se megy elinnét, a mig ki nem egyenliti a számláját, jelenti ki határozott hangon a vendéglősné.

— Adja ezt írásban! — s én ígérem magának, hogy éltem fogytáig itt maradok!

10940. — Ma szép az idő s így a városból sokan fognak kirándulni, kár, hogy nincs egyebünk sajtnál és turónál.

— Ez ne aggassza, írjon fel az étlapra vagy huszféle ételt s aztán töröljön mindent a sajtot és turót kivéve, hadd gondolják, hogy volt itt minden, de már elfogyott.

10941. — Pincér, hozza már azt a sört! Már egy félórája várok.

— No, és azután? Én is vártam, míg el tetszett jönni.

10942. — Egész adag ez?

— Igen.

— De milyen picit!

— Ha nagyobbbat adunk, lekésik a vonatról.

10943. Ez a sült nem kappan, hanem szélkakas.

10944. — Micsoda borzalmas árak ezek? Mondhatom, kisebb vendéglőben jobban és olcsóbban étkezhetem.

— De kisebb vendéglőben nem szentelnek arra annyi időt, hogy a vendég rendeléseinek eleget tegyenek és a vendég kényelmesen várhasson.

10945.—Miért kopogott be a harmincashoz?

— Mert a hat órai vonattal akar utazni.

— Hát hiszen a hat órai vonat, tudja, két órát késik?!

— Na igen, de hogy tudja meg az utas, ha meg nem mondom neki? Hát azért kel tettem fel!

10946. A vendéglőben nem lévén más hely, a huszárjával egy ágyba került.

Felébredve látja, hogy valaki fekszik mellette.

— Jancsi — szól a huszárjának — valami gazember idefeküdt mellém.

— Én mellém is.

— Dobd ki, én is kilóditom.

A másik pillanatban mindketten a földön voltak.

10947. Korán reggel odább óhajtván utazni, inasával egy szobában hált meg.

Felébredve figyelmezteti az inast, nézné meg, hogy nappalodik-e már?

Az inas kinyitja a vakablakot, betekint s szól:

— Korom sötét van.

Nagy sokára újra szól az ur:

— Nézd meg, nem nappalodik-e?

Ugyanaz a válasz.

Harmadszori felszólításra szól az inas:

— Korom sötét van és sajt szagot érzek.

Felkel az ur, kinyitja az ablaktáblákat, látja, hogy már dél felé jár az idő s hogy az inasa egyre az éléskamra ajtaját nyitogatta.

10948. — Csunya száju atyafiak ültek a vendéglőben, melynek falán ott függött a feszület.

A vendéglős leveszi és kiviszi.

— Miért teszi ezt? — kérdi az egyik.

— Mert nem illik, hogy jelen legyen önök közt — felelé.

10949. — Jó hely ez itt tüdőbeteg embereknek?

— Óh igen! . . . Az én szállodám kitünő.

— Nekem azt ajánlották, hogy oly helyen legyek, ahol déli szél fujdogál.

— Itt mindig déli szél fujdogál.

— De hiszen úgy érzem, északról fuj.

— Óh azért ez a déli szél; csak éppen visszatérőben van északról.

Vér.

10950. Kis szó éltednek forrását jegyzi egészen: Kezdeti tagjától megfosztva edénye amannak.

10951. — Ereimben kék vér foly.

— Használjon vértisztító kurát.

10952. — Megvágott, lássa vérzem.

— Nem ön vérzik, hanem a kendője.

10953. — Ne igyék pálinkát, hanem tejet, az vért ad.

— Nem vagyok vérszomjas.

10954. — Van szerencsém ajánlani vértisztító teámat.

— Takarodjék alávaló, az én családom tiszta véri.

10955. — A vörös kalap illik az arcomhoz.

— De a kék jobban a véréhez.

Veréb.

10956. Szapora kis állat, s bár károd halmozza,
Vég tagját mondd vissza: munkád jutalmazza.

10957. *Verejték* = poroló pálca.

Verekedés.

10958. A török jelen volt Párisban egy küzködő játékon. A játék végén kérdezik tőle, hogy tetszett neki a mulatság?

— Tréfának sok, ugymond, valóságos csatának kevés.

10959. — Szegény, hát meghalt? ...
Áldott jó fiu volt.

— Az ám ... Nem volt annak egyetlen ellensége sem!

— Aztán miben halt meg?

— Ugy verték agyon verekedés közben.

10960. A bácskai falusi korcsma cég-tábláján a következő eredeti figyelmeztetés olvasható: „A netalán előforduló verekedések alkalmával tisztelettel fölkéretnek a a vendégek, hogy az asztalokat és székeket össze ne törjék, a kemence háta mögött, a sarokban vannak a fütykösök és egyéb védelmi eszközök.“

10961. — De nagy verekedés volt, ha én is verekedtem volna, még nagyobb lett volna.

— Hát miért nem verekedtél?

— Mert mikor oda akartam menni, mindig föltaszítottak engem.

10962. Korcsmai nyájaskodás közben egy magyar megbántja az öreg svábot.

— Hej, csak vóna itt az én fiam, majd adna az neked! — mondja keserűen.

— Hát hozd ide.

A Vetter csakugyan elment s kis idő múlva már ott állott reménydus Hánzijával a goromba Magyar Miska előtt.

— Te ütötted meg az én apámat? — rival rá Hánzi.

— Én hát! — válaszol felgyürközve a legény.

— Hát merd megütni még egyszer!

Erre kapja a legény magát és megcselekszi.

— No hát itt van!

Hánzi kis ideig megszeppenve bámul, aztán oda szól apjához:

— Apám, gyerünk haza!

10963. — Ha ti nyílt utcán összeverekednétek mit szólnának ahoz a szülők?

— Semmit, verekesznek azok is eleget.

10964. — Te is jelen voltál tegnap a játszótéren, azon a marakodáson?

— Nem, kérem, én elkéstem.

10965. — Derék ember ez a tanító, nem nézi le a szegény embert.

— Bizonyára kártyázik önökkel?

— Azt nem, hanem vasárnaponként velünk verekszik.

10966. — Szomszédék elköltöznek, és most elköltözik Bandi is. . . . Van sirás elég.

— Hát annyira sajnálsz a kis játszótársadat?

— Bizony, ő volt az egyetlen gyerek az utcában, aki gyöngébb volt nálamnál, most kivel verekedjem?

10967. — Mi az ha valaki a vajaskenyeret a kezedből kikapja és azzal elszalad?

— Abból semmi se lesz, mert előbb verekedünk!

10968. — Rosszul nézsz ki, hideg lel?

— Nem a, az asszonyom rázott meg.

10969. — Fiam, mint okos fiu csak nem beszéled ki, mikor apával civakodunk.

— Nem én, csak mikor kibékültök azt mondom el.

10970. — Még csak három hetes asszony vagy és már panaszkodol az uradra!

— Mindig veszekedik.

— Én már harminc éve veszekedem az anyáddal, mégis békeségben vagyunk!

10971. A keletkezett verekedésben a béresnek második és utolsó fülét is letépték.

10972. *Anya* (a gyermekeihez): Ne verekedjeteK mindig! Hisz látjátok, hogy én sem verekedem az apátokkal — mindig.

10973. — Főtisztelendő uram: tegnap éjjel tizenegy óra tájban, a mint haza felé ballagtam véresre vertek. Be akarnám őket pörölni hát elgyöttem a főtisztelendő ur tanácsát kikérni.

— Sohse pöröljön kend! — feleli a plébános — járjon haza kilenc órakor, akkor nem verik meg tizenegy órakor.

10974. — Megtűri a bíró, hogy folytonosan verekednek?

— Azt választjuk meg bírónak, ki legjobban tud birkózni.

10975. -- Jó markos házi szolgája van.

— De nagy hibája, hogy leissza magát, aztán a vendégekkel engem is kidob.

10976. — Ön jelen volt a házaspár veszekedésénél?

— Igen.

— És milyen benyomást tett önre a botrány?

— Hogy soha sem nőülök meg.

Verés.

10977. — Látod ezt a szép pálcát?

— Igen.

— Neked vettem, ha jó leszel — de ha rossz leszel, többször is megkapod.

10978. — Aztán igazán szeretsz?

— Csak tudnád mennyi ütleget szenvedtem el miattad.

10979. A fiu kikapott az apjától. Elkeseredve szól:

— Édes mama, be rosszul tetted, hogy nőül mentél a papához.

10980. *Atya* (miután elnadrágolta fiát):
A te korodban sohasem kaptam ki.

Fiu: Jobb papád is lehetett mint nekem.

10981. — Nem szégyenled magad?

— Hát hiszen csak játszunk!

— De úgy ütöttél rám, mintha igazán én lennék a papa, te meg a mama.

10982. — Nem szégyenli megverni a feleségét?

— Ha az Isten megvert engem vele, miért ne verjem meg én őt?

10983. — Azt mondja mama, hogy nagyon rossz voltál, és most meg kell téged vernem.

— Ej, papa, miért végeznéd te folyton a mama dolgát?!

10984. Nagy ur nagyot üt az előtte járó ur hátára.

— Mi az? — riad fel az idegen.

— Bocsánat, szól Nagy, azt hittem, hogy ön Kis ur, az én ismerősöm.

— Hát ha Kis lennék, akkor is mit üt ilyen nagyot?

Nagy felfortyan:

— Mi köze az urnak ahhoz, milyeneket ütök én Kisre?

10985. — Mért vert el a szomszéd fia?

— Mert nálamnál erősebb.

10986. — Nincsen szabály kivétel nélkül.

— A mikor engem megvernek, szabály szerint ott vagyok én is, ez alól nincs kivétel.

10987. Keményen elpáholta a gazda házastársát.

A megsértett nő biró elé vitte a dolgot.

— Hát aztán mivel verte meg a feleségét? — kérde a biró.

— Csak a zsebkendőmmel legyezgettem meg.

— No, hiszen ez nem olyan nagy baj!

— De kérem alássan, tessen azt felgondolni, hogy az én uramnak az ökle legyen a zsebkendője, — szolt közbe az elnászpágolt házastárs.

10988. — Mit tanultatok ma az iskolában?

— Számlálni.

— Te is számláltál?

— Igen.

— Mit?

— Az ütéseket a miket a tanító urtól kaptam.

10989. — Miért vered a babádat?

— Hogy ne mondja majd a férjem, hogy elkényeztetem a gyermekeimet.

10990. — Tanító ur, maga tegnap eltörte a botját a fiam hátán.

— Meglehet, hogy.... kissé erősebben ütöttem, mint .. kellett volna, de

— Kérem, elhoztam a tanító urnak ezt az ostort... Ez sokkal erősebb és jobban fog használni annál a kölyöknél.

10991. — Feleségül akartad venni a szobaleányt?

— Igen, de tudod, megláttam egyszer, mikor szőnyeget porolt s azóta nem merek bele vágni.

10992. Be szeretnék a Jóska helyében lenni!... Akkor legalább félig-meddig már tul volnék a verésen!

10993. Az orvosnövendéktől kérdezték vizsgálat alkalmával, hogy mi az a szívverés?

— Az, felelte a kérdezett, ha valaki ajánlatot tesz és kosarat kap.

10994. Gyerekek, legyetek ma jók, mert édes mama kifecamította a karját és nem bír megverni, ha rosszak vagytok!

10995. — Miért verte meg a feleségét már az esküvő után való napon?

— Azért tettem, hogy megverni ugysis meg kell, hát jobb előbb, mint utóbb.

10996. — Már megint lyukas a harisnyád?

— Nekem csak egy lyuk van a harisnyámon és kikapok; más fiúnak nincs is harisnyája és még sem kap ki!

10997. — Hol a szived?

A fiu hallgat.

— Hát kebledben nem érzed a szívverést?

— A verést mindig valamivel lejjebb érzem.

10998. — Mért találod az erdőt oly nyomasztó hangulatot alkotónak.

— Mert itt terem a bot.

10999. Mester uram! — várjon egy kicsit, még nem fekszem elég egyenesen.

11000. — Régóta ismered már a szolgálóbíró?

— Bizony, már huszonöt óta.

— Hová beszélsz, hiszen akkor még nem is lakott ebben a vármegyében.

— Én a tavali huszonötöt értem!

11001. Tessék „Esti Ujság“-ot venni. Még ma egyet sem adtam el! Anyám a kórházban fekszik, apám a fogházban van s ha pénz nélkül megyek haza, mindketten megvernek!

11002. — Hová viszed a sétapálcát?

— Megyek vele játszani.

— Jól van, de ügyelj rá, mert ha elveszíted, összetöröm a hátadon.

11003. A hivatalszolgából szakaszvezető lett, a hivatalnok csak közlegény maradt. Így szól a gyakorlat alkalmával a szakaszvezető hivatali főnökéhez:

— Hallja: ugy csináljon mindent, mint a nemes tanács otthon az igazságot, mert ha nekem elrontja a sort, akárhogy akarnám is, még se tudnám megakadályozni, hogy az öklöm a fejének ne szaladjon, és hogy a puskám tusa bele ne tévedjen a lábába!

11004. — Miért veri annyira azt a kis lányt?

— A bögre eltörése miatt!

— Hisz a bögre még nem tört el.

— Akkor már nem használ a verés!

11005. — Ki ver meg gyakrabban apád, vagy anyád?

— Aki éppen ráér!

11006. — Ha megígéred, hogy nem leszel többé szófogadatlan, nem verlek meg.

— Akkor inkább verj meg.

11007. — Ugy érzem magamat, mintha elfelejtettem volna valamit!

— Elfelejtetted a mamát megverni!

11008. — Miért verte felperest bottal?

— Véletlenségből, mert ha nincs bot a kezemben, meg nem ütöm vele!

11009. — Apa, téged is mindig vert az anyád?

— Az enyém nem, hanem a tied!

11010. — Nos Károly, hát ma hányszor kaptál az iskolában verést? — kérdi az atya iskolából hazatérő fiát!

— Én soha sem szoktam azzal törödni, ami a hátam mögött történik, — felelé a fiu.

11011. — Maga azzal van vádolva, hogy a gazdáját megverte. Micsoda enyhítő körülményt tud felhozni mentségére?

— Tekintetes bíró ur, tessék kérem figyelembe venni, hogy csak puhafával vertem meg.

11012. — Miért nem porolja ki a fiam kabátját?

— Kiporolja azt a nagyságos ur.

11013. — Miért sirsz, talán meghalt a gazdád?

— Igen, a keze és a szive megszünt verni.

11014. Ne üss olyan borzasztóan az üllőre, hiszen nem zongora az!

11015. Egy cigányt fogtak meg, a kire az éppen beérkezett nyomozó levél tökéletesen illett. Mivel a vallatásnál mindent tagadott, padra huzatta a szolgabíró s huszonötöt veretett reá. A cigány az egzekúció alatt mosolygott s szóla:

— Maj esi üket a mireg, há megtudják, hogy hiába vertek, s hogy nem ázs vagyok, a kinek tartottak!

11016. A gazdám minden a szakmájába vágó dologhoz ért, mondá az inas kit a gazdája megvert.

11017. Mikor az inas eltöri a pálinkás üveget felsóhajt:

Ezen tul vagyok, bár már a verésen is tul volnék.

11018. — Hogy van a kedves öcsce?

— Köszönöm, annyira jobban, hogy már verést is kapott az apjától.

11019. Jó, hogy nem fultam a vízbe, gazdám halálra vert volna!

11020. — Nekem jobban fáj mint neked, amikor megverlek..

— De nem ugyanazon a helyen.

11021. Aratás után ment férjhez a leány s alig pár hét múlva megverte az ura. A menyecske bíróhoz ment és elpanaszolta a dolgot, mire a bíró így válaszolt:

— A dolog rendben van, mert hisz azt mindenki tudja, hogy aratás után cséplés következik.

11022. — Miért jössz ilyen későn?

— Kérem tanító ur, a papa meg a mama verekedtek odahaza és meg akartam várni, hogy melyik győz?

11023. A kis fiu nem tudott különbséget tenni a 2 és 3 között. Az esperes meg akarván erről győződni, így adta fel a kérdést:

— Ha tanító urtól verést kapnál, hányat kívánnál inkább, hogy rád üssön, kettőt, vagy hármat?

— Egyiket se, felelt a fiu.

11024. Nagyon jól vagyunk a gazdám-
mal, én az ő ruháit porzom ki, ő az enyémet,
a különbség csak az, hogy

én az ő ruháit a fogason porzom ki s ő

az enyémet a hátamon.

11025. A gazdaembernek a feleségét — ezelőtt tizennégy esztendővel — egy évi boldog házasságuk után elszöktették. Megnyugodott a sorsában és nem kutatta, hogy a hűtlen asszonyt ki vitte el. A minap egy öreges paraszt állított be és elmondta, hogy ezelőtt tizennégy esztendővel ő szöktette meg a feleségét. Most azonban a nazarénus hitre tért és mint jó nazarénus, a kinek hite azt parancsolja, hogy minden eltulajdonított dolgot származtasson vissza a gazdájának, kitől elvette, visszahozta az elszöktetett asszonyt törvényszerinti tulajdonosának. Öt gyermekét is odaállította, azzal a kijelentéssel; hogy azok sem illetik meg őt. Mikor a gazda magához tért az elképedésből, hogy ő se maradjon adósa a bűnbánó nazarénusnak mondá: ha ez a hit annyira szent, hát én is nazarénussá leszek és visszaadom a kend tulajdonát is, a tizennégy év előtt itt feledt botját — és botot ragadva, úgy helybenhagyta, hogy — úgy vitték el lepedőben.

11026. A tanító a tanszereket ismertette. Mikor már csak a kréta volt hátra, mondja a tanító:

— No gyerekek! Van még egy taneszköz, amit nem említettünk, pedig azt a legtöbbször szoktam használni. No mi az?

— Nádpálca! — feleli a sok nebulo.

11027. — Milyen a hónapos könyvecske?

— Valamivel jobb, a multkorinál, — de egészen verés nélkül aligha szabadulok.

11028. — Édes jó anyám adj egy kis parfümot, nézd ott egy ló elájult.

— Ej, te kis mókus, hisz a lovak nem ájulnak el, hanem csak kidőlnek. Meg aztán ilyen esetben parfüm helyett többet ér egy jó ostor.

— Na várj csak hát, mihelyt te is legközelebb kidőlsz, majd azt fogom mondani én is akkor az apikának, hogy ilyen esetben többet ér egy jó ostor.

11029. — Tanító uram, hogy van megelégedve iskolás fiammal?

— Nagyon jól, nagyon jól, üthetem, verhetem azt a kölyköt mindennap, meg se jajdul.

11030. — Ezen a helyen verték meg kigyelmedet legény korában miattam.

— Kár minden ütésért, melyet — elhibáztak.

11031. — „Verni“, minő ige ez, szenvedő vagy cselekvő?

— Tanító urra nézve cselekvő, én reám nézve pedig szenvedő.

11032. — Ön az éjjel megvert két rendőrt . . . Miért tette?

— Irgalomból.

— Hogy értsem ezt?

— Egynek sok lett volna az az üteg.

11033. Hármat verni kell, a lustát, hogy felkeljen, a szamarat, hogy menjen és a harangot, hogy szóljon.

11034. — Mért kapnak a katonák verést.

— Mert hibáztak.

— Kaptál már te is verést?

— Tisztek sohasem kapnak verést.

— És azok sohasem hibáznak?

11035. Pyrhus két izben verte meg a római seregeket, de magának igen nagy veszteségével. Midőn ezen neki hálálkodtak, azt felelé: Ha még egyszer meggyőzzünk a rómaiakat, egészen meg leszünk verve.

11036. — Szereti Tacitust?

— Nem szenvedhetem.

— Miért nem?

— A tanár mindig a fejemhez csapja.

11037. — Mért veri a fiát oly keservesen?

— Ez nem a fiam, csak szünidői üdülésre van nálam.

11038. — Minek az a nagy bot a kezében?

— Hogy meg ne verhessen senki se...

— Igen ám, de rendesen az szokott kikapni, kinél a bot van.

— Majd oda adom akkor én annak, aki bántani akar.

11039. — Ha a kisebb tanuló és a nagyobb diák helytelenkednek, milyen mérvű megrovás érné az egyiket s másikat?

— A kisebbiket megvernék, a nagyobbat futni hagynák.

11040. A báró urficska sárral befecskendezte a nevelőnő ruháját, mire a nevelőnő a napernyővel gyengén megütötte az urfit.

— Szép! — kiáltott a kis urfi, a cselédek maholnap megverik az uraságot.

11041. — Ugy-e szép dolog az, hogy az 1848-diki törvények meghozatala után a paraszt embert sem botozzák, — mondá egy ur az aratógazdájának.

— Nem szép biz az teins uram! — feleli az.

— Hát miért?

— Hát azért, mert sokkal szebb volna, ha ezután a nemés embert is botoznák, így lennének igazán egyenlők.

11042. — Hát te nagy kamasz nem szégyenled, hogy ilyen nyomorék, kis embert összevertél?

— Szégyenlem biz én, de nem tehetek róla, mert bucsu volt, osztán nem volt ott különb.

11043. — Miért sirsz?

— A papa veri a testvéremet.

— Szép ez a részvét.

— Semmi részvét! Azért sirok, mert nem szabad nézmem.

11044. — Ugy! máskor majd jobban tanulsz! most pedig vidd el a tanító urnak ezt az üveg bort.

A fiu keservesen sirni kezd.

— No, mit pityeregsz?

— Ha egy üveg bort viszek a tanítónak, mindennap háromszor fog elverni.

11045. — Tehát Sziciliában valóban megtámadták? Az felségesen izgató valami lehetett! Kérem, beszélje el nekem körülményesen benyomását ama érdekes kalandnak.

— Azt a legjobb akarat mellett sem tehetem, mert első sorban zöld és kékre kellene önt vernem, miután az volt az első benyomás, a melyet a rablóktól nyertem.

11046. Már két botot összetörtem a hátán és a gyerek most is olyan gazember. Látszik, hogy jó szóval semmit sem lehet nála elérni.

11047. — A tanító már ismét megvert.

— Hagyj nekem békét, ily elcsépelet jószággal.

11048. A falusi tanító javában porolta a nebuló nadrágját, melyben természetesen a fiu is benfoglaltatott, mikor váratlanul a tanfelügyelő lépett a szobába. Ez az előljárói látogatás azonban legkevésbé sem zavarta működésében a tanítót, sőt most még nagyobb buzgósággal suhogtatta nádpálcáját. Kis idő múlva aztán kiragadta az ordító fiut a padból és ezekkel a szavakkal állította a sarokba:

— Ez a tied volt, te haszontalan kölyök! Mondd meg odahaza anyádnak, hogy jól elvertelek.

A tanfelügyelő valósággal felbőszült a látottakon. Főleg az bántotta, hogy a tanító az ő jelenlétét semmibe se vette. Hargosan mordult rá tehát:

— Hogy meri ön azt a gyereket tettleg bántalmazni? . . . Mi lesz most, ha az anyja bepanaszolja önt nálam?

— Dobja ki, tanfelügyelő ur! — hangzott a lakonikus válasz.

— Ugy?! . . . És ha az apja is eljön?

— Óh tessék nyugodt lenni, az nem megy panaszra.

— Honnan tudja oly bizonyossággal?

— Mert kérem, ennek a kölyöknek én vagyok az apja! — felelte Kárász Béni alázatos mosolygással.

11049. — Ugy néz ki, mint egy finom ember s mégis megveri a feleségét.

— Az Isten szerelméért, lehetséges ez?

— Igen, minden este sakk mattot ad neki.

11050. — Miért fogadott még egy inast?

— Mert egy már nem bírja ki a sok verést.

11051. Gyónás előtt megverte a feleségét, hogy—ugymond—figyelmeztessen a bűneimre.

11052. *Verőfény* = istennyila.

11053. *Vesd meg az ágyat* = Makbeth.

Veszedelem.

11054. Cherin ezredes kitartásra buzdította katonáit.

— Könnyü ezredes urnak, mert lovon ül. De nekünk szegény ördögöknek gyalognunk kell.

Az ezredes azonnal leszállt a lóról s megparancsolta a szólónak, hogy üljön a lóra.

Alig ült rajta, a golyó elvitte fejét.

— Lássátok, szólt az ezredes: Az első hely egyuttal a legveszedelmesebb is.

11055. — Mély itt ez a víz?

— De mély ám!

— Van benne sok örvény?

— De van ám!

— Veszett már itt bele valaki?

— Nem itt még. A mult héten fult bele egy vályogvető cigány, de azt is megtalálták.

11056. — Ma majdnem elgázoltak!

— Hogy történhetett az?

— Elestem az utca közepén, de véletlenül nem jött arra kocsí.

Veszteség.

11057. — Ön bérmentetlenül adja fel a levelet, melyben atyja kivánságára arájával szakít?

— Természetes, anélkül is husz ezer koronát veszíték.

11058. *Veszprém* = Handlé.

11059. *Vesztőhely* = Kaszinó.

11060. *Vezeték* = vak.

11061. Micsoda viasz az, melyet sem méhek sem darazsak nem készítenek?

Spanyolviasz.

11062. *Vidul* — harcban a hős

A Szent Missziók Gondnokságának
Budapest, II., Fő-utca 32.

JUTALOMKÉPEI.

Négyféle nagyságban állanak rendelkezésre.

1) Egy méternél nagyobbak :

1) Carlo Dolci : „Áldó Jézus“ ráma nélkül 16 kor.,
arany rámban 50 korona.

1) *Egy méternél nagyobbak:*

2) Ebbinghausen : „Könyörgő Mária“ ráma nélkül
16 korona, arany rázában 50 korona.

Führich: „Urvasora“, (méternél nagyobb) ára ráma nélkül 16 korona,
arany rámban 42 korona.

11) Közel méternyi nagyságban, ráma nélkül 8 korona, arany rá mában 28 korona.

1) Fröhlich: „Jézus a gyermekbarát.”

Rámás képek megrendelésénél pontosan megirandó a vasut v. hajóállomás.

II) Közel méternyi nagyságban ráma nélkül 8 korona, arany rá mában 28 korona.

4) Deschwanden : „Jézus szive.“

5) Deschwanden : „Mária szive.“

III) Háromnegyed méternyi nagyságban, ráma nélkül 6 korona, arany rá mában 20 korona.

1) „Madonna Sixtina.“ 2) „I. Ferencz József.“ 3) „X. Pius Pápa.“

OLIVER
Pence & Co.
New York
1887